

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

176

ஆடி 2022

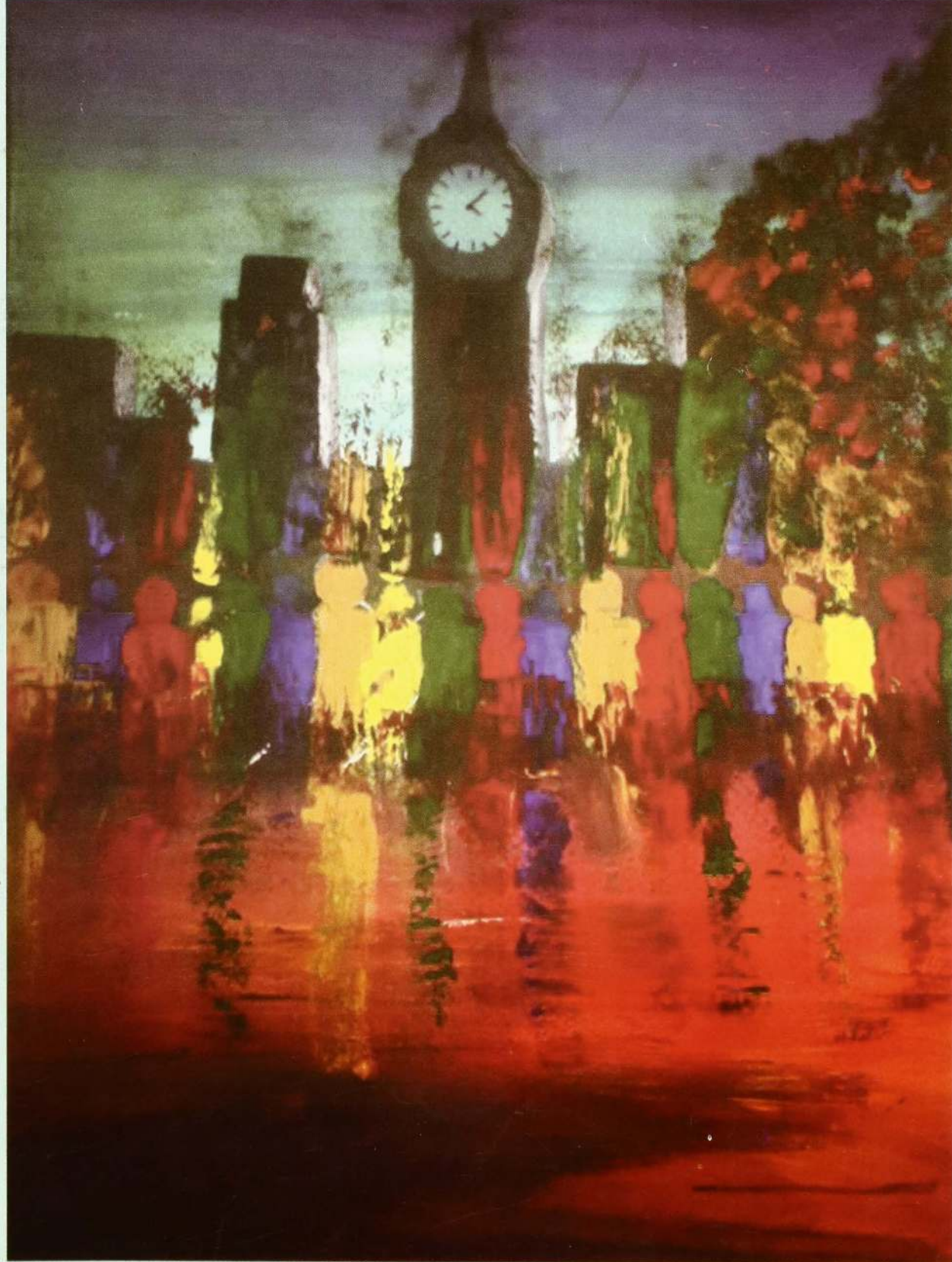
100/-

ஜீவதரி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

PL

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா
இப்னு அஸ்மத்
கோகிலா மகேந்திரன்
க.பரணீதரன்
சிவ.ஆளுரன்
கந்தையா பத்மான்ந்தன்
நீ.பி.அருளானந்தம்
உக்குவல்லை அக்கரம்
அ.அஜந்தன்
எஸ்.நஸ்முல்ஹீசைன்
வேலையூர் தாஸ்
எம்.எம் மன்ஸூர்
மதுராந்தகன்
த.ஜெயசீலன்
பொன்.சுகந்தன்
ஷெல்லிதாசன்
கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்
மு.பொ.
கனிவுமதி

பொருளடக்கம்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

சிறுகதைகள்

- சிவ. ஆரூரன் - 06
காரைக்கவி கந்தையா புத்மானந்தன் - 12
நீ.பி.அருளானந்தம் - 21
உக்குவல்லை அகர்ம் - 34

கவிதைகள்

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 05
என்.நஸ்முல்ஹுசைன் - 11
வேலணையூர் தாஸ் - 15
காரைக்கவி கந்தையா புத்மானந்தன் - 17
மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர் - 18
மதுராந்தகன் - 19
த.ஜெயசீலன் - 22, 26, 23
பொன்.சுகந்தன் - 37

கதை இல்லாக் கதைகள்

- கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் - 37

குறுங்கதை

- ஷெல்லிதாசன் - 20

நூல் விமர்சனம்

- மு.பொ - 16, 22

உள் ஓவியங்கள்

- கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

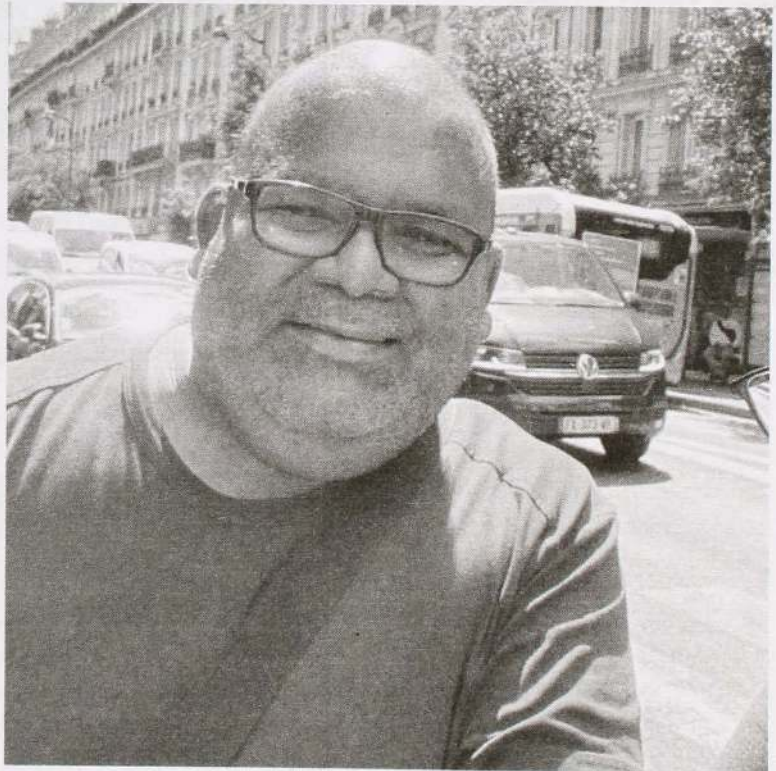
கட்டுரைகள்

- நவீன கணிப்பொறி உலகோடு இணைந்த
புதிய அழகியல்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 03

- புக்கர் விருது பெற்ற கீதாஞ்சலி ஸ்ரீயின்
மணல் சமாதி
இப்னு அஸ்மத் - 09

- குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 6
கோகிலா மகேந்திரன் - 34

- கோமகன் என இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட
தியாகராஜா இராஜராஜன்
க.பரணீதரன் - 38

ஜீவநதி

2022 ஆடி இதழ் - 176

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிப்பிரதி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

யாவராடு நோகோம், யார்க்கெடுத்துரைப்போம்

திக்குத்திசை தெரியாத காட்டில் விடப்பட்டது போன்ற மன உளைச்சலுடன் நாம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைய வாழ்வியலே கேள்விக்குறியாகியுள்ள நிலையில் எதிர்காலம் குறித்துச் சிந்திப்பதற்கு அச்சமாக இருக்கிறது. எமது நாட்டின் பொருளாதாரநிலை அதல பாதாளத்திற்குத் தளப்படும் என்று யார் நினைத்திருந்தோம்? இலவசக்கல்வி, இலவசப்பாடநூல், இலவசச்சீருடை போன்ற விருத்திசார் நிருவாக அம்சங்களை இலங்கையின் கல்வி நிருவாகம் கொண்டிருந்தமைக்காக நேற்றுவரை பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இன்று பாடசாலைக்கல்வியை வாரத்தில் மூன்று நாட்களேனும் ஒழுங்காகத் தொடர முடியாத நிலை. மனித வள விரயம் அதன் உச்சத்திற்கே சென்று விட்டது. தொடர்ச்சியற்ற கல்வி வழங்கலினால் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் கல்வி ஆர்வம் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. குடும்பங்களில் வறுமை தலைவிரித்தாடுகிறது. சொல்லொணாத்துயரம் நிறைந்த வாழ்வு. எதினும் நிச்சயமற்ற தன்மை. இயலமையினால் மனிதம் விசனித்துப் போயிருக்கிறது.

இவை யாவற்றையும் உணர்ந்த நிலையிலேயே "ஜீவநதி"யின் இம்மாத இதழ்களும் வெகு சிரமத்துடன் வெளி வருகின்றன. இயலும் வரை "ஜீவநதி" தன் பயணத்தைத் தொடரும், கலை இலக்கியங்களைப் பேண வேண்டியதும் எமது கடமைகளில் ஒன்று என்ற புரிதலின் வெளிப்பாடு இது.

175 ஜீவநதி

ஈழத்து இலக்கிய சிற்றிதழ்கள் - சிறப்பிதழ்

ஜீவநதியின் 175 ஆவது இதழ் "ஈழத்து இலக்கிய சிற்றிதழ் சிறப்பிதழாக" மலர்ந்துள்ளது. அதன் விலை 1500.00. சந்தாப்பணத்தில் அவ்விதழ் அடங்காது. பெரியதொரு சிற்றிதழ் ஆவணமாக அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. வாசகர்கள் அதன் பிரிதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

- க.பரணீதரன்

ஆண்டுக்கு 24 ஜீவநதி இதழ்கள் வெளியாகவுள்ளதால்

ஓராண்டுக்கான சந்தா 24 இதழ்கள் - 3000.00(12 சிறப்பிதழ்கள்)

அரையாண்டு சந்தா 12 இதழ்கள் - 1500.00(6 சிறப்பிதழ்கள்)

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாடு
6. மு.யாழ்வன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

நவீன கணிப்பொறி உலகோடு இணைந்த புதிய அழகியல்

“புதிய அழகியல்” என்ற கருத்து வடிவம் சமகாலக்கலை இலக்கியப் பரப்பரப்பில் தனித்துவமான திறனாய்வுப் பொருளாக மேற்கிளம்பியுள்ளது. கணினி வழியான காண்பிய மொழி புதிய அழகியலின் உருவாக்கத்தை நிலை நிறுத்துகின்றது.

நடப்பு உலகையும் நிகர்நிலை (VIRTUAL) உலகையும் ஒன்றிணைத்துச் செழுங்கலவை (BLEND) நிலைக்குக் கொண்டு வருதல், காண்பிய மொழிக்கு அதீத முக்கியத்துவம் கொடுத்தல், எண்ணிமத் தொழில் நுட்பம் மற்றும் இணையம் வழியான கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்குப் பேரெழுச்சி கொடுத்தல், ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிப் புதிய அழகியல் வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது.

“புதிய அழகியல்” என்ற தொடரை ஜேம்ஸ் பிறிடில் உருவாக்கியமை காலத்தோடு இணைந்த தரிசனமாயிற்று. புதிய வளர்ச்சிகள் சமூகத்தின் இயங்கியல் விதி

களால் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. அந்நிலையில் பழைய கருத்துக்களுக்குப் “புதிய” என்ற முன்னிணைப்புக்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. புதிய காலணியம் புதிய திறனாய்வு, புதுக்கவிதை, புதிய கட்டுமான இயல், புதியதாராண்மை வாதம் முதலானவை சில எடுத்துக்காட்டு.

புதிய என்பதற்கு ஓரளவு இணையாக “பின்” என்ற முன்னொட்டும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பின்காலணியம், பின் நவீனத்துவம் என்றவாறான இயம்பல்கள் உள்ளன.

புதிய அழகியல் என்ற கருத்துவடிவத்தை முன்வைத்த ஜேம்ஸ் பிறிடில் எழுத்தாளரும் திறனாய்வாளரும் வெளியீட்டாளரும் வெளியீட்டு நுட்பவியற்கலைஞருமாவார்.

வெளியீட்டு நுட்பவியற்கலை அனுபவங்களை அடியொற்றியே அவர், “புதிய அழகியல்” என்ற எண்ணக்கருவை முன்வைத்தார். பண்பாட்டிலும் கலை இலக்கியங்களிலும் தொழில் நுட்பவியல் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை அறிவை விஞ்ஞான நோக்கில் ஆராய்ந்து வருபவர்களுள் அவர் முக்கியமானவர்.

வளர்ச்சி நிலையில் “மரபுவழி அழகியல்” “புதிய அழகியல்” என்ற இருநிலைப்பாகுபாடுகள் வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கின. மரபுவழி அழகியல் கலைப்படைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே மேலெழுகையாக அமைந்தது.

பண்டைய கிரேக்கத்திலும் இந்தியாவிலும் நாடகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட அழகியல் விளக்கமே கருத்துவினைப்பாடு கொண்டிருந்தது. மனவெழுச்சிகளும் மன வெழுச்சியைப்புடமிடுதலும் (கதாசிஸ்) கிரேக்க அழகியல் சிந்தனைகளில் முதன்மை பெற்றிருந்தன.

மனவெழுச்சிகளைப்புடமிடுவதற்குத்தன்பியல் நாடகமே பொருத்தமான நெறிகை வடிவமென கிரேக்கச் சிந்தனையாளர்கள் கருதினர்.

இந்திய அழகியலில் இரசம் அல்லது சுவை முதன்மை பெற்றிருந்தது. நிகழ்த்துவோர் அளிக்கை செய்யும் பாவனைகளால் இரசம் உருவாக்கப்படுதலை இந்திய இரசக் கோட்பாடு விளக்கும்.

பரதமுனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்திலும், தொல்காப்பியத்திலும் மனவெழுச்சிகள் அல்லது மெய்பாடுகளைப் பாகுபடுத்தி விளக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மெய்யியற் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியோடு அழகியல் என்பது மிகுந்த விரிவுக்கும் ஆய்வுக்குரிய கருத்து வடிவமாயிற்று.

பழைய அழகியற் சிந்தனைகளில் இருந்து வேறுபாடுகளுடன் புதுமைகள் வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கின, “புதிய அழகியல்” என்ற அடையாளம் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முன்னரே அழகியலில் மாறுபாடானதும், புதுமையானதுமான அணுகுமுறைகளும் கருத்தாடல்களும் இடம் பெறத்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

வரிசையும் வரிக்கட்டு விறகும்

அயல்வீட்டு புகைபோக்கி புகைக்காத புதினம் கண்டு
ஓடோடிப்பார்த்தபோது நீலச் சிலிண்டரும் குக்கரும் பளபளக்க
முகம் வாடி வீடுவந்த மனையாளை கேட்கின்றான் என்னவென்று
எரிவாயு வந்ததால் அடுப்படியை இடிச்சாச்சாம்

காடுதேடி வெட்டுக் கத்திகொண்டு தடிவெட்டி
வானம் நோக்கி கரியலில் அடிக்கிக்கட்டி
வேர்வைகொட்ட வேகாத வெயிலில்
மிதித்தோடி தேகம் கறுகறுத்து வீடுவர

புகையில்லை முகத்தில் கரியில்லை
ஐந்து நிமிடத்தில் ஆக்கிடலாம் சோறுகறி
மீதிநேரமெல்லாம் சீரியல்ல போகுதெண்ட
அயல்வீட்டுக் கதை சொல்ல மனுசனுக்கு நெஞ்சிடி

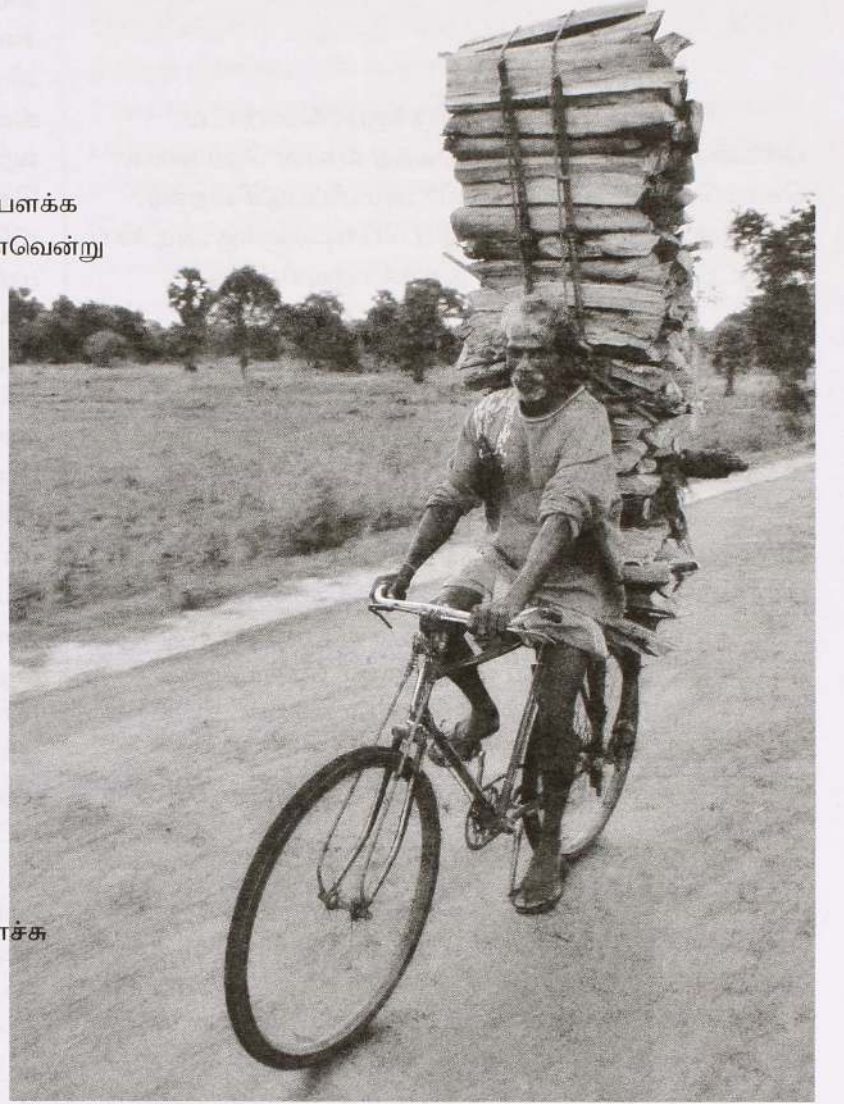
கடன்பட உடன்பட்டு சிலிண்டரோட குக்கர்வாங்கி
ஊரோட ஒத்துஓட பட்டகடன் பாடாய்ப்படுத்த
விறகுவெட்டி பாவம் மூட்டை அடிக்கப்போயாச்சு
கடன்கட்டி முடிக்கையில் பாவம்அவன் முதுகு கூனிப்போச்சு

பாலத்தேனீர் கரைத்துக்கொடுக்கப் பாவம் மனுசன்
பல்லிளிச்சு பருகி மகிழ்ந்து படுத்துறங்க
மாதமிருமுறை கரியலில் சிலிண்டர் கட்டி வீதியில்
பெருமையோடு அயல்பாக்க மனுசன் திரிஞ்சதிரி

பொருள்தேடும் உலகில் வந்த பொருளாதார நிலைகண்டு
வரிசைகள் வரிசைகட்ட சிலிண்டர் காவிநிண்ட மனுசன்
விளக்குமாறு கையிலெடுத்து விறுவிறென்று அடுப்படியை
துப்பரவு செய்யக்கண்டு ஓடிச்சென்று நால்நீளத்தடிகட்டி காற்றடித்தாள் சைக்கிளுக்கு

துருப்பிடித்த கத்திதேடிச் சாணைபிடிச்சு பிறேக் கம்பிக்குள் செருகிவைத்து
கரியலை ஒருமுறை பலமா அசைத்துப்பார்த்து
“என்னவளம் இல்லை எங்கள் திருநாட்டில்” என்றுரக்கப் பாடிக்கொண்டு
காடுதேடிப் புறப்பட்டான் நெஞ்சு நிமிர்த்தி வரிசையில் நிற்காமல்.

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

வீரீத புத்தி

சிவ ஆரூரன்

2001

இரவு எட்டு மணியிருக்கும்; மொறட்வ பல்கலைக்கழகத்தின் “பட்டுவத்த வதான ஹொஸ்ரல் கொம்லெக்ஸ்” இல் மாணவர் அமளிப்படுகின்றனர். “வீரபுரத்தில் இருக்கிற தமிழ்ப் பொடியளுக்கு அடிச்சுப் போட்டாங்களாம்” என்ற தகவல் பரவுகின்றது.

“ஏனாம்?”

“தெரியேல்லை. சில பொடியளுக்குக் காயமாம். வீடு பூந்து அடிச்சிருக்கிறாங்கள். பொடியள் எல்லாரும் உடுத்த உடுப்போட கம்பஸூக்குள்ள ஓடி வந்திட்டாங்களாம்.”

“டேன்ஸர், பேய்வீடு, ஆனந்தராமவில இருக்கிற பொடியளுக்கும் ஏதாவது பிரச்சனையாமோ?”

“அப்பிடி நீயூஸ் ஒண்டும் வரேல்லை. எதுக்கும் கம்பஸூக்குள்ள போய் விசாரிச்சால் தெரியவரும்.”

நாம் அவசர அவசரமாக வெளிக்கிட்டு வளாகத்திற்குச் செல்கின்றோம்.

பல்கலைக்கழக மாணவர் தங்கவென

வளாகத்திற்கு வெளியே சில வீடுகளில் வாடகை அறைத் தொகுதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று தான் இந்த வீரபுரம் அறைத்தொகுதி. “வீரபுரங் அப்பு கம்” என்ற குறிச்சியில் அமைந்திருப்பதால் வீரபுரம் என மாணவரால் செல்லப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றது. இதே போல டேன்ஜர், பேய்வீடு, பள்ளம் போன்றனவும் செல்லப் பெயர்களே. நான் இப்போது முதலாவது வருட மாணவன். இந்த விடுதிக்கு வருவதற்கு முன்னர் டேன்ஜரில் தங்கியிருந்திருக்கிறேன். தனஞ்சேயன், சிவராமன் போன்றவர் வீரபுரத்தில் தங்கியிருந்தவர்கள். அவர்களைச் சந்திக்கவென சிலமுறை அங்கு சென்று வந்திருக்கிறேன். வீரபுரத்திலிருக்கும் அறைகளில் தமிழ் மாணவர்களே தங்கியிருக்கின்றனர். அனைவரும் வடக்குக் கிழக்கிலிருந்து வந்திருப்பவர்கள். ஓரிருவருக்கே சிங்கள மொழி தெரியும். மூன்றாம் வருடம் “இம்பிளான்ட் ட்ரெயினிங்” சென்று வந்த பின்னரே அனேகர் சரளமாகச் சிங்களம் பேசக் கற்றுக் கொள்வர். இடையிடையே பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வார விடுப்பு வழங்கப்படும். கிழக்கு மாகாண மாணவர் மாத்திரமே தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்று வருவர். வடமாகாண மாணவருக்கு ஊர் சென்றுவர அந்த ஒரு வார விடுப்பு போதாது. வன்னி மாணவர் மன்னார் உயிலங்குளம் தடை முகாமினுட சென்றுவர வேண்டும்; யாழ் மாணவர் திருகோணமலை சென்று கப்பல் மூலம் பயணிக்க வேண்டும். குறைந்தது மூன்று வாரங்களாவது தேவை. ஆண்டிறுதிப் பரீட்சையின் பின் வழங்கப்படும் ஒரு மாத விடுமுறையின் போது மாத்திரமே இவர்கள் ஊர் சென்று திரும்பத் தோதாக அமையும். மிகுதிக் காலங்களில் இந்த அறைத் தொகுதிகளே தஞ்சம். நோய் நொடியில் அவதிப்பட்டால் கூட வீடு செல்ல முடியாது.

வீரபுரம் வீட்டின் சொந்தக்காரி மங்களா அக்கா. மாணவரோடு அன்போடு பரிவோடும் பேசக் கூடியவர்; இயைபோடு பழகிவருபவர். சிங்களம் தெரிந்தவர் மாத்திரமே அவரோடு பேசிக்கொள்வர். ஏனையோர் அவரைக் காணும் போது புன்சிரிப்போடு கடந்து செல்வர். அப் புன்சிரிப்பு பல பொருள்களைக் கொண்டிருக்கும். வணக்கம், நன்றி, மகிழ்ச்சி, அன்பு, மரியாதை என அனைத்தும் அந்த ஒற்றைச் சிரிப்பில் தான் வாழ்கின்றன.

வீரபுரத்திலிருக்கும் பகீரதன் அண்ணாவிடற்கு அம்மை போட்டிருப்பதாக அறிந்ததும் அங்கு செல்கிறேன். நாம் பொதுவாக கா.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சையின் பிறகே முதன் முதலாக வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறோம். இருபது வயது வரை அம்மாவின் அரவணைப்பில் இருந்துவிட்டு புதுவிடத்திற்கு வரும் போது முதலில் தவறவிடுவது அம்மாவின் சமையல். அதன் அருமை அப்போது தான் புரியும். பிறகு எமக்கு வருத்தம் ஏதாவது ஏற்படும் போது அம்மாவின் நினைவு மாத்திரமே முன்வந்து நிற்கும். நெஞ்சு அடைப்பது போலிருக்கும். மனவுறுதி படைத்தவன் என்றாலும் கூட கண்ணீர் விட்டு அழுவான். அதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்; நேரில் கண்டும் இருக்கிறேன்.

அம்மை நோயை சிங்கள மக்களும் “கடவுளின்

வருத்தம்” தெய்யங்கே லெட என்கிறார்கள். நோய் ஏற்பட்டவரை தனிமைப்படுத்தி பரிவோடு பராமரிப்பர். போக்கிடமே இல்லாது இருந்த பகீரதன் அண்ணாவை தனியறையில் வைத்து பரிவோடு மங்களா அக்கா பராமரிப்பதைக் கண்டு எனக்கு அவர்மீது மதிப்புக் கலந்த பாசம் ஏற்படுகின்றது. பால், செவ்விளநீர், பத்திய உணவு போன்றவற்றைக் காலந்தவறாது இனிய வார்த்தைகள் பேசி வழங்குகிறார். நான் அவரோடு பேச விரும்புகிறேன். தொடர்பு மொழி எம்மிடையே இல்லை. உரைபெயர்ப்பாளரை வைத்து உணர்வுகளைச் சரியாகப் பரிமாறவும் இயலாது. புன்னகையால் மரியாதையை வெளிப்படுத்துகிறேன். அவரும் புன்னகைத்து ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

இப்போது என் மனதில் இருந்த சிக்கல்: மாணவர் மீது தாக்குதல் ஏன் நிகழ்ந்தது; மங்களா அக்காவால் ஏன் இவர்களைப் பாதுகாக்க முடியவில்லை? சரியாகப் பிடிபடவில்லை. வளாகத்தினுள் நூலகத்தின் முன்பாக மாணவர் பலர் குழுமி நிற்பதைக் கண்டதும் அவ்விடம் விரைந்து செல்கிறோம். “ஸ்ரியூடன்ஸ் கவுன்செலரும்” பல்கலைக்கழக நிர்வாக அதிகாரிகள் சிலரும் நிற்கின்றனர். இறுதியாண்டு மாணவனாகிய தேவருபன் அண்ணா தமிழ் மாணவர் பிரதிநிதியாக அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அருகே பகீரதன் அண்ணா நிற்கிறார். இடையிடையே அவரும் பேசுகிறார்: வீரபுரம் வீட்டிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட மாணவர் அருகே சூழ்ந்து நிற்கின்றனர். ஓரிருவரின் முகங்கள் வீங்கிக் கிடக்கின்றன. இரத்தக் காயங்கள் என பெரிதாக எதுவுமில்லை சிங்கள மொழியில் அவர்கள் பேசுவது எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. என்ன நடந்தது என விவரம் அறியாது நிற்பது தலைவெடித்து விடும் போலிருக்கிறது. வீரபுரத்திலிருந்து வந்திருக்கும் கணநாதன் அண்ணாவை தனிமையில் இழுத்து விவரம் கோருகிறோம். கடந்த சில நாள்களாகவே ஓரிளைஞன் மங்களா அக்கா வீட்டிற்குப் பகல் பொழுதுகளில் வந்து மினைக்கெட்டுப் போகிறான். அவனுக்கும் மங்களா அக்காவுக்கும் இடையே கள்ளத் தொடர்பு வளர்ந்து வருவதாக இவர்கள் நம்புகிறார்கள். அவன் வரும் போது இவர்கள் தம்மிடையே தமிழில் கேலிபேசி, கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்து அவனை வெறுப்பேற்றியிருக்கிறார்கள். அவன் வீட்டினுள் சென்றதும், மங்களா அக்காவின் குடியிருப்பிற்கும் பகீரதன் அண்ணாவின் அறைக்கும் இடையிலிருக்கும் பலகைத் தடுப்பின் மீது தட்டுவதும் பரிகாசம் செய்வதும் இவர்களின் பொழுது போக்கு என்றாகிவிடுகிறது. இன்றிரவு அவன் மேலும் சில இளைஞர்களையும் கூட்டிவந்து வீடுபுகுந்து தாக்க முற்பட்டிருக்கிறான். வந்தவர்கள் பகீரதன் அண்ணாவின் பெயர் குறித்தே விசாரித்திருக்கிறார்கள். உசாரடைந்த பகீரதன் அண்ணா ஆறடி உயரம்; ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கொண்டவர். கராத்தேயில் “பிளக் பெல்ட்” இலகுவில் அவரை எதுவும் செய்து விட முடியாது. அங்கிருந்த பலவீனமான மூவர் கழிப்பறைக்குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கே அடி

விழுந்திருக்கிறது. தாமதமாகி அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இப்போது கவுன்செலர் எங்களை அருகே கூப்பிட்டு ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்! “... இங்கு நடைபெற்ற அசம்பாவிதத்தைப் பொலிஸீக்கு கொண்டு செல்லத் தேவையில்லை. இப்போதே அந்த வீட்டிற்குச் சென்று பேசிப்பார்ப்போம். நிலைமை சிக்கலடைந்தால் மேற்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டும் என யோசிக்கலாம்...” கவுன்செலரும், சிங்கள மாணவர் சிலரும், தேவருபன் அண்ணாவும், வீரபுரத்திலிருந்த இரு மாணவரும் அங்கு செல்கின்றனர். அந்த இளைஞர்கள் அப்போதும் அங்கு தரித்து நிற்கின்றனர். சமரசம் பேசப்படுகின்றது. “மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய மாட்டோம். ஆனால் பகீரதனுக்கு அடிப்போம்” என்கிறார்கள். அங்கிருக்கும் மாணவரின் உடைமைகளை எடுத்துக் கொண்டு, சென்றவர்கள் திரும்புகின்றனர். கவுன்செலர் எம்மிடம் பேசுகின்றார்: “... அவர்கள் கேந்தியில் இருக்கிறார்கள். நிலைமை சீராகும் வரை கவனமாக இருங்கள். அது வரை ஹொஸ்டலில் தங்கியிருங்கள். கவனம்! முரண்பாடுகளைக் கூர்மையடைய வைத்து சிங்கள தமிழ் பிரச்சனையாக உருவாக்கிவிடாதீர்கள்.” “இல்லை. அப்படி வராது!” என்கிறார் தேவருபன் அண்ணா பகீரதன் அண்ணாவைக் கடிந்து பேசிவிட்டு, காயப்பட்டவர்களை கட்டுபெத்த சந்தியிலிருக்கும் மருத்துவ கிளினிக் கூட்டிச் செல்கிறார். பகீரதன் அண்ணாவை நான் நெருங்கிச் சென்ற போது, “டேய், உன் றூமில இடம் இருக்ககோ?” என்று கேட்கிறார். “ஓமண்ணை. வாங்கோ.” அவரின் பொதிகளில் ஒன்றைத் தூக்குகிறேன். வீரபுரத்திலிருந்து வந்தவர்களை எங்கள் விடுதி உள்வாங்கிக் கொள்கிறது.

எமது 65ம் இலக்க அறையில் அன்று நான் தனியாகவே இருக்கிறேன். திபாகரன் வவுனியாவுக்கு சென்றிருக்கிறான்; மதன் ருபன் வெள்ளவத்தையிலுள்ள அக்கா வீட்டில் தங்கிவிடுகிறான்; சந்திர காந்த் ஹற்றன் சென்றிருக்கிறான். பகீரதன் அண்ணா என்னோடு இருப்பதால் ஏனைய மாணவர் பலரும் எம் அறையில் கூடுகின்றனர். சம்பவம் பற்றி சாவதானமாகப் பேசுகின்றனர். இதற்கிடையில் காயமடைந்தவரும் சிகிச்சை பெற்று அங்கு வந்து சேர்கின்றனர். “ஆராவது அடிக்க வந்தால் வீட்டுக்குள்ளாய் ஓடுவீங்கள். மடக்கிப் பிடிச்ச ஊமைக்குத்து எல்லோ தருவாங்கள்” என்கிறார் பகீரதன் அண்ணா.

“ஓமண்ணை, நாங்களும் உங்களுக்குப் பின்னால ஓடிவந்திருக்கோணும்.”

“மற்றது, மங்களா நிண்டவளோ?” பகீரதன் அண்ணா கேட்கிறார்.

“காணயில்லை. அவள் மறைவில் நிண்டிருப்பாள்?”

நான் தேநீர் கலந்து அனைவருக்கும் கொடுக்கிறேன்.

“மங்களா அக்கே, மங்களா அக்கே, என வரிக்குவரி கூப்பிட்டவர் எல்லோரும் மங்களா, அவள் இவள் என ஒருமையில் பரஸ்பரம் வார்த்தையாடுவது எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறது.

ஒரு கட்டத்தில் நான் கூறுகிறேன்: “பிரச்சனை

ஒருபக்கம் இருக்கட்டும் அவளுக்கு எங்களை விட பதினைஞ்சு வயசு கூட. கொஞ்சம் மரியாதை குடுத்தால் நல்லம்”

“அவள் செய்த வேலைக்கு மரியாதை தான் இல்லாத குறை. கள்ளப் புருஷனை வைச்சு எங்களுக்கு அடிப்பிக்கிறாள்” என்கிறார் கணநாதன் அண்ணா.

“அந்த எல்லைக்கு நாங்கள் தானே கொண்டுவந்து விட்டனாங்கள். உண்மை பொய் பற்றி எங்களுக்கு சரியா தெரியாது தானே” என்கிறேன்.

“அவன் வீட்டுக்குள்ள போனாப்பிறகு சத்தம் கேக்கிறது. நான் ஆணிஓட்டைக்குள்ளால பாத்திட்டுத்தான் சொல்லுறன். இப்ப சரியோ?”

அவ எப்பிடியிருந்தாலும் எங்களுக்குள்ள அங்கை என்ன Peep Show ஆ நடக்குது; ஓட்டைக்குள்ளால பாக்க. ஏன் பலகையில் தட்டவேணும்? எங்களுக்கு அது தேவையில்லாத வேலை தானே.” “டேய், பொடியன் அப்பிடித்தான் இருப்பாங்கள். பொடியனுக்கு இந்த விசயம் கிளுகிளுப்பாத் தானே இருக்கும். இருப்பத்தொரு வயசுப் பொடியன் போல கதையடா. அறுபது வயதுக்கிழவன் போல எப்ப பாத்தாலும் தத்துவம் கதைக்கிறது.”

“உங்களோட இவளவு காலமும் பழகினதை உடன மறந்து போட்டியன், என்ன. அம்மை வருத்தம் வந்தபோது அவதானே பராமரிச்சவா.”

“அதுக்காக மேலதிக காசு குடுத்தனாங்கள் தானே.”

“காசு குடுத்தால் நன்றி தீர்ந்திடுமோ? பேச்சில வெல்ல வேணும் எண்டதுக்கா மூண்டாந் தரத்துதக்கு இறங்குறீங்கள்.” இப்போது பலரும் என் வாதத்திற்கு எதிர்வாதம் வைக்கின்றனர். பகீரதன் அண்ணா மாத்திரம் மௌனமாக இருக்கிறார். நான் பேசும் கோணத்திற்கு கடைசிவரை அவர்களை இழுத்துவர முடியவில்லை. சக்கரவியூகத்துக்குள் சிக்கிய அபிமன்யுவின் நிலையில் இருக்கிறேன். நானும் விடாது வாதிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன். “டேய், நான் 4A எடுத்து மெறிட்டில் மொறட்டுவக்கு வந்தவன். எனக்கு போதியளவு IQ இருக்கு. விளக்கஞ் சொல்லாதை எனக்கு” என கடம்பன் அண்ணா கோபப்பட்டுக் கூற, கணநாதன் அண்ணா சொல்கிறார்: “ஜீனியரோட ஓண்டா இருக்க வந்தால் அவங்கள் சொல்லுறதையும் கேக்கத்தானே வேணும், என்னடா? சிரிக்கின்றனர். அபிமன்யு போல் சக்கரவியூகத்தினுள் கிடந்து சாக நான் விரும்பவில்லை. சூழலை மாற்ற விரும்பி, வெற்றுக் கோப்பைகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு சென்று கழுவிக்கொண்டு வருகிறேன். இப்போதும் வீரபுரம் பற்றிய பேச்சே நிகழ்கின்றது. அவர்களின் பேச்சில் மங்களா அக்கா மிகவும் தரந்தாழ்ந்திருக்கிறார். அவர்களின் சிரிப்பொலி எனக்கு மகிழ்வைத் தரவில்லை, எவ்விடத்திலும் நான் கருத்துக்கூறவில்லை. அமைதியாய் இருக்கிறேன். எனினும் என் மனம் வெடுவெடுக்கிறது.

நள்ளிரவு தாண்டுகிறது. “நேரமாகுதடா. இப்ப படுத்தால் தான் காலையில் லெக்சர்ஸைக்குப் பேசலாம்” என்றொருவன் கூற கூட்டம் கலைகிறது. அறையில் பகீரதன் அண்ணாவும் நானும் மட்டுமே. கட்டிலில் அருகருகாகப் படுத்திருக்கிறோம். மின்

விளக்கு அணைக்கப்பட்டு. மின் விசிறியின் சுழல் ஒலி மாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. பதினைந்து நிமிட அமைதி.

“நித்திரையோடா?” மெதுவாகக் கேட்கிறார். “முழிப்புத்தான்.”

காலையில் எத்தினை மணிக்கு லெக்சர்ஸ்?”

“காலையில் ஃபிநீர் தான். ஓண்டரைக்கு மெக்கானிக்கல் டிப்பாட்மென்றில பிறக்கிரிக்கல்.”

“கோஸ்வேக் எழுதியிட்டியோ?”

“டிஸ்கஸன் கொஞ்சம் எழுத வேணும். காலையில் பாப்பம்.” மீண்டும் அங்கு அமைதி.

“ஏதாவது கதையன்.”

“என்ன கதைக்கிறது, அண்ணை.”

“கோப்பப்பொறாய் போல.”

“கோபம் இருக்கும் தானே.”

“கனபேர் இருக்கிற சபையில் கதைச்சால் இப்பிடித்தான்; பல பத்து விமர்சனம் வரும். இப்ப உன்ர நிலைப்பாட்டைச் சொல்லு.”

“நீங்கள் செய்த வேலை பிழை. அது தான் என்ற நிலைப்பாடு.” அவர் அமைதியாக இருந்தமையால் நானே தொடர்ந்து பேசுகிறேன்: “அண்ணை, வாடகைக்கு இருக்கிற வீடு எண்டாலும் அது எங்கட வீடு மாதிரித்தான்.. உங்களுக்கு அம்மை வருத்தம் வந்த நேரம் மங்களா அக்கா எவ்வளவு வடிவாக் கவனிச்சவ. அவளுக்கு இப்படியொரு பிரச்சனை வந்தால் நீங்கள் தனியாக் கூப்பிட்டுக் கதைச்சிருக்கலாம். உங்களுக்கு பாசை தெரியும் தானே. நீங்கள் ஜீனிய பொடியனையும் கூட்டி வைச்சுக் கொண்டு வேறை ஏதோ செய்து வைச்சிருக்கிறியன். ஒரு கதைக்கு, உங்கட அக்காவுக்கு இப்படியொரு பிரச்சனை எண்டால் என்ன செய்திருப்பியன்? மங்களா அக்கா எண்டால் அக்காதான். அதுக்கு அங்கால ஓண்டுமில்லை. அண்ணை, இனியாரும் உங்களைத் தேடி வந்து அடிக்க மாட்டாங்கள். அதுக்கு மங்களா அக்கா விடமாட்டா. இது என்ற கணிப்பு! பாப்பம்.”

பிறகு நான் பேசவில்லை. அவரும் தான். எனக்கு மன ஆறுதலாக இருக்கிறது.

இரு வாரங்களின் பிறகு பகீரதன் அண்ணா சொய்சா புரவிற்குச் சென்று விடுகிறார். வீரபுரத்தில் இப்போது தமிழ் மாணவர் யாரும் தங்குவதில்லை. அந்தச் சிக்கல் மீண்டும் தலை தூக்கவில்லை; வழமை போல் யாவும் நடைபெறுகின்றன.

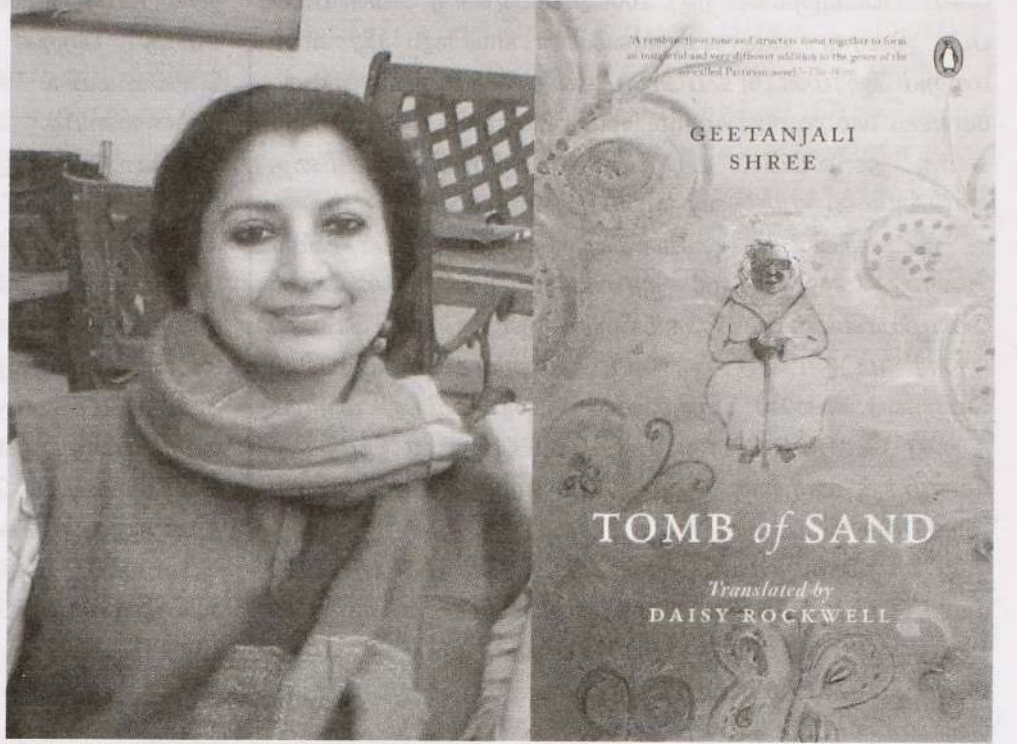
நான்கு மாதங்களின் பிறகு, ஒரு நாள் நான் வளாக நுழைவாயிலில் பகீரதன் அண்ணா மதிலோரம் பதுங்கி நின்று கம்பிச்சட்ட வேலியூடு வீதியைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் காண்கிறேன். நெருங்கிச் சென்று, “அண்ணை, ஏதும் பிரச்சனையோ?” என்று கேட்கிறேன்.

“அட நீயோ! ஓண்டுமில்லையடா; அவ போறா; அது தான் மறையட்டும் எண்டு இதில் நிச்சிதன் முகத்தை என்னண்டு பாக்கிறது.

நான் எட்டிப் பார்க்கிறேன். மங்களா அக்கா 255ம் இலக்கப் பேருந்திலிருந்து இறங்கி நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறார். அவ வீரபுரம் அப்பு கம ஒழுங்கைக்குள் மறைந்ததும் பகீரதன் அண்ணா என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டு வீதிக்குச் செல்கிறார்.

புக்கர் விருது பெற்ற கீதாஞ்சலி ஸ்ரீயின் மணல் சமாதி

-இப்னு அஸ்மத்-

2022ஆம் ஆண்டுக்கான சர்வதேச புக்கர் விருது பெற்ற நாவல் அண்மையில் வெளியீடு கண்டிருக்கிறது. ஹிந்தி மொழியில் எழுதப்பட்டு ஆங்கில மொழிக்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இந்த நாவல் இந்த விருதினைப் பெற்றுள்ளது. 2016ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த சர்வதேச விருதுக்கு ஹிந்தி மொழியில் எழுதப்பட்ட நூலொன்று சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட முதலாவது சந்தர்ப்பம் இதுவாகும்.

1969ஆம் ஆண்டில் புக்கர் விருது வழங்கும் நிகழ்வு ஆரம்பமானது. இங்கிலாந்து மற்றும் அயர்லாந்தில் ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்படுகின்ற நாவல்களுக்கென ஆரம்பிக்கப்பட்ட புக்கர் விருதானது, 2000 ஆண்டு முதல் மேன் புக்கர் விருது என பெயர் மாற்றம் பெற்றது. இந்த விருதுக்கு அனுசரணை வழங்கிய மேன் என்கின்ற வர்த்தக வலையமைப்பின் பெயர் இந்த விருதுடன் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

2004ஆம் ஆண்டில் சர்வதேச புக்கர் விருது தொடர்பில் கருத்துக்கள் எழ ஆரம்பித்தன. 2005ஆம் ஆண்டு முதல் 2015ஆம் ஆண்டு வரையில் இவ்விருதானது பிரபல விருதாகக் கருதப்படவில்லை. அக்கால கட்டத்தில் இரண்டு வருடங்களுக்கொரு தடவையே இது வழங்கப்பட்டது.

2016ஆம் ஆண்டு முதற்

கொண்டு இவ்விருது சர்வதேச விருதென முழு உலகத்தையும் உள்ளடக்கியதாக, வருடந்தோறும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. ஏனைய மொழிகளில் எழுதப்பட்டு, ஆங்கில மொழிக்கு மாற்றஞ் செய்யப்படுகின்ற நூல்களுக்கென வழங்கப்படுகின்ற முக்கிய விருதாக இன்றது கருதப்படுகின்றது. இவ்விருதுக்கென ஐம்பதாயிரம் பவுன்கள் வழங்கப்படுவதுடன், இத்தொகையானது எழுத்தாளர் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளரிடையே சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றது.

2016ஆம் ஆண்டு முதலாவதாக இவ்விருதினைப் பெற்றவர் கொரிய நாட்டு எழுத்தாளரான ஹென் கென்க் என்பவர். *The Vegetarian* எனும் இவரது நூலை டெபோரா ஷ்மித் மொழிபெயர்த்திருந்தார். இவரது வெளியீட்டு நிறுவனமான Tilted Axis நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள *Tomb of Sand* எனும் நாவலுக்கே 2022ஆம் ஆண்டுக்கான மேற்படி விருது கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இம்முறை இவ்விருதானது எமது அயல் நாடான இந்தியாவின் எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு கிடைத்திருப்பது இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. கீதாஞ்சலி ஸ்ரீ என்கின்ற இவ்வெழுத்தாளர் “ரெத் சமாதி” எனும் இந்த நாவலை 2018ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர், உத்திரபிரதேச மாநிலத்தில் மைன்பூரில் 1975ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். இவரது தந்தையான அனிருத் பண்டே இந்திய நிர்வாக சேவையில் அதிகாரியாக பணியாற்றியவர்.

லேடி ஸ்ரீ ராம் கல்லூரியில் ஆரம்ப பட்டம் பெற்ற கீதாஞ்சலி, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் கலைத்துறை பட்டம் பெற்றவர். மஹராஜா சரஜியாவொ பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதி பட்டத்திற்கென இணைந்த இவர், பிரபல இந்திய எழுத்தாளர் பிரேம்சந்த் பற்றி ஆராய முற்பட்டபோது ஹிந்தி மொழி தொடர்பில் கூடிய அவதானம் செலுத்த நேரிட்டுள்ளது.

இக்காலகட்டத்தில் இவரது முதலாவது சிறுகதை “பெல் பட்ரா” என்ற தலைப்பில் 1987ஆம் ஆண்டு, “யன்ஸ்” எனும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. 1991ஆம் ஆண்டு இவரால் வெளியிடப்பட்ட *Anugoonj* எனும் இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பில் இக்கதை உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. இவரால் எழுதப்பட்ட “மாயி” எனும் நூலின் ஆங்கில மொழியாக்கம் 2017ம் ஆண்டு இந்திய சாஹித்ய அகாடமி விருதினை பெற்றதன் ஊடாக கீதாஞ்சலியின் எழுத்து தொடர்பில் அதிக கவனம் ஈர்க்கப்பட்டது. இந்நூலை நீதாசுமார் மொழியாக்கம் செய்திருந்தார். வடக்கு இந்தியாவைச் சேர்ந்த நடுத்தர வகுப்பின குடும்பமொன்றின் மூன்று பரம்பரைகளைக் கொண்ட மூன்று பெண்களையும், அவர்களுடன் இணைந்த ஆண் குறித்த கதையாக இது எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்நூலானது, செர்பிய, கொரிய, பிரான்ஸ், ஜேர்மன் மொழிகளில் மொழியாக்கம்

செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 2006ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட இவரது நன்காவது நாவலான Khali Jagh பிரான்ஸ் மற்றும் ஜேர்மன் ஆகிய மொழிகளில் வெளிவந்துள்ளது. *Between Two Worlds: An Intellectual Biography of Premchand* என்ற தலைப்பில் பிரேம்சந்த் பற்றிய சுயசரிதை நூலொன்றையும் இவர் எழுதியுள்ளார்.

சர்வதேச புக்கர் விருதினை வென்றுள்ள இவரது *Tomp of Sand* நூலினை டேஸி ரொக்வேல் மொழியாக்கஞ் செய்திருக்கிறார். இவர், மொழி பெயர்ப்பாளர் மட்டுமன்றி ஓர் எழுத்தாளராகவும் பிரபலம் பெற்றவர். 1969ல் பிறந்துள்ள இவர், ஹிந்தி மற்றும் உருது மொழிகளிலான பல படைப்புகளை ஆங்கில மொழிக்கு மாற்றஞ் செய்து, பல விருதுகளைப் பெற்ற அனுபவசாலியாவார்.

“ரெத் சமாத்ரி” என ஹிந்தி மொழியில் வெளியான இந்நூல் மணல் சமாதியைக் குறிப்பிடுகின்றது. 80 வயதுடைய ஓர் இந்தியப் பெண் மணியை இக்கதை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றது. தனது கணவனின் மறைவுக்குப் பின்னர் மனவுலைச் சலுக்கு ஆளாகின்ற இப் பெண்மணி, அதிலிருந்து விடுபடும் நோக்கத்தில் பாக்கிஸ்தான் நோக்கி, எல்லை களைக் கடந்து பயணிக்கின்றாள். அவர் இளைய பருவத்தில் இருந்த போது இந்தியாவையும், பாக்கிஸ்தானையும் பிரித்த 1947ஆம் ஆண்டு கால கட்டத்திற்கு அவரது நினைவுகள் இப்பயணத்தின்போது செல்கின்றன. இந்த கடந்தகால நினைவுகள் அவரது வாழ்க்கையை மேலும் எந்த வகையில் மாற்றியமைக்கப் போகிறதென்பதை இக்கதையின் ஊடாக வாசகன் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந் நூலில் மனிதர்கள் கூறுகின்ற கதைகள் மட்டுமன்றி, மிருகங்கள், கதவுகள் போன்ற உயிரற்ற பொருட்களின் கதைகளையும் எம்மால் கேட்க முடியும். இதனை ஒருவித மாயையதார்த்த ரீதியிலும் பார்க்க முடியும்.

இந்த நாவல் தொடர்பில் கீதாஞ்சலி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:-

“எழுவதென்பது, திகில், அச்சம், மகிழ்ச்சி, துன்பம், எச்சரிக்கை போன்ற அனைத்தும் அடங்கிய திகிலானதொரு பயணமாகும். எனவே, இயல்பாக நான் முன்னேறுகின்றபோது, உணர்வுகளின் அத்தனைக் கூறுகளும் என்னுள் இருக்க வேண்டும். படைப்பின் கடப்பாடென்பது சரியானளவில் ஒரு நிகழ்ச்சியை அனுபவித்து, கிடைக்கின்ற பெறுபேறல்ல. அது, விதையிலிருந்து முளைத்து, அதற்குரிய வளர்ச்சியினையும், நிறத்தினையும் பெற்று, அதற்கேயான தனித்துவமான கதையினைப் படைப்பதாகும். ஆரம்பத்தில், எழுத்தாளர் எழுத ஆரம்பிதாலும், சிறிது சிறிதாக பாத்திரங்கள், அவற்றின் ஈர்ப்பு, இயலுமை போன்றவை எழுத்

தாளருக்கு வழிகாட்ட ஆரம்பித்து விடுகின்றன. “ரெத் சமாத்ரி” பற்றிக் கூறும்போது, அது முன்னோக்கிச் செல்கையில் சுந்திரத்தின் மனோபாவம் - தேச எல்லையைக் கடக்கின்ற மகிழ்ச்சியை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது. இதுதான் தொடர்ந்தும் விரியலாயிற்று. பல மட்டங்களின்போது பாத்திரங்கள், கலை, விசேட சேர்க்கைகள், கதை, உங்களிடம் உள்ளவை அனைத்தும் எல்லை கடந்து அடுத்த பக்கத்திற்கு பாய்ந்து சென்றன. உலகின் பல்வகைத் தன்மையின் கலவையை அனுபவித்துக் கொண்டே, சுதந்திரத்தையும், சுபீட்சத்தையும் அனுபவிப்பதற்குரிய உரிமையை உறுதிப்படுத்தலாகும். எனினும், சுதந்திரமானது மலர்ச்சியைப் போன்றே எரிச்சலையும் ஏற்படுத்துகின்றது. நீங்கள் தொடர்ந்தும் நெருக்கப்படல் வேண்டும். ஆனால், வீழ்வதாக இல்லாமல். நீங்கள் வியப்படைய வேண்டும். ஆனால், அது ஸ்தீர

முறைமையொன்று இல்லாமல் அன்று.

நாவல் ஒவ்வொரு வகையிலான உணர்வுகளுக்கு உட்பட்டதால், அவற்றின் எதிர்பார்ப்பற்ற தன்மையானது என்னை உயிர்ப்பித்துள்ளது. நான் வாழ்ந்த உலகில் செல்வந்த மற்றும் பல்வகைத் தன்மை மட்டுமல்லாது வேறு விடயங்களால் நிறைந்த இந்த நவீன உலகம் நிர்மாணம் பெற்று ஏழு அல்லது எட்டு வருடங்களாகின்றன. நாளாந்த மற்றும் பொதுவான சம்பவங்களின் மோதல்களுள் பாரிய வரலாற்று மற்றும் மானுட நிகழ்வுகள் எதிரொலிக்கின்றன. கதைகளானவை அவற்றினதேயான வலைகளை ஸ்திரமான வகையில் நிர்மாணித்துக் கொண்டிருந்தன. நாவல்களானவை என்னை பொழுதுபோக்கான பூமிகளில் போன்றே பின்தங்கிய பூமிகளுக்கும் அழைத்துச் சென்றன. பறவைகள், மிருகங்களைப் போன்றே கதவுகள் போன்ற பல குரல்கள் என்னிடம் கதைகளைக் கூறின. நான் அவைகளின் குரல்களால் மகிழ்கின்ற போதிலும், அதனிடையே பிரித்தொதுக்குதல் - (இந்திய பாக்கிஸ்தான் எல்லை) போன்ற மனிதனின் வதைமிக்க

முட்டாள் தனம் குறித்து துக்கப்பட்டேன். அதன் பின் நாவல் முற்றுப் பெற்றது.”

இவரது இக்கருத்துக்களைப் பார்க்கின்ற போது, நாவல் தொடர்பில் புதியதொரு பிரவேசத்தை உருவாக்க இயலுமென்பது ஆய்வாளர்களது கருத்தாகவுள்ளது. குறிப்பாக, நாவலின் ஓட்டம் தொடர்பில் இவர் குறிப்பிடுகின்ற கருத்தினையொத்த கருத்தினை ஓர்ஹான் பமுக் முன்வைத்துள்ளார். அவரது கருத்தானது நாவலை மரத்துடன் ஒப்பிடுவதாகும். மரத்தின் கிளைகள் வளர்ச்சி பெறுவது போன்று, நாவல் முன்னோக்கிப் போகின்றபோது, அதன் மூலமே நாவலுக்கு புதியதொரு வழி திறக்கப்படுகின்றது என்பது பமுக்கின் கருத்தாகும்.

கதையினை எழுத்தாளர் ஆரம்பித்தாலும், பின்னர் அதனது பாத்திரங்களே எழுத்தாளர் செல்ல வேண்டிய வழியினைக் காட்டுகின்றன என்பது கீதாஞ்சலியின் கருத்தாகும். இவ்வாறாகின்ற நிலையில் பாத்திரங்களைப் போன்றே நாவலும் வெற்றிகரமாக அமையும் என்பது தெளிவாகின்றது.

எழுதுவதென்பது எத்தகைய கஸ்டமான விடயம் என்பது குறித்து கீதாஞ்சலி குறிப்பிடுகின்றார்.

நாவல் எழுதி, முற்றுப் பெற்றாலும், அதனை வெளியீட்டகத்திடம் ஒப்படைப்பதற்கு முற்பட்ட காலகட்டம்குறித்து அவர் கூறுகையில்:-

“அது சரியாக குழந்தையை பெற்றெடுக்க வேண்டிய காலம் போய், பிறக்காமல் குழந்தையை கர்ப்பத்தில் சுமந்திருப்பது போன்றது. ஏதேனுமொரு தவறு ஏற்படலாம் என்ற குழப்பம், குழந்தையின் பிறப்பு தவறிவிடும், குழந்தை இறந்துவிடும் அல்லது அது என்னை நோயாளியாகக்கிவிடும் போன்ற பாரதூரமானதும், பயங்கரமானதுமான உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டிருந்தது. எனினும், நேரம் வாய்த்து, அதனை நான் வெளியீட்டகத்திடம் ஒப்படைத்து அதனிலிருந்தும், என்னிலிருந்தும் நான் விடுபட்டேன்.”

இந் நாவலில், மரணம், வாழ்க்கை, விதவைக் காலம், இயற்கை உலகு மற்றும் மனிதர்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமை, எம்மால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படுகின்ற கேடான, பிரிவினையான தேச எல்லைகள் என்பன கருப்பொருட்களாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, மதம், ஆண், பெண், தேசியம் போன்ற கோடுகளிடையே தனிப்பட்ட மற்றும் சமூக தனித்துவங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு துணை நிற்கின்றன.

எழுத்துகள்

எழுந்திருக்க முடியாதவாறு
சிக்கித் தவிக்கின்றன

எழுந்து நில்
என்கிறது மனது
விழுந்து செல்
என்கிறது விலைவாசி

தாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை
பலர்
இப்போதுதான் உணர்கிறார்கள் -
நாளை வாழ்வோமா
என்று
அச்சப்படுகிறார்கள்

நாளாந்தம்
வரிசை அணிவகுப்பு
நடக்கிறது

யுத்தத்தின் துப்பாக்கிகளை
ஏந்திக் கொண்டு
இப்போது விலைவாசி

உனக்கு வாழத் தகுதி
இருக்கிறதா? இல்லையா?

நம் நாடு

நாளை இலங்கை
இருக்குமா ? கரையுமா ?

தீர்மானம்
அதன் கையில் !

■ என். நஜ்முல் ஹுசைன்

கந்தையர் இரை சயிக்கிள்...

காரைக்கவி கந்தையா பத்மானந்தன்

வேம்படியில் கனகன்ரை மில்லுக்குப் போய் மிளகாய்த்தூள் அரைக்கிறதற்கு எண்டு சாமான்களைக் குடுத்துப் போட்டு வந்த பத்துமன் படலையத் திறந்து தன்ரை பழைய றலி சயிக்கிளை மட்டைப்படல் வேலிக்குப் பக்கத்தில மெல்ல ஸ்ராண்டைப் போட்டு நிப்பாட்டினான். பேந்தும் மனம் கேக்காம ஒரு சமுசியத்தில ஸ்ராண்டில சயிக்கிள் வடிவா நிக்குதோ எண்டு ஆட்டிப்பாத்தவன் மெல்ல அதைத் தடவிக் குடுத்தான். அப்பிடி உந்தச் சயிக்கிளைத் தடவேக்கை எல்லாம் அவனுக்கு செத்துப் போனார் எண்டு நினைச்சு வருசம் வருசம் திவசம் குடுக்கிற காணாமப் போன தன்ர தேப்பனைத் தடவுற மாதிரி ஒரு உணர்ச்சி கொப்பளிச்சுக்கொண்டு வரும். உப்பிடித் தடவிக் கொண்டு நிக்கேக்கை அவன்ரை கண்கள் அவனையறியாமலே கலங்க அவன்ரை நினைவுகள் மெல்ல முப்பது வருசங்கள் பின்னோக்கிப் போனது . அவன்ரை தேப்பன் கந்தையர் ஒரு சயிக்கிள் பயித்தியம். அவர் ஹம்பர், றட்டீ, பீஎஸ்ஏ எண்டு கன

சயிக்கிள்கள் இருந்தாலும் றலி சயிக்கிள்ளை ஒரு காதலா ஏன் காதல் எண்டுவான் பயித்தியமே பிடிச்சு இருந்தவர். அதால் அவர் சுருட்டுச் சுத்தின இடத்தில் மனிசிக்கு சங்கிலி வாங்க வேணும் எண்டு போட்ட சீட்டுக் காசை எடுத்த கையோட சுருட்டுக் கொட்டி லுக்கு லீவு போட்டுட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் பேரம்பலம் கடையில் போய் ஒரு புது றலி சயிக்கிளை வாங்கி ரக்ஸி பிடிச்சு கொண்டுவந்து வாரிவளவுப் பிள்ளையார் கோயிலடியிலை இறக்கி பிள்ளையாருக்கு தேங்காய் உடைச்சு கற்பூரம் கொளுத்திப் போட்டு பேந்து வீடு வரையும் உருட்டிக் கொண்டு வந்தவர்.

கந்தையர் சயிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்ததிலும் பிழை இல்லை ஏனெண்டா முந்தி சயிக்கிள் வாங்கிறவை அதைக் கழுவிப் பூட்டாம ஓட மாட்டினம். கந்தையர் அந்தச் சயிக்கிளை ஆலடியில இருந்த சோம சேகரத்தின்ரை சயிக்கிள் கடையில குடுத்து கழுவிப்பூட்டின பிறகுதான் ஓடத் தொடங்கினவர். அந்தக் கடைக்கும் போகேக்கை சயிக்கிளை ஓடாமல் உருட்டிக்கொண்டுதான் போனவர். கந்தையர் சயிக்கிள் ஓடேக்க ஆரும் பாத்தா ஆச்சரியப் படுவினம். என்ன செய்வார் எண்டால் கொஞ்சத் தூரம் சயிக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு போய்த்தான் பேந்து மெல்ல இடது பக்க பெடலிலை இடது காலை வைச்சு கெந்திக் கெந்தி கொஞ்ச தூரம் போன பிறகு வலது காலை தூக்கி முன்னால பாருக்கு மேலால போட்டு ஓடத் தொடங்குவார்.

ஓடேக்கை கந்தையர் சயிக்கிள் ஓடுறாரோ இல்லாட்டில் சயிக்கிள் கந்தையரை ஓடுதோ எண்ட மாதிரி இருக்கும். சயிக்கிளுக்கு நோக்கூடாது எண்டாக்கும் அவ்வளவு மெதுவா ஓடுவார். அவற்றை சயிக்கிளின்ரை பின் பக்கத்தில ஒரு அளவான ஹோர் லிக்ஸ் பெட்டி சாமான்கள் போடவெண்டு நிரந்தர மாகவே இருக்கும் அதால் கந்தையரை ஆக்கள் ஹோர்லிக்ஸ் கந்தையர் எண்டுவினம். உந்தப் பெட்டி யோட ஒரு வயரிலை செய்த தெறிப்பையொண்டும் ஹான்டிலிலை தொங்கும்.

கந்தையர் அந்தச் சயிக்கிளை அலங்கரிச்ச மாதிரி ஆரும் தங்கட சயிக்கிள்களை அலங்கரிச்சிருப் பினமோ தெரியாது அவ்வளவுக்கு அலங்காரம் செய் திருப்பார். மில்லர் டைனமோவோட ஹெட் லைட், டெயில் லைட் எண்டு விதம் விதமான லைட்டுகள் பூட்டியிருப்பார். அதோட பெல், கோனோடை ஒரு கண்ணாடியும் ஹான்டிலிலை பூட்டியிருப்பார். அந்த பெல்லிலை விரல் படுகிற இடத்துக்கும் ஒரு பிளாஸ்டிக் கவர் போட்டிருப்பார். முன்னால கீழ போற குறுக்கு பாரிலை காத்தடிக்கிற பம் ஒண்டும் கொழுவி இருப்பார் அதோட ஹான்டிலைச் சுத்தி நல நிறமான கவர் போட்டு பாறைச் சுத்தி நீல நிற வயறாலை சுத்தி இருப்பார். பெடலுக்கும் கவர் ஒண்டு போட்டு மூடி இருப்பார். உதைவிட மட்காட்டில பூக்கள் சில்லு அச்சிலை பூக்கள் சேறுதாங்கி எண்டு என்னெல்லாம் பூட்டேலுமோ அவ்வளவும் பூட்டியிருப்பார். முடக்கு வழியை கந்தையர் பெல்லை அடிக்கிறதே ஒரு வித்தியாசமா இருக்கும் முதலிலை

ரெண்டு தரம் அடிப்பார் பேந்து கொஞ்ச இடைவெளியிலை மூண்டுதரம் அடிப்பார். அப்ப ஆக்களுக்கு கந்தையற்றை சயிக்கிள்தான் வருகுதெண்டு வடிவா விளங்கும்.

தன்ரை சயிக்கிளிலை ஆரையும் தொட விடமாட்டார். ஏன் கனக்கப் போவான் பத்துமன் பக்கத்தில ஓவசியர் வீரசிங்கத்தின்ரை சயிக்கிளிலை தான் ஓடப்பழகினவன். ஒவ்வொரு நாளும் வெல்வெட் துணி ஒண்டு வைச்ச நோகாதமாதிரி துடை துடை எண்டு துடைப்பார். கிழமைக்கு ஒருக்கா சிரட்டையில சம அளவில தேங்காய் எண்ணையும் மண்ணெண்ணையும் கலந்து பழந்துணியால துடைச்சு அது காலமை வெய்யிலில மினுமினுக்கிறதை கண்கொட்டாம கொஞ்ச நேரம் பாப்பார்.

இப்பிடி இருக்கேக்கை ஒருநாள் நீலங்காட்டுச் சந்தி எண்டுற நேவிச் சந்திக்கு கிட்ட உள்ள நாராணி கேணியடியில உள்ள தங்கடை தென்னங்காணிக்கு தேங்காய் பொறுக்கப் போனவர் கனநேரமா வீட்டை வரேல்லை. அப்ப அந்த நேரம் தொண்ணூறாம் ஆண்டு உள்நாட்டுச் சண்டை மும்முரமா நடந்த நேரம். நேவிக்காரர் நீலங்காட்டுச் சந்திவரை உள்ள காணிய னோடை அங்கை இருந்த நாச்சிமார் கோயிலை எல்லாம் வளைச்சுப் பிடிச்ச வீடு வாசல் எல்லாம் உடைச்சு தங்கடை காம்பைப் பெரிசாப் போட்டு இருந்தவங்கள். உதால பலகாட்டுப்பக்கம் அங்க நேவிச்சந்திக்கு கிட்ட இருந்த கந்தையர் மாதிரி சனங்கள் எல்லாம் தங்கட சொத்துப் பத்துகள் காணி பூமிய விட்டுப்போட்டு இடம் பெயர்ந்து இஞ்சால மற்றக் குறிச்சி வழியை வந்து இருந்தவை. கந்தையரின்ரை குடும்பம் வாரிவளவில அவையின்ரை சொந்தக்காரர் சிறாப்பரின்ரை வளவுக்கை ஒரு கொட்டில் போட்டு இருந்தவை.

உப்பிடி தங்கடை இடத்தை விட்டுப்போட்டு வந்தாலும் சனங்கள் மனம் கேக்காமை தங்கடை காணியனைப் பாக்கப் போகுங்கள். பரம்பரை பரம்பரையா இருந்த காணியனை ஆரும் வந்தான் வரத்தான் ஆக்கிர மிச்சா கலர்ப்பட்டு உழைச்சுக் கட்டின பிள்ளை குட்டியளோட வருசக்கணக்கா இருந்து சீவிச்ச வீடுகளை உடைச்சு மண்ணோட மண்ணாக்கினால் ஆரலைதான் தாங்கேலும். உப்பிடிப்போறவை அங்கினேக்கை விழுந்து கிடக்கிற தேங்காய் மாங்காய் எல்லாம் பொறுக்கிக் கொண்டு வருவினம். இப்பிடி சனம் போய் நிக்கிற அசுமாத்துத் தெரிஞ்சால் சென்றியில நிக்கிற நேவிக்காரன் செல்லடிப்பான் இல்லாட்டில் துவக்கால சுடுவான். உடன சனம் அள்ளப்பட்டு வெடிச் சத்தத் துக்கு கலைஞ்சு போற பூசை வீட்டுக் காகங்கள் மாதிரி ஆளுக்கொரு பக்கம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு தலை தெறிக்க ஓடுங்கள் சிலர் சீழை விழுந்து உடைஞ்சு அத்திவாரக் கட்டுக்கு பக்கத்தில இல்லாட்டில் பணையளுக்குப் பக்கத்தில படுப்பினம்.

கொஞ்சம் இளம் வயது ஆக்கள் எண்டால் ஓடி இல்லாட்டில் படுத்துக்கிடந்து தப்பிவிடுவினம். ஆனால் கந்தையரை மாதிரி வயது போன ஆக்கள் உப்பிடி தலை தெறிக்க ஓடேலாமலும் டக்கெண்டு

விழுந்து படுக்க ஏலாமலும் வெடி பட்டு இல்லாட்டில் செல்பட்டு விழுவினம். உப்பிடி காயம்பட்டு விழுந்த ஆக்கள் சிலர் மயக்கம் தெளிய ஊர்ந்து ஊர்ந்து ஒருமாதிரி குடிமனைப் பக்கமா வந்து தப்பிவிடுவினம். சில பாரதூரமான காயம் பட்ட ஆக்கள் தூக்க எடுக்க ஆக்கள் இல்லாமல் இரத்தம் ஓடியே செத்துப் போடு வினம். சிலரை அங்கினேக்கை நிக்கிற கட்டாக்காலி நாயளே இரத்த மணத்துக்கு கடிச்சுக் குதறிச் சாக் காட்டிப் போடும். பேந்து கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு உந்தச் செல்லடி பொல்லடி அமளி துமளி அடங்கப் போறவை உப்பிடிக்கி கிடந்து அழுகிற சவங்களை அங்கேயே தாட்டுப் போட்டு இல்லாட்டில் இருக்கிற காவோலையள் தென்னோலையளைப் போட்டுக் கொளுத்திப்போட்டு வருவினம். உப்பிடி கொளுத்திப் போட்டு வாற சவங்களும் பேந்து சில வேளையளிலை அரைகுறையா எரிஞ்சு கிடந்து மணக்கும். நாயள் உந்த அரை குறைச் சவங்களை அங்கையும் இஞ்சையுமா இழுத்துக்கொண்டு திரியுங்கள்.

உப்பிடி வரேக்கை ஆக்கள் அங்கை செத்துப் போனவையின்ரை சாமான்கள் ஏதும் இருந்தால் எடுத்துக்கொண்டு வருவினம். உப்பிடித்தான் கந்தையர் காணி பாக்கப் போன அண்டைக்கும் நேவிச்சந்திப் பக்கமா ஒரே செல் சத்தமா இருந்தது. செல் சத்தம் கேக்கக் கேக்க கந்தையற்றை மனிசி பராசக்திக்கு இருப்புக் கொள்ளேல்லை. படலைக்குப் போறதும் வாறதுமா “என்ரை வாரிவளவுப் பிள்ளையாரே கருங் காலி முருகா வியாவில் ஐயனாரே என்ரை மனுஷனுக்கு ஒண்டும் நடந்திடக்கூடாது. என்ரை தாலியைக் காப்பாத்து” எண்டு அழுது குளறிக்கொண்டு இருந்தா. உப்பிடித்தான் ஆரும் நேவிச் சந்திப்பக்கம் காணி பாக்கப் போனா இஞ்ச வீட்டில உள்ளவைக்கு போனவை திரும்பி வாற வரைக்கும் நெஞ்சில தண்ணி இருக்காது. செல்லடிச் சத்தம் கேக்கக் கேக்கப் பதறித் துடிப்பினம்.

அண்டைக்கும் கந்தையரோட காணி பாக்கப் போன கனபேர் திரும்பி வந்திட்டினம் ஆனால் கந்தையரை மட்டும் காணேல்லை. பராசக்தி பதறித் துடிச் சதைப் பாத்த பத்துமன் தான் போய்ப் பாத்துக் கொண்டு வாறன் எண்டு வெளிக்கிட “எட என்னண்டு உதுக்குள்ளை நீ போறனி. கொப்பரையும் விட்டுப் போட்டு பேந்து உன்னையும் விட்டுப்போட்டு இஞ்சை நானும் பெட்டையளும் என்ன செய்வம்” எண்டு அழுது குழறினாள். பராசக்தியை ஒரு மாதிரி சமா தானம் செய்த பத்துமன் வாரிவளவுப் பெடியள் சிலரோடை நேவிச்சந்திப் பக்கம் தேப்பணைத் தேடி போனான். போனவங்கள் அங்கை இருந்த வளவுகள் எல்லாந் தேடியும் கந்தையரைக் காணேல்லை. போன பெடியள்ளை ஒருத்தன் “மச்சான் எவ்வளவு தேடியும் கொப்பரைக் காணேல்லை. ஒரு வேளை பாதை மாறி நேவிக்காமப் பக்கம் போயிருப்பார் இல்லாட்டில் அவங்கள் நேவிக்காரரே அவரை இழுத்துக்கொண்டு போயிருப்பாங்கள். இனித் தேடி வேலை இல்லைப் போவம்” எண்டான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட மற்றப் பெடியளும் “ஓம் மச்சான் அவன் குஞ்சன் சொல்லுறது

தான் சரி” எண்டவும் அங்கை நிலத்தில் விழுந்து கிடந்த மண்தூசு படிஞ்சு கிடந்த கந்தயரின்ரை றலியைத் தூக்கிக் உருட்டிக் கொண்டு வந்தாங்கள். உருட்டிக் கொண்டு வரேக்கைதான் குஞ்சன் பாத்துப்போட்டு “மச்சான் அங்கை பார் மக்காட்டுப் பிஞ்சு போய் இருக்கு செல் பீஸ்தான் பட்டிருக்கும் போல” எண்டு சொன்னதைக்கேட்ட பத்துமன் தாங்க முடியாமல் குழறத் தொடங்கினான்.

அழுது சிவந்த கண்ணும் கலைஞ்சு தலைமயிருமா தூசு படிஞ்சு உடுப்போட பெடியள் கந்தையரின்ரை சயிக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு வரவே பராசக்திக்கு விசயம் விளங்கிப்போட்டுது. “ஐயோ என்றை ராசாவை எங்கையடா காணைல்லை . எங்கையடா விட்டுப்போட்டு வந்தனியள்” எண்டு தலையிலையும் நெஞ்சிலையும் அடிச்சுக் குளறிக் கத்தினான். “நாசமாப் போவார் தேவையிலாமல் ஒரு சண்டையைத் தொடங்கி பரம்பரை பரம்பரையா இருந்த இடங்களிலை இருக்க விடாம எழுப்பி அலைய விட்டதும் பத்தாமல் இப்பிடி ஆக்களையும் சாக்காட்டுறாங்களே. கடவுளே இன்னும் என்ன என்ன கஸ்ரம் எல்லாம் அனுபவிக்கப் போறமோ” எண்டு ஒப்பாரி வைச்சு அழுதான். “இப்பிடி எங்களை அந்தரிக்க விடுகிறவங்கள் ஒரு நாளும் நல்லா இருக்க மாட்டாங்கள். இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசமாத்தான் போவாங்கள்” எண்டு அழுது புரண்ட பராசக்தியையும் பிள்ளையளையும் சமாதானப் படுத்தின அயலட்டைச் சனங்கள் கந்தையருக்கு செய்ய வேண்டிய கருமங்களை அவற்றை சவம் இல்லாமலே செய்து முடிச்சினம்.

கந்தையரை மாதிரியே சண்டையில ஆப்பிட்டி அவலமாச் செத்துப்போன நூற்றுக்கணக்கான ஆக்களின்ரை சவங்கள் கிடைக்காமலே அந்த ஆக்களின்ரை குடும்பங்கள் அவையின்ரை சமய நம்பிக்கைப்படி செத்த வீடு செய்து கொண்டாடினவை. அவை காணாமப் போன தினத்தை வைச்சு வருசம் வருசம் பராசக்தி மாதிரியே திவசம் குடுத்துக்கொண்டு வருகினம். பராசக்தி உப்படி கந்தையருக்கு திவசம் குடுத்தாலும் அவளின்ரை மனசில கந்தையர் எங்கேயும் தப்பி இருந்து ஒருநாளைக்கு தன்னையும் பிள்ளைகளையும் பாக்க வருவாரோ எண்ட நப்பாசையும் இருந்தது. உந்த ஆசை மனசுக்கை இருந்தாலும் அது தெரிஞ்சா பிள்ளையள் ஏம்பலிக்கும் எண்டு அவள் அந்த ஆசையை தன்ரை மனசில இறுக்கி பூட்டி வைச்சிருந்தாள். எண்டாலும் ஒவ்வொரு நாளும் வாரிவளவுப் பிள்ளையாரின்ரை கோபுரத்தைப் பாத்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டு “என்றை பிள்ளையார் அப்பா அவர் எங்கயும் இருந்தா சுகமா இருக்க வேணும். அப்பிடி இருந்தால் நான் சாகிறதுக்கு இடையில அவரை என்றை கண்ணில கொண்டாந்து காட்டு” எண்டு பிள்ளையளுக்குத் தெரியாமைக் கும்பிடுவாள்.

பராசக்தி மாதிரி உப்பிடி எத்தினையோ பெண்டுகள் காணாமப் போன தங்கட புரியமார் பிள்ளையளுக்கு எல்லாம் முடிஞ்சு போச்செண்டு நினைச்சு கருமாதியள் கடமையள் எல்லாம்

செய்தாலும் இண்டைக்கும் எத்தினையோ பெண்டுகள் காணாமப் போன தங்கட புரியமார் பிள்ளையள் எங்கயோ ஒரு இடத்தில் உயிரோட இருப்பினம் எண்ட நம்பிக்கையில் ஏறாத இடங்கள் எல்லாம் ஏறி இறங்குகினம். கண்டவன் நிண்டவன் வாறவன் போறவன் எண்டு எல்லாற்றை காலையும் கட்டிப் பிடிச்சு எங்கடை பிள்ளையளை மீட்டுத் தாருங்கோ எண்டு வருசக்கணக்கா அழுகினம். உப்பிடி காணாமப் போனவையைத் தேடி அழுகிறவையின்ரை அழுகுரல் அந்தக் கடவுளுக்கும் கேக்காது போல . அந்தக் கடவுள் உப்பிடி கண்டும் காணாமலும் கேட்டும் கேளாமலும் இருக்கிறதாலதானாக்கும் ஆக்கள் சிலர் கடவுளைக் கல்லு எண்டிறவை .

முந்தி கந்தையர் பத்துமனை சயிக்கிளைத் தொடக்கூட விடாததால எங்கை அதை ஓடினா அவற்றை ஆத்மா கோவிக்குமோ எண்டு நினைச்சு கந்தையர் காணாமப் போனதில இருந்து அவன் அந்தச் சயிக்கிளை வீட்டுத் தலைவாசலிலையே நிப்பாட்டி வைச்சிருந்தான் . ஆனால் ஒவ்வொருநாளும் கந்தையர் செய்யிற மாதிரியே துடைக்கவும் கிழமைக்கு ஒருக்கா எண்ணை போட்டு மினுக்கவும் அவன் மறக்கிறேல்லை. தன்ரை தேப்பனுக்கு எண்ணை அரப்பு வைக்கக் கிடைக்காத ஆதங்கத்தை பத்துமன் இப்பிடி அந்தச் சயிக்கிளுக்கு எண்ணையைப் போட்டுத்துடைச்சு தீலத்துக் கொள்ளுவான். காலப்போக்கில தன்ரை தேப்பன் மாதிரியே அந்தச் சயிக்கிளை நினைக்கத் தொடங்கினான் .

ஒவ்வொரு நாளும் எங்கையும் போறதுக்கு முந்தி பத்துமன் அந்தச் சயிக்கிளுக்கு முன்னுக்கு நிண்டு கொஞ்ச நேரம் பிரார்த்தனை செய்வான் . அப்பிடிச் செய்தா தனக்கு தேப்பன்ரை ஆசீர்வாதம் கிடைக்கும் போற காரியம் சித்திக்கும் எண்ட நம்பிக்கை அவனுக்கு . எண்டாலும் உப்பிடி ஓடாமல் விட்டால் தன்னை ஒருந்தரும் ஒரு இடமும் கூட்டிக்கொண்டு போகினம் இல்லை இப்படியே என்னத்துக்கு எண்ணை ஒரே இடத்திலை அடைச்சு வைச்சிருக்கினம் எண்டு தேப்பன் கோவிப்பாரோ எண்டு நினைச்சு பேந்து அந்தச் சயிக்கிளை ஓடத் தொடங்கினான். அப்படி ஓடேக்கை இறுக்கி மிதிச்சு ஓடினால் தேப்பனுக்கு நோகும் எண்டு போட்டு கந்தையர் ஒரு மாதிரியே மெதுவா ஓடுவான். அப்பிடி ஓடேக்கை என்னவோ தன்ரை தேப்பனைத் தான் போறவாற இடங்கள் எல்லாம் கொண்டு திரியிற மாதிரி அவன் உணரத் தொடங்கினான். தேப்பன் இருந்தால் எப்பிடிக் கவனிப்பாரோ அப்பிடி அந்தச் சயிக்கிளைக் கவனமாக பாராமரிக்கத் தொடங்கினான்.

உப்பிடி சயிக்கிளை நிப்பாட்டிப்போட்டு தேப்பன்ரை நினைவுகளிலை மூழ்கி இருந்த பத்துமன் பராசக்தியின்ரை “தம்பி எங்க அப்பன் நிக்கிராய்” எண்ட குரலுக்கு தன்ரை நினைவுகளிலை இருந்து தற்காலிகமாக விடுபட்டவனாய் வீட்டுக்குள்ளை போகத் தொடங்கினான். பக்கத்து வீட்டிலை ரேடியோ இந்த நாட்டில காணாமப் போனவை எண்டு ஒருத்தரும் இல்லையெண்டு நீதி அமைச்சர் கூறுகிறார் எண்டு சத்தமாச் சொன்னது.

என் மன்னவன் வந்தானாடி

இந்த முன்னிரவில் விருந்தகத்தில்
அவனுக்காக காத்திருக்கிறாய்

மங்கிய ஒளியில் தூரத்தில்
நடந்து வருகிறான்.

நீ உன் தோழிக்கு வாட்ஸ் அப் பண்ணுகிறாய்
“என் மன்னவன் வந்தானாடி”

எல் டி வர்ணவிளக்கொளியில்
உன் கண்கள் மயங்குகிறது
உன் மாமன் மகன் மாயவனோ
அல்லது அலுவலக தோழன்
தூயவனோ என்று கொஞ்சம் தடுமாறிப் போகிறாய்

ஆனாலும் காலடி ஓசையில்
அவன் காதலை கண்டு கொண்டு
உன் தோழிக்கு வாட்ஸ்அப் பண்ணுகிறாய்
“ என் மன்னவன் வந்தானாடி ”

அவன் கண்களின் கவிதையை கண்டு கொள்கிறாய்
நீயும் கவிதையாய் இழைகிறாய்
உன் குரல் வழி எழுகிறது அன்பின் இசை
இடையிடையே கவிதைகளால் கொஞ்சுகிறாய்
கண் வழி அபிநயம் செய்து
கைகளால் நாடகமியற்றுகிறாய்
இப்போது மீண்டும் தோழிக்கு வாட்ஸ் அப் செய்கிறாய்
நீ அவனுக்கு முத்தமிழால் மாலையிட்டதாக. .

என் கற்பனையில் அற்புதங்கள் நிகழ்த்துபவன்
கடற்கரை நிலவொளியில் கைகோர்ப்பவன்
அவனுடன் மலர் தூவிய மன அரங்கில்
மனதில் ஆடுகிறேன்
அவன் என்னுடன் சேர்ந்து நாயகன் நாயகி
பாவத்தில் இருக்கிறான்
காதல் கனவுகள் கடல் போல் பெருகுகிறது
காபரே மகளிர் ஒரு புறத்தில்
நடனமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
என் இதழில் சிறு புன்னகை மலர்கிறது
காதலால் கண் சிவக்கிறது

இந்த விருந்தகத்தில் பூக்களின் நறுமணம் பரவுகிறது .
.என்று தொடர்ந்து வாட்சப் அனுப்புகிறாய்.

இந்த நேரம் அவன் எனக்கு திருமண அழைப்பிதழ்
தர வேண்டும்

மலர் போல மலர்ந்து இருக்கும் என்னை
பாரென்று சொல்கிறேன்
அவனுடன் நான் தனிமையில் செல்ல இருக்கிறேன்
ஏழு கடல் நிலம் நிலவு எல்லாம்
எம்மை வாழ்த்த வேண்டும்
என விரும்புகிறேன்
என் மன்னவன் வந்தானாடி
என்று தோழிக்கு வாட்ஸ் அப் பண்ணி முடிக்கிறாய்

இப்பொழுது உன் தோழியின் அழைப்பு
உனக்கு வருகிறது எடுத்துப் பேச...

வேலையூர் தாஸ்

மருத்துவக் கலாநிதி எம். கே. முருகானந்தன் எழுதிய

“டாக்டரின் தொண்தொணப்புகள்”

மு.பொ

டாக்டரின்
தொண்தொணப்பு

டொக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன் அவர்கள் கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் எமது குடும்பவைத்தியராக இருந்திருக்கிறார் என்றும்டும் சொல்வேனாகில் அது எமக்கிடையே இருந்த உறவைச் சிறுமைப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். தாரணம் அவர் எனது சிறந்த கலை இலக்கிய நண்பராகவும் பல்வேறுவிஷயங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடக் கூடியவராகவும் இருந்திருக்கிறார் என்பதே உண்மை. மேலும் அவர் எனது நூல்கள் பற்றிச் சிறந்த விமர்சனங்களையும் தந்துள்ளார். இவற்றில் எனது நாவலான “சங்கிலியன் தரை” பற்றி அவர் எழுதிய விமர்சனமே, நமது எழுத்தாளர்களால் கண்டுக்கொள்ளப்படாமலும் பேசப்படாமலும் விடப்பட்ட அந்நாவலின் நிலையை மாற்றியது என்றால் அவரது ஆழமான இலக்கிய உணர்வின் நிருபணமாக இது நிற்கிறது எனலாம்.

இத்தகைய மதிப்புக்குரிய எனது நண்பர் முருகானந்தன் இந்நூலில் தந்துள்ள பட்டியலின்படி 14 நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் இணையத்திலும் வாசிக்கவேண்டியவை பற்றியும் பட்டியலிட்டுள்ளார். இவர் எழுதும் மருத்துவம் சார்ந்த நூல்கள் எப்பொழுதும் மனதின் இறுக்கங்களை அவிழ்த்து, தன் வாசிப்புக்குள் இழுத்துச் செல்லும் நகையுணர்வு மிக்கவை. நான் ஏற்கனவே அவரது நூல்களான “டொக்டரின் டயறியிலிருந்து”, மறந்து போகாத சில” ஆகிய நூல்கள் பற்றி அறிமுகக் குறிப்புகள் எழுதியபோது இவைபற்றி சுட்டியுள்ளேன்.

தற்போது நான் அறிமுகஉரை எழுத எனது கையிலிருக்கும் நூலின் தலைப்பு “டாக்டரின் தொண்தொணப்புகள்” என்பதாகும். இந்நூலுக்கு “ரசனைக்குறிப்பு” என்ற தலைப்பில் முன்னுரை அளித்துள்ள இ.து குலசிங்கம் இந்நூல் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இந்தத் தொண்தொணப்புக்கள் கற்பனையான புனைவுகள் அல்ல. காத்திரமான அநுபவ வெளிப்பாடுகள். ஒரு மருத்துவ நூலை வாசித்து அறிந்துகொண்ட உணர்வுதான் எனக்கு கிடைத்தது. மிக இயல்பான கடினமான விடயங்களையும் பதிவுசெய்துள்ளார் நகையுணர்வுடன்”.

அடுத்து இந்நூலாசிரியர் டொக்டர் முருகானந்தன் “நுழைவாசல் தொண்தொணப்பு” என்ற தலைப்பில் தரும் உரையில் சிரிப்புக்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார். குழந்தைகள் நாளொன்றுக்கு 300 தடவைகளுக்கு மேல் வாய் விட்டுச் சிரிக்கிறார்கள் என்றும் வளர்ந்தவர்கள் சராசரியாக 17.5 தடவைகள் மட்டுமே என்றும் அண்மையில் வெளிவந்த ஆய்வைமேற்கொள் காட்டுகிறார். வாய்விட்டுச் சிரிப்பவர்கள் மற்றவர்களை விட ஆரோக்கியமானவர்கள் என்றும் நெஞ்சில் பொறாமை, தூழ்ச்சி, வஞ்சகம் போன்ற குணங்கள் அதிகம் இல்லாதவர்கள் என்றும் யாரோ சொன்னதாக வாசித்து இருக்கின்றேன்.

இப்படி அவர் சிரிப்பிற்கான முக்கியத்துவத்தை கொடுத்திருப்பதற்குரிய காரணம், தம்மை நாடிவரும் நோயாளிகளோடு மருத்துவர்கள்

முகமலர்ச்சியோடு இராது, அவர்கள் நோய்க்கான பிரச்சினைகளை யந்திரகதியில் கேட்டிருந்து, மருந்துகளை கிறுக்கித்தள்ளும் மனித நேயமற்ற போக்கை தவிர்க்க வேண்டுமென்ற உந்துதலால் ஏற்பட்டதே.

ஆனால் டொக்டர் முருகானந்தன் இத்தகைய மருத்துவர்களுக்கு நேர்மானவர் என்பதை அவரிடம் மருத்துவ ஆலோசனை பெற்றவர்கள் அறிந்திருப்பர். அவர் எழுதியுள்ள நூல்களும் இதற்கு சாட்சி தருவனாய் உள்ளன என்பதை இந் நூல்களை வாசிப்போர் அறிந்து கொள்வர்.

“டாக்டரின் தொண்தொணப்பில்” இருபத்தெட்டு மருத்துவக்கட்டுரைகள் உள்ளன. “சின்னவயதில் சந்தித்தது” என்ற தலைப்பில் வரும் முதலாவது கட்டுரையிலிருந்து இறுதிக் கட்டுரையான இருபத்தெட்டாவது கட்டுரையோ “அம்மாவந்தான் புதினமான கதையோடு” என்ற தலைப்பில் புதினமான தகவலைத் தந்து முடிகிறது.

இதிலுள்ள கட்டுரைகளில் சில எவ்வாறு சாதாரண மக்கள், தமது நோய்க்கு சிகிச்சை அளிக்க மருத்துவர்களை அணுகாது சில “விஷயஞான” உடையவர் போல் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளும் சிலரின் கதைகளை நம்பி சிகிச்சை செய்யப் போய் தம் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள் என்பதை மிகநேர்த்தியாகக் காட்டுகின்றன. அதற்கு உதாரணமாக “தலை முடி தப்பியது

உயிர் பிரிந்தது” என்ற கட்டுரையைக் காட்டலாம்.

“புற்றுநோய்க்கு ஊசி ஏத்தினவைக்கு முடி கொட்டும்” என்று பக்கத்து வீட்டுக்காரர் சொன்னதைக் கேட்டு ஊசியால் மருந்தேற்றும் சிகிச்சையை வேண்டாம் என்று தடுத்தார்கள். அதனால் புற்றுநோயின் பூரண ஆக்கிரமிப்பு அவளைச் சின்னாபின்னமாக்கியது. ஊசி ஏத்தினால் மயிர்கொட்டுவது அதன் பக்க விளைவுகளில் ஒன்று என்றும் அது மீண்டும் வளரும் என்றும் தெரியாமல் போனது நோயாளி மருத்துவரிடம் போகாததே.

மற்றொரு கட்டுரை “ஆஸ்துமாவாகவும் மதுவும்” என்ற தலைப்பிலானது. எவ்வாறு ஒரு குடிசை கணவன் தனக்கிருக்கும் ஆஸ்துமாவை குடிப்பதால் நிவர்த்தியாக்குவதாக கூறி ஆஸ்துமா நோயாளியான தன் மனைவியையும் குடிப்பழக்கத்திற்குள்ளாக்கி அவலநிலைக்குள் தள்ளினான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

“எல்லாம் என்றை மனுசனாலை வந்த வினை தான்... தான் குடிக்கிறது போதாதென்று என்னையும் மருந்து மருந்து என்று சொல்லி நரகத்திலே தள்ளி விட்டான்... இவனை விட்டுத் துலைஞ்சால் தான் சரி...” என்று கொதிக்கும் மனைவி, ஆரம்பத்திலேயே கணவன் சொல்வதை கேட்காது மருத்துவரிடம் சென்றிருந்தால் இந்த நிலைக்குள்ளாகியிருக்கமாட்டான். ஆனால் இக்கட்டுரை இத்துடன் முடியாது இன்னொரு நகைச்சுவை காட்சியை தந்துவிட்டே முடிகிறது. இதை வாசிக்கும் போது வாசகர் தெரிந்துகொள்வார்.

மேலும் டொக்டர் முருகானந்தனின் மருத்துவக் கட்டுரைகளில் காணப்படும் எடுத்துரைப்பு முறை நம் சிறுகதை ஆசிரியர்களுக்கே கைவராத ஒன்றென்பேன். இதோ “கண்டதும் தின்று” குண்டு” கையானாள்” என்ற கட்டுரையில் தனது நோயாளி பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார்:-

“பிறசரும் நாடித்துடிப்பு விகிதமும் ஒட்டப் பந்தயத்தில் உச்ச எல்லைகளைத் தாண்டி, புதிய எல்லைகளை நிலைநாட்டுவதில் அவசரம் காட்டின”.

“அவரது கொலஸ்ட்ரோல், பிறசர் இவ்விரண்டும் கூட்டாட்சி அமைத்து, இருதய இயக்கத்திற்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையில் வெற்றி பெற்று முற்றாக முடக்கும் தறுவாயை அண்மித்திருந்தன”.

இதனைப்படிக்கும் போது ரசனைச்சிரிப்பு நம் வாய் இதழ்களைக் விட்டகலாது என்பது உண்மை. “தேவாரமழை” என்ற கட்டுரையில் இன்னொரு நோயாளி சேலைன் ஏற்றத் தொடங்கியப்போது டொக்டர் எம்.கே.யின் 45 வருட மருத்துவ அனுபவத்தில் எவருமே கேட்டிராத கேள்வியை கேட்டார்.

“ஐயா நான் இப்படியே கிடந்தபடி தேவாரம் பாடலாமோ” என்பதே அது.

“அனுங்கல் சத்தமாகத்தான் ஆரம்பித்தது. ஆனால் நேரஞ் செல்லச் செல்ல தேவார மழையானது வலுத்துக்கொண்டே வந்தது. மருத்துவமனையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் அந்தப் பெருமழையில் நனைந்து தெப்பமாகிவிட்டது. வடிந்த வெள்ளம்

முன்னாள் இருந்த பெருவீதிக்கும் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்” என்று ஆசிரியர் விபரித்துச் செல்வது பெரிதாக சிரிக்கவைப்பது. ஆனால் நான் அதை உள்ளடக்கியதால் எனது விலாஎலும்புகள் உள்ளதிர்வது தெரிந்தது. விரிவஞ்சி அவர் ஏன் தேவார மழை பொழிந்தார் என்பதை நான் சொல்லவில்லை.

இறுதியாக நான் ஒன்று சொல்லவேண்டும். இந்நூலைப் படிக்கும் இளைய தலைமுறையினர் இதில் உள்ள “எனக்குச் சாக மருந்து தாங்கோஇ பின் கதவில் கேட்கும் துயரக் குரல்” என்ற கட்டுரையை கட்டாயம் வாசிக்கவேண்டும். இன்று எத்தனையோ பெற்றார், பிள்ளைகள் வசதியாக இருந்தும் அவர்களால் கவனிக்கப்படாது, வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத துயரத்துக்குள்ளாகி அல்லப்படும் காட்சிகள் ஏராளம், ஏராளம்.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்று மதிப்பும் மரியாதையும் பெற்றோருக்கு கொடுக்கும் சமுதாயம் நம்முடையது. அத்தகைய பின்புலம் உள்ள நமது இளையோர் இவ்வாறான கீழ் நிலைக்குரியவர்களாக இருக்கக் கூடாது என்பதே மருத்துவக் கலாநிதி முருகானந்தனதும் எமதும் விருப்பமாகும்.

லாம்பு !!!

தன் சொந்த நிலத்தில்
போய் சாக விரும்பும்
ஏதிலிக் கிழவனின்
இறுதி ஆசை போல
மினுக் மினுக்கென
ஒளிர்கிற கூரை இறப்பில்
கட்டித்தூக்கிய லாம்பில்
போரிடரிலும் வாழ்ந்து காட்டிய
தமிழனின் நம்பிக்கை தெரிகிறது !

இறுதிச் சொட்டு
எண்ணெய் இருக்கும்வரை
விடாப்பிடியாக ஒளிரகின்ற லாம்பின்
வாழும்வரை வாழுவேன் என்ற
வைராக்கியத்தை தகர்க்குமாப் போல
வந்து தடவிப்போகிறது
இல்லாமை என்ற காற்று !

லாம்புகள் அணைந்து
போனாலும் அழிந்து
போவதில்லை என்ற உண்மை
காற்றுக்குத் தெரிய
நியாயமில்லை !

- காரைக்கவி கந்தையா பத்மாளந்தன்

ரூப்பாதாஸ் குப்தா

ரூப்பாதாஸ் குப்தா வங்காளதேசத்தில் இருக்கும் இருபது பெண்கவிஞர்களில் முதலாவது இடத்தில் வைத்து மதிக்கப்படும் முன்னணி கவிஞையாவார். இவர் மேற்கத்திய கவிதை இலக்கியத்தில் பெற்றுக் கொண்டுள்ள முக்கியத்துவம் எத்தகையது என்பதை அவரது அருமையான சிறு உரைநடைக்கவிதைக் கட்டுரைகளை படிப்பதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அதி நுட்பமான கருத்தைக் கொண்டுள்ள இவரது “இராகம் - மல்கோஷ்” கவிதைப் புனைவுத் தொழில்நுட்பம் கவிஞையின் முதிர்ந்த கைவினைத் திறனை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அதன் அனுபவத்துக்குள் நுழையும் வாசகன் அல்லது ரசிகன் அரிவாளைக் கையாளும் ஒருவனின் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். ஒரு தந்தை தனது மகளின் கலக்க மற்ற அன்பை அல்லது மறைமுகக் காதலை எம்முன்னால் வைத்திருக்கிறாரா என்பதை கவிஞை தனது தீர்ப்பாகத் தரவில்லை. இந்த உறுதியற்ற நிலை எமது உள்ளத்தை பெரிதும் குழப்பிவிடுகிறது.

“மல்கோஷ்” எனப்படுவது நடு நிசியில் இசைக்கப்படும் பாரதீய இராகம் ஒன்றாகும். எமது கற்பனைக்கு பல பரிமாணங்களைத் தருவதற்காக கவிஞை அந்தப் பெயரைக் கவிதைக்கு இட்டுள்ளார். அப்பெயரை இடுவதனால் கவிதையின் பொருள் முரண்பாடு ஒன்றினை ஏற்படுத்தத்தான் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

நம்நாட்டு சங்கீத வித்துவான் சுனில் எதிரிசிங்க “மல்கோஷ்” எனும் இராகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “பாரதீய ராகதாரி இசையில் மல்கோஷ் இராகமானது கருணை, பக்தி, ரசனையை ஏற்படுத்தக் கூடிய ஓர் இசைவகையாகும். அது இசைக்கப்படும் காலத்தைப் பொறுத்து நடு நிசியில் இசைக்கப்படுகிறது. உரிய இசை ராகங்கள் யாவும் அத்தகைய நடுநிசி ராகத்துக்கு உரிய மல்கோஷ் ராகங்களும் வேட்கையை உண்டாக்கக் கூடியது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இராகம் - மல்கோஷ்

இரவுமணி பன்னிரண்டு

படுக்கை விட்டெழும் எந்தை

கவனமாய் என்னறைக்கு வந்து

படுக்கையில் நானிருக்கும் நிலை கண்டு

நெஞ்சின்மீது கட்டியிருக்கும்

என்கரங்களை அவிழ்த்திடுவார்

எது நடக்கும் எது நடவாது

ஒருவன் ஊமையாய் ஆகும் நிலை

என்னிரு கைகளும் இருபுறமாய் வீழ்ந்திருக்க

மெதுவாக என் முகத்தில் படிந்துள்ள

முடிதனைத் திருத்திடுவார்

தனக்குள் முணுமுணுப்பு

நாள் முழுதும் துடிதுடிப்பு

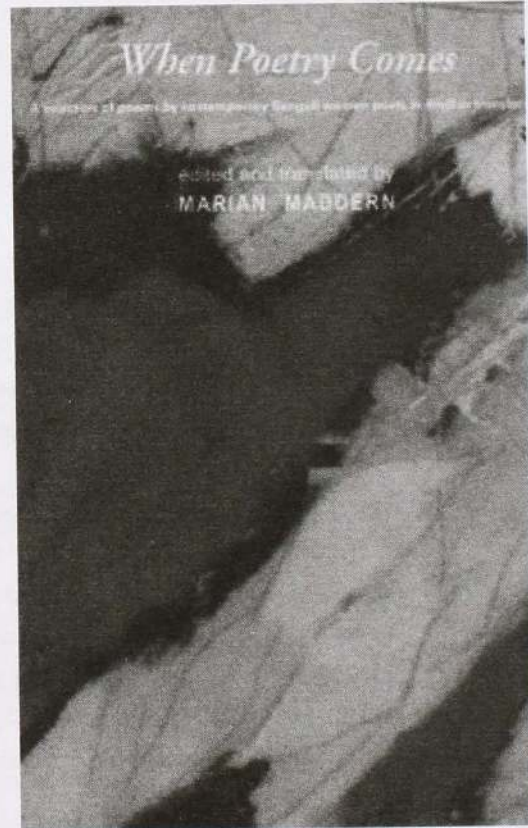
எல்லா இரவுதனில்

பன்னிரண்டு மணியளவில்

எந்தை எழுந்து வந்திடுவார்

என்னறைக்கு

- ரூப்பாதாஸ் குப்தா -

வங்காளதேச நவீன கவிஞையான ரூப்பாதாஸ் குப்தாவின் மேற்படி கவிதை MARIAN MADDERN னின் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. சிங்களத்தில் பிரபல கவிஞர் பராக்கிரம் கொடிதுவக்குமொழி பெயர்த்துள்ளார்.

மேற்படி கவிதையை நோக்கும் போது இரவு... கவனமாக நடந்து வந்து... நிலையைப் பரிசோதித்து, இருகைகளையும் இருபக்கமாய் இட்டு, எது நடக்கும்...? என்பனவற்றின் சமிக்ஞை என்ன? கலைந்த கேசத்தை சீர் செய்து..., செல்லமான வார்த்தைகளால் முணுமுணுப்பு என்ற நான்கு கவி வரிகளினதும் சமிக்ஞை என்ன?

கவிஞையின் அனுபவம் அசைக்க முடியாத மையப்புள்ளியாகும். சொல் ஒன்றை மாற்றினால் முழு அனுபவமும் மாற்றம் அடையும்.

- மாவனல்லை எம். எம். மன்ஸூர்

ஹைக்கூக்கவிதைகள்

மதுராந்தகன்

1. அடைகாக்கும் காக்கை
மகிழ்வில் குயில்
வாடகைத்தாய்
2. மின்வெட்டான இரவு
இயங்கும் தொலைக்காட்சி
கனவு
3. கீழே விழுந்தாலும்
மீண்டும் உரமாய் எழும்
பழுத்த இலை
4. நடுவு நிலைமை தவறாது
விமர்சனம் கூறும்
வீட்டுத் தளவாடி
5. நள்ளிரவு
சூரியனைக் காணும்
வான் நிலா
6. புற்றில் கருநாகம்
சுற்றிக் கறையான்கள்
நிலமிழந்த மக்கள்
7. எத்தனை பஞ்சுகளால் துடைத்தும்
ஓயவில்லையே குருதிப் போக்கு
அந்திவானம்
8. ஆடிக் காற்று
சுந்தல் கலைந்தபெண்
தென்னை மரம்
9. செத்தது மாநாடு
உண்ணி இறங்க ஈ ஏறும்
புதிய ஆட்சி
10. தட்டில அறுசுவை உணவு
அருகில் உண்ணா விரதம்
புத்தகப் பூச்சி
11. காண்டா வனம்
மாய வித்தை
கானல் நீர்

12. வழிகாட்டும் விளக்கு
விபத்தில் விமானம்
ஈசல்
13. அடர் இருள்
கரணந்தப்பா வீரன்
வெளவால்
14. உலங்கு வானூர்தி
பாதாளத்தில் பறக்கிறது
கிணற்றுள் தும்பி
15. வெடி மருந்து சுமந்த வீரர்
கண்டு குதூகலிக்கும் சிறுவர்
பட்டாசு

வாக்குமூலம்....!

■ ஷெல்லிதாசன்

கொழும்பிலிருந்து திருமண அழைப்பிதழ் ஒன்று வந்திருந்தது. எனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரின் மகளுக்கு திருமணமாம்.

மணமகள் கொழும்பில் அரச வைத்தியசாலை ஒன்றில் டொக்ரராக பணிபுரிகிறாள்.

மணமகள் சிங்கப்பூரில் இஞ்சினியராம். பெண் வீட்டார் எனது உறவினர்கள்தான். ஆனால் அவர்களின் பொருளாதாரத்தகுதிக்கு என்னால் ஏணிவைச்சும் எட்ட முடியாது. கொழும்பிலேயே இரண்டு மூன்று மாடி வீடுகள். யாழ்ப்பாணத்தில் காணி பூமிச் சொத்துக்கள் ஏராளம்.

பரம்பரைப்பணக்காரர்கள். ஏதாவது கலியாணம் காட்சியெண்டால் மாத்திரம் எங்களைப்பற்றி அவர்களுக்கு அவ்வப்போது நினைப்பு வரும்.

எனது மகன் கொழும்பில் எக்கவுண்டனாகவும் மருமகள் ஒரு திணைக்களத்தில் திட்டப் பணிப்பாளராகவும் பணிபுரிகின்றனர். ஒரே ஒரு மகள். அதாவது எனது பேத்தி. இன்ரநஷனல்ஸ்கூலொன்றில் ஆறாம் ஆண்டு பயில்கிறாள். பொதுவில் இப்ப பரவலாக பல உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருப்பவர்கள் தங்களது பிள்ளைகளை அரச பாடசாலைகளுக்குப் பதிலாக பெரும் நிதிகளை விழுங்கி ஏப்பமிடும் இன்ர நஷனல் ஸ்கூல்களிலை சேர்ப்பதையே பஷனாகவும் அதுவே தங்களது பதவிக்கு மரியாதையெனவுமான ஒரு மாயையில் சிக்கியுள்ளார்கள் போல தெரிகிறது. அத்துடன் தாய் மொழியில் பிள்ளைகள் கல்விகற்றால் உருப்படியான உத்தியோகமோ அல்லது வெளிநாட்டுக்கோ செல்லமுடியாதாம்.

என்றை மகனும் தமிழிலேயே படித்து பட்டதாரியாகி எக்கவுண்டன் ஆனவன்.

மருமகளும் அப்படியே கற்று மேல்நிலைக்கு வந்தவள். எனது மகனுக்கு தாய் மொழியில் கல்வியூட்டியதோடு நான்நிற்கவில்லை. ஆங்கிலத்தையும் அவன் சிறப்பாக பயிலச் செய்ததுடன் சிங்களத்திலும் அவன் தேர்ச்சிபெற வழிவகை செய்திருந்தேன். உயர்கல்வியில் மட்டுமல்ல உத்தியோகத்துக்கும் அவை உறுதுணையாக அமையும் என்பதால் அப்படிச் செய்தேன். பிள்ளைகளின்

கல்வியானது அவர்களுக்கு புரிந்து கொள்ளும் மொழியில் அமைந்தாலேசிறப்பானது என்பது எனது வாதம்.

ஆனால்...இந்த வாதங்களெல்லாம் செல்லுபடியாகாத நவீனகாலம் இதுவாகிப்போனது. எனது மகனிடம் கூட அந்த வாதத்தில் வெல்ல முடியாது தோற்றவன் நான்.

திருமணத்துக்கு மகனுக்கும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்ததால் திருகோணமலையிலிருந்து நான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகவே

கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டேன்.

“அப்பப்பா ரண்டு நாளைக்கு முதல் இங்கை வரவேணும்..ஓ..” என்ற எனது பேத்தியின் அன்புக் கட்டளையை தட்டமுடியாததால் திருமணத்துக்கு முதல் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாக மகன் வீட்டில் போய் குதித்தேன். நான் போன நாள் தொடங்கி எனது பேத்தி என்னையே வளைந்து வருவதும் என்னை கட்டித்தழுவுவதும் செல்லம் கொஞ்சுவதாக இருந்தான். இதைப் பார்த்த எனது மகனுக்கு ஆனந்தமாகவும் மருமகளுக்கு ஆத்திரமாகவும் இருப்பதை நான் அவதானித்தேன். தனது தாய் தகப்பன் வரும்போது தனது மகள் இப்படியெல்லாம் பாசமாக நடப்பதில்லை என்பது அவருக்கு மன நெருடலைக் கொடுத்திருக்கலாம்.

திருமண நாளும் வந்தது. மகனின் காரில் திருமணத்துக்குப் புறப்பட்டோம். அப்பொழுதுகூட பேத்தி தனது தாயுடன் போயிருக்காமல் “அப்பப்பா வோடைதான் நான் வருவன்” என அடம்பிடித்து மேலும் மருமகளுக்கு எரிச்சலூட்டினாள்.

திருமண மண்டபத்தை நெருங்கினால் அத்தனை சொகுசு வாகனங்கள் வான்களால் அந்த பிரமாண்டமான திருமண மண்டபத்தில் தரைப்பகுதி நிறைந்திருந்தது. ஒருவாறு மகன் இதையெல்லாம் சமாளித்து காரை நிறுத்தினான். காரை விட்டிறங்கி மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தோம். எனது பேத்தி எனது கையை பிடித்தபிடியை விடவில்லை. மண்டபம் நிறைந்த ஒரு கூட்டம்.

“ஹை லெவல்” என்று சொல்வார்களே அப்படி ஒரு கூட்டம். சிங்கப்பூரிலிருந்து மணமகனுடன் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வந்திருந்தனர். எனக்குப் பலரைத்தெரியும்.

உறவினர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களை இளவயதில் யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டிருப்பதோடு அவர்களது வீடுகளுக்கும் சென்றதாய் ஞாபகம். அவர்களை நானாக வலியப்போய் என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன். விசாரித்தேன். ஆனால் அவர்கள் ஏனோ என்னுடன் கதைக்க விரும்பவில்லை. சில வேளைகளில் அவர் களைப் போல படாடோபமாக நான் உடை அணிய வில்லை என்ற காரணமோ தெரியாது. சிலர் என்னுடன் கதைத்தார்கள். ஆனால் கொச்சைத் தமிழிலும் ஸ்ரீலாக ஆங்கிலத்திலும் உரையாடினார். வந்திருக்கும் ஆடவர்கள் இளைஞர்களைப் பார்த்தேன். அதிகமாக எல்லோரும் வட இந்திய சினிமா,நாடகங்களில் பார்க்கும் நடிகர்களைப்போன்ற உடைகளுடனும் சிகை அலங்காரங்களுடனும் தோற்றமளித்தனர். விடலைப் பெண்களும் வித்தியாசமான சிகை அலங்காரங்கள் மேக்கப்புகளுடன் வட இந்திய

நடிகைகள் போல அசத்திக் கொள்வதும் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதுமாக இருந்தனர். மொத்தத்தில் ஒரு அந்நிய கலாசாரத்தின் வாசனையே அங்கு கோலோச்சிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும், ஓம்பப் புகையென்ன, ஐயரின் மந்திர உச்சாடனமென்ன, நாதஸ்வர ஓசையென்ன, கூறை தாலி கட்டலென்ன, அம்மி மிதித்தல், மண்டபத்துக் குள் அருந்ததி காட்டல், கலசத்தில் மோதிரத்தைப் போட்டு பொண்ணு மாப்பிளையை அதை எடுக்க வைத்தல் என்பன கணைகட்டியபடி இதுவோர் தமிழர் கலியாணந்தான் என்பதை எனக்கு நிச்சயிக்க உதவியது.

கல கலப்பான திருமணம். அநேகமாக வீடியோ எடுப்பவர், படம் பிடிப்பவர்களின் நெறியாள்கையில் ஒரு சினிமா சூட்டிங் போல எல்லாம் நடந்து நிறைவுக்கு வந்தது. அறுகரிசி போட்டு மண மக்களை வாழ்த்த திடீரென ஒரு கியூ முளைத்தது அதில் நானும் இணைந்துகொண்டேன். பேத்தியும் என் கைகளைப்பிடித்தபடி தானும் அறுகரிசிபோட வரப்போவதாக அடம் பிடித்து என்னுடன் கியூவில் கால்கடுக்க நின்று அறுகரிசிபோட்டு தானும் வாழ்த்தினாள்.

அடுத்து ஒரு கியூ. சாப்பாட்டுக் கோப்பையுடன் கையேந்தும் கியூ. வந்தாரை வரவேற்று உபசரித்து தங்களது கையால் வந்தவர்களுக்கு வாளையிலையில் உணவு பரிமாறிய காலம் மாறி கியூவில் நிண்டு கையேந்தச் செய்துவிட்ட நமது தமிழ் கலாசாரத்தின் பெருமையை எத்தனைதடவை புகழ்ந்தாலும் போதாது போங்கள்.

நானும் பேத்தியும் ஒன்றாக கியூவில் நின்று சாப்பாட்டை எடுத்துவந்து உட்கார்ந்தோம். பேத்தி தனக்கு நான் சாப்பாட்டை ஊட்டிவிட்டால்தான் சாப்பிடுவேனென அடம்பிடிக்க அவளுக்கு ஊட்டியபடி நானுமுண்டு அதன்பின்பு பழக்கலவைகள் ஐஸ்கிரீமென மண்டபமே கமகமத்தது இதற்கிடையில் மணமக்களை வாழ்த்தி ஒவ்வொருவரும் தமக்குரிய வாசங்களை எழுதி கையொப்பமிட இரண்டடி உயரமும் ஓரடி அகலமுமான ஒரு வாழ்த்து மடல் எல்லோர் கைகளுக்கும் சென்று வந்துகொண்டிருந்தது. அதில் மணமக்களில் படமொன்று அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தவாழ்த்து மடலில் அதற்குரிய பேனாவாலேயே எழுதமுடியும். இந்த நவீன நாகரிகத்தில் இதுவுமொன்று என எண்ணும் வகையில் அதுவும் ஒவ்வொருவார் கைகளுக்கும் செல்ல அதில் தமக்கு வேண்டிய விதத்தில் மணமக்களுக்கான வாழ்த்தினை எழுதி தமது கையொப்பத்தையும் போட்டு அடுத்தவர் கைக்கு நகர்த்திக்கொண்டிருந்தனர். இதனைப் பார்த்த எனது பேத்தி என்னையும் அதில் எழுதி வழங்க அவசரப்படுத்தியதுடன் தானே அதனை வலிந்து வாங்கி என்னிடம் ஒப்படைத்து "அப்பப்பா இதினை நீங்களும் நல்ல ஒரு வாழ்த்தை எழுதுங்கோ எல்லாரையும் விட உங்கடை வாழ்த்து மிக நல்லாய் இருக்க வேணும்" எனவும் அன்புக் கட்டளையிட்டு விட்டு நான் என்னதான் எழுதுகிறேன் என்பதையும் ஊன்றிக் கவனித்தபடி இருந்தாள்.

அவளது எண்ணம்போல மணமக்களை வாழ்த்தும் மிக அழகான ஒரு வசனத்தை எழுதி எனது கையொப்பத்தையுமிட்டு தலை நிமிர்ந்தேன். என் பேத்தியை காண வில்லை. எங்கு அவள் போனாள். தேடினேன். பேத்தியோ அவளது அம்மாவின் மடியில் அமர்ந்திருந்தாள்.

நான் அவளை அழைத்தேன் பல முறை அழைத்தேன் கிட்டவே அவள் வரவில்லை.

நான் கூப்பிடும்போதெல்லாம் முகத்தை முறைத்தபடி எதிர்திசையை பார்த்தபடியிருந்தாள். மருமகளைப் பார்த்தேன் அவள் என்னைப் பார்த்து ஓர் ஏளனப்புன்னகை சொரிவதுபோல தென்பட்டது. அட... அதுக்கிடையில் பேத்திக்கு என்ன நடந்தது. அவளை ஏதாவது மனம்தோக நான் பேசிவிட்டேனோ எனவும் யோசித்துப் பார்த்தேன். அப்படியாயும் எதுவும் எனக்கு தென்படவில்லை. திருமண நிகழ்வு முடிந்தபின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம்.

பேத்தி காரின் முன் இருக்கையில் அம்மா வுடன் போய் அமர்ந்து கொண்டாள். என்னை சட்டை செய்யவே இல்லை. வீட்டுக்குப்போனபின்பும் அவள் என்னருகில் வரவுமில்லை என்னோடு கதைக்கவு மில்லை. என்னதான் நடந்தது. மகனைக்கூப்பிட்டு எனது மனக் கவலையை எடுத்துரைத்தேன்.

மகனுக்கும் தனது மகளின் செயலைப் பார்க்க ஆச்சரியமாகவும் கவலையாகவுமிருந்தது.

இதன் காரணத்தை எப்படியும் அறிய வேண்டுமென நினைத்த மகன் தனது மகளை மெல்ல அழைத்து அவளிடம் "அப்பப்பாவுக்கும் உனக்கும் அப்படி என்ன மகள் நடந்தது. அப்பப்பா உனக்கேதும் பேசினவரே. அவர் உன்னோடை எவ்வளவு பாசமா நடந்தவர். அவரைக்கண்டால் ஏன் முறைக்கிறாய். கதைக்கிறாயில்லை சொல்லுமகள்" என மிக அன்பாக அவளை அணுகி விடயத்தை கேட்டான்.

நான் மறைந்திருந்து அவள் சொல்வதை அவதானமாக கேட்டேன்.

அவள் சொன்ன விடயங்களைக் கேட்டதும் எனக்கு இல்லாத இரத்த அழுத்தம் ஏற்பட்டது போல ஒரு உணர்வில் விறைத்துப் போய் நின்றேன்.

"அப்பா எங்கடை அப்பப்பா செய்த வேலையை நினைக்க எனக்கு ஒரே ஆத்திரமா இருக்கப்பா. எல்லாரும் வாழ்த்துகளை அழகா இங்கிலீசிலை எழுதி கொடுத்த அந்த பிறேமிலை அப்பப்பா மாத்திரம் தமிழிலை ஏதேதோ எழுதி கையெழுத்தும் போட்டுக் குடுத்ததைப்பாத்ததும் எனக்கு ஒரே வெக்கமா போச்சப்பா. வந்த ஆக்களெல்லாம் சிங்கப்பூர் ஆக்களும் கொழும்பிலை இருந்து வந்த ஆக்களுமெல்லே. இதைப் பார்த்தா அவங்கள் என்ன நினைபாங்கள் சொல்லுங்கப்பா. அதுதான் அப்பப்பாவிலை எனக்கு வெறுப்பும் கோவமும். இனி நான் அவரோடை கதைக்கவே மாட்டன்... போங்கப்பா என்ன ஒரு வெக்கக் கேடு"

இன்றநஷனல் ஸ்கூலிலை படிக்கிற எனது பேத்தியின் வாக்குமூலம் இதுவாக. அந்தப் பிஞ்சு நெஞ்சத்துள் இந்த நஞ்சு எப்படிப் புகுந்தது?

“முதுமை” : சோ.ப.வின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை

■ மு.பொ

“வ்ருத்தோபநிஷத்”ஐ தெலுங்கிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்த்த எம்.ஸ்ரீதரும் அல்லடி உமாவும் ஹைதராபாத் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலத்துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்கள்.

தற்போது என் கையிலிருக்கும் நூல் “வ்ருத்தோபநிஷத்” என்னும் தலைப்பைக் கொண்ட கவிதை நூலாகும். இந்நூலின் தலைப்புக்கான அர்த்தம் புரியாதவர்களை ஆறுதல்படுத்துவது போல் முதுமை குறித்த கவிதைகள் என்று தமிழில் துணைத் தலைப்பொன்றும் தரப்பட்டுள்ளது பாராட்டுக்குரியதே. என் கைக்கு வந்து சேர்ந்த சோ.ப.வால் அனுப்பப்பட்ட முதுமை குறித்த கவிதைகளும் ஜீவநதியின் சோ.ப, சிறப்பிதழும் தற்செயல் நிகழ்வுகள் அன்று நான் எதையும் தற்செயல் நிகழ்வாகக் கொள்வதில்லை. நம் மனதிற்கேற்ப விரிந்து கொண்டிருக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தின் படுகையாக இருக்கும் பேரியல்பின் ஒவ்வொரு அசைவும் அதற்குரிய அர்த்தத்தை நோக்கிய நகர்வாகவே அமையும் - என் கைக்கு வந்து சேர்ந்த சஞ்சிகையும் கவிதை நூலும் உட்பட்ட.

“முதுமை குறித்த கவிதைகள்” நூலில் ஒரு கவிதையை போகிற போக்கில் எடுத்து வாசித்தேன். என் உடல் சிலிர்த்து எங்கோ என்னை அள்ளிப் போவது போலிருந்தது. தொடர்ந்து முழுக் கவிதைகளையும் படித்தேன். உண்மை, இந்நூல் சரியான நேரத்தில், சரியான வயதில் தான் என்னை வந்து சேர்ந்திருக்கிறது என்பது புரிந்தது. இதனால்தான் போலும் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய அறிஞர் க. உமாமகேஸ்வரன் இந்நூல் பற்றி தனது பக்குவப்பட்ட பார்வையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“உபநிஷத்” என்றால் அருகில் இருந்து கேட்டல் என்று பொருள். குரு - சீட பரம்பரையில் குருவின் பாதத்துக்கு அருகில் அமர்ந்து சீடன் பாடம் கேட்கும் மரபு உளது.

“வ்ருத்தோபநிஷத்” முதியோருக்கு அருகில் இருந்து அவர் விருப்பு வெறுப்பு, நோய் துன்பம் பற்றி உசாவி அறிந்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த எழுந்த ஒப்புவமையிலான நூல் என்பது புரிகிறது. இங்கே கவனிப்புக்குரிய விடயம் என்னவெனில் பக்கத்திருத்தல் அல்லது அருகிருத்தல் என்னும் போது அந்த வார்த்தை மறைமுகமாகத் தொட்டுச் செல்லும் (allude) வார்த்தை “உபநிஷத்” என்பதாகும். இந்த உபநிஷத் என்பது இந்திய மெய்யியல் பிரிவில் வேதங்களின் உட்செறிவை (hard core) தனியாகப் பிழிந்து தரும் ஞானத்திரட்டுகளே. இந்த ஞானத்திரட்டுகளை தீவிரமான ஒரு வாசகன் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் சித்தத்தின் பல்விதமாக உயர் நிலைகளின் அருட்டலுக்குள்ளாகிறான். அப்படியெனில் ஒரு சீடனானவன் குருவின் பக்கத்தில் இருக்க, அவர் அவன் காதுக்குள் குசுகுசுக்கும் காயத்திரிமந்திரமானது எத்தனையோ ஆத்மீக வாசல்களைத் திறந்துவிடும் வல்லமை பெற்றதென்றால் இங்கே அந்த உபநிஷத்துகளை நினைவுட்டி கவிஞர் கோபி எம்முன் வைக்கும் “வ்ருத்தோபநிஷத்” முதுமையின் எண்ணிறந்த தளங்களை திறந்துவிடுகிறது. அந்த முதுமையின் தளங்களின் நிழல் எம்மீது கவிய. இக்கவிதைகளைப் படிக்கும் நாம், எந்த வாசல் வழி உள்ளே போகிறோம். எந்த வாசல் வழி வெளியே வருகிறோம். எந்தக்

கொட்டிலுக்குள் சுருண்டு கிடக்கிறோம், எந்த வெட்ட வெளியில் நடந்து திரிகிறோம் என்று தெரியாது போகும் உணர்வுகளால் அள்ளப்படுகிறோம்.

இக் கவிதைத் தொகுப்பானது தெலுங்கில் என். கோபி என்பவரால் எழுதப்பட்டதாகும். இவர் தெலுங்கில் தன் கவித்துவ சாதனையால் அழியாப் புகழ் பெற்றவர். இவரது இத்தெலுங்கு மொழி நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்தவர்கள் எம். ஸ்ரீதரும் அல்லடி உமாவும் ஆவர். ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கப் பணியை மேற்கொண்டவர் ஈழத்தின் சிறந்த கவியாளுமையான சோ.பத்ம நாதனே, இவர் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் புலமை மிக்கவர். இவரது கவித்துவத்துக்கு உதாரணமாக இவர் வெளியிட்ட வடத்திருத்தல் கவிதை நூல் நிற்கிறது. இத்தகைய கவித்துவப் பின்புலத்தைக் கொண்ட இவர், “வ்ருத்தோபநிஷத்” (முதுமை குறித்த கவிதைகள்) கவிதைகளை எந்தவித நெருடல். பிசிறல் அந்த மொழியில் அதன் உயிரோட்டத் தோடு அள்ளித் தருகிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும். சில மொழி பெயர்ப்பு கவிதைகளை படிக்கும் போது ஏதோ ஒரு போதாமையின் நீக்கல் தெரியவரும் போது நான் அதன் ஆங்கில் மூலத்தை தேடிப் போவதுண்டு. ஆனால் இக்கவிதைகளைப் படிக்கத் தொடங்கிய நான். அதில் மூழ்கிப்போனேன் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இக்கவிதை நூலின் அணிந்துரையில், “நன்றியறிதல்” என்ற கவிதையில் வரும் ஆரம்ப வரிகளை எடுத்துக்காட்டி க.உமாமகேஸ்வரன் இறும்பு தெய்தினார். அதே கவிதையில் வரும் இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமான இறுதி வரிகளும் அவற்றுக்கு குறைந்தவையல்லத்தான். இதோ அவை:

“முதியவன்/ள்
எங்கள் வீட்டின் வரம்
அனுபவ நூலால்
மூன்று காலங்களையும் கட்டும் முடிச்சு
அன்புநித்தியமற்றதாய் இருக்கலாம்
நாம் எமக்காகவேனும்
அவர்களை மதிக்க வேண்டும்
நாளை நமது சேரிடமும்
அதுதான்!
முதியோர்
காலாவதியான கணக்கல்ல
எமது நன்றியுணர்வின்
இறுதி எல்லை”

என்று இவ்வரிகள் எம் எண்ணங்களின் பல இடங்களில் குந்தி குந்தி பின்னர் எங்குமாய் விரிகின்றன. இதோ “முதுமையுள் நுழைதல்” என்றொரு கவிதை இது முதுமையின் வருகையையும் அது போர்த்துவரும் வடிவங்களையும் எடுத்துக்காட்டி எம்மை மெதுவாக கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்வது போன்றது.

“உடல் நடுங்குகிறது
குளிரால் அல்ல...
நடை தள்ளாடுகிறது
நிலம் சீராய் இல்லாததனால் அல்ல.....
கண்பார்வை மங்குகிறது
இருளினால் அல்ல...
வாசிப்பு குறைகிறது
நூல்கள் இல்லாததனால் அல்ல...
தனிமை வருத்துகிறது
ஆட்கள் இல்லாமல் அல்ல...
வெளியே யாருமில்லை
முதுமை உள்ளேயிருந்து
சந்தடியின்றி வந்தது
திருடனைப்போல
அதனுடன் வாதிடாது
அன்பாய் வரவேற்பீர்.....”

இங்கே கவிஞர் முதுமையை, திருடன் போல் எமக்குள்ளே இருந்தே சந்தடி இன்றி வருகிறது என்கிறார் மிக அழகாக. ஆனால் எமக்குள் இருந்து சந்தடி இன்றி வரும் முதுமை திருடனா அல்லது நம்மைத் திருத்தும் ஆசானா? ஒவ்வொரு கால கட்டங்களிலும் திருப்பங்களிலும் உள்நின்று இப்படிச் செய், அப்படிப் போ என்று அது விடுக்கும் எச்சரிகைகள் எம் காதில் விழுவதில்லை. அதனால்தான் போலும் கவிஞர் “அதனுடன் வாதிடாது அன்பாய் வரவேற்பீர்” என்கிறார்.

இன்னொரு கவிதை “மூன்று உலகங்கள்” என்ற தலைப்பில் நமக்கேற்படும் பிள்ளைப் பருவம், இளமைப் பருவம், முதுமைப் பருவம் ஆகிய மூன்று பருவ காலங்களையும் மூன்று வடிவங்களில் தருகிறார். அதில் ஒரு வடிவத்தை கீழே தருகிறேன்.

பிள்ளைப்பருவம்
முன்னொரு காலத்தில் ஒரு ராசா
இளமை
இளவரசியின் பிரிவுத் துயர்
முதுமை
முடிவில்லாத சுயசரிதை

ஒவ்வொரு வரியும் இதை வாசிப்போர் நெஞ்சத்தில் ஒவ்வொரு கதை சொல்லி விரியலாம். இவ்வாறு தெலுங்கு மொழியில் கவிஞர் கோபி இன்நடை பயில வைத்த கவி யாக்கங்களை நம் தமிழில் சுவை குன்றாது பொன்னாடை போர்த்ததுபோல் தந்திருக்கும் கவிஞர் சோ.ப.வை நாம் எவ்வாறு பாராட்டலாம்? அந்தப் பொறுப்பை தான் ஏற்றுக்கொண்டது போல் ஜீவந்தி ஆசிரியர் க.பரணீதரன் சோ.ப. சிறப்பிதழ் வெளியிட்டது தேவையான பெருஞ் செயலாகும். இதுகூட தற்செயலான நிகழ்வன்று. நான் ஆரம்பத்தில் கூறியது போல் அந்தப் பேரியல்பின் தேவையான நற்செயலாம் இதழ் விரிப்பே.

கோபி சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இந்தியாவின் முன்னணிக் கவிஞர்களுள் ஒருவர். தெலுங்கானாவில் பிறந்தவர். தெலுங்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராய் விளங்கி ஓய்வு பெற்றவர். 24 கவிதை நூல்கள் வெளியிட்டவர். அவருடைய “காலாணி நித்திரா போனிவன்து” 23 இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. கோபி “நாந்லு” என்ற புதுப் பா வகையை அறிமுகப்படுத்தியவர்.

தூரத்தும்பசி!

தூரத்தும் பசி போக்கத் தூண்டிலினை
வீசுகிறான்....
தூரதிஷ்டம் பல தடவை தோன்றி
அகன்றொடி
தூரத்தும் பசி போக்க
தூண்டிலில் மீன் பரிசாச்சு!

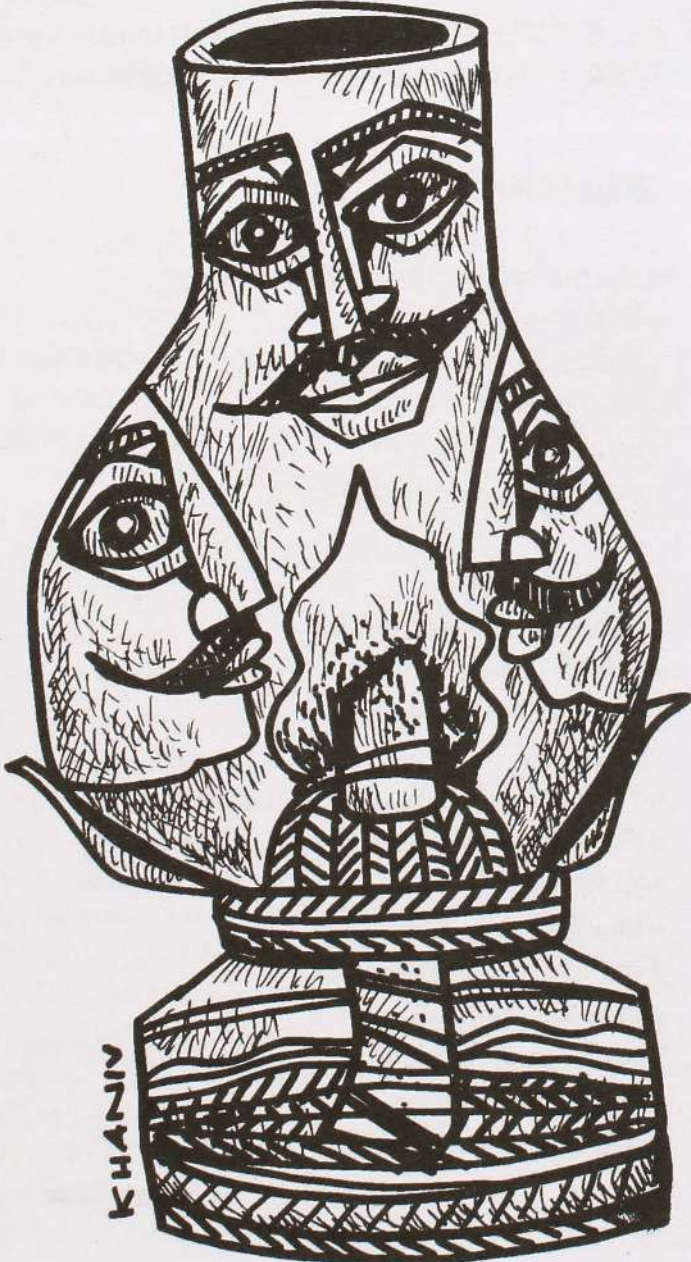
தூரத்தும் பசியால்
துடித்தபடி அலைந்துவந்து
தூரதிஷ்டம் தொட்டொடி...
தூண்டிலிலே சிக்கிற்று
மீன் அங்கு!
பசியைவிட மிகக்கொடிய “மரணவலி”,
ஏங்கிய வாயில் தூண்டில் முள்துளைத்த
காயநோவு,
என்பவையும் உள்ளதென...
நீரை விட்டு வெளிவந்தால்
என்ன கதி ஆகுமென...
“அது” முதன் முதல் உணரும்
துன்பக்கணத்தில் சா
அதற்குப் பரிசாச்சு!

- த.ஜெயசீலன்

மூன்றும் குரங்குகள்

■ நீ. பி. அருளானந்தம்.

“வேம்பு போல பலம் மிக்க புளிய மரக் குற்றிப் போல இவ்வளவு வைரமாக இது வயிற்றுக்குள் இருந்து கொண்டு இருக்கிறதே” இயற்கையாக தன் வயிற்றில் தரித்துள்ள கர்ப்பத்தின் இனிமையான ஞாபகம் அப்போது அவளுக்கு வரவில்லை. ஒழுக்கப் பிறழ்விலே தரித்து இப்போது அந்தச் சிசு தன்னை வருத்துவது போலவே அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கைகளால் தன் வயிற்றை உள்ளே அமுக்கினாள். இடுப்பு குடைச்சலாய்க் குடைய வலிகளினூடே கைகளை

வைத்து அவள் இன்னும் நன்றாக நசுக்கினாள்.

“ஐயோ ஒவ்வொரு நாளும் என் நிம்மதியை தின்று கொண்டு வேக வேகமாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே இந்த சிசு... இந்த நிலைபரத்தில் இனிமேல் யாரும் என்னை கண் உருட்டி பார்க்க வயிற்றாலுமல்லவா வெளி உலகத்திற்கு இது வெளிக்காட்டுவதாய் வைத்து விட்டுப் போகிறது. நாளை இது உலகத்தாரினது கண்களுக்குப் பட்டால்... அவர்கள் வாயிலிருந்து வரும் வசைவு என் மனதை துளைத்து ரணத்தில் உப்பு தேய்த்தது போல நீடிய எரிச்சலுண்டாக்கி விடுமே... அந்த சீரழிவுகளெல்லாம் பிறகு எனக்கு அனுபவிக்க வரவும் எப்படி இருக்கும்?” இதையெல்லாம் நினைக்க தலைச்சமையோடு வரம்பில் வழக்கி விழுந்தது போல அவள் நிலை குலைந்து அவதிப்பட்டாள். தன் வயிற்றை சுற்றி இறுக்கி கட்டி வைத்திருந்த துணிக்குள்ளானே சேற்று புண் கிடந்து தசைகளை அரித்தது போன்று நமநமத்தது. அது குடைச்சலாய் குடைய அரிப்பு தாங்காது துணியை கழற்றி எடுத்து விட்டு நகம் விரிய சொறிந்தாள். அவ்வேளை கீழே தலையை குனிந்து தன் வயிற்றை பார்க்க, பயத்தில் அவளுக்கு கழுத்திலும் முகத்திலும் கசகசவென்று வியர்த்துக் கொட்டியது. கழுத்தை கயிறு இறுக்கி கொண்டிருப்பது போல உணர்வாய் அவளுக்கு வந்தது. உடனே திடுவென எழுந்து நின்றாள். தற்கொலை செய்து விடலாம் என்ற யோசிப்பு அவளுக்கு இருந்தது. இனிமேல் கிடந்து அவமானப்படும் கொடுமையை விட அதுவே எனக்கு மேல் என்றதாக அவள் நினைத்தாள் ஆனாலும் தன் வீட்டு ஞாபகம் அப்போது அவளுக்கு வர அந்த திட்டம் நிறைவேறாதது போல அவளுக்கு மனதில் நின்றது “உங்கட மகள் படிச்ச வேலைக்கெண்டு கொழும்புக்கும் போய் இருந்து அங்க பண்ணின கூத்து நாங்கெல்லாம் சீவிக்கிற இந்த இடத்துக்கும் பெரிய அவமானமாய் போச்சுது! கலெக்டர் துரைக்குத்தான் அவளை நாங்கள் கலியாணம் முடிச்ச குடும்பமெண்டு புழுதி கொண்டு நீங்க ஊர் முழுக்க திரிஞ்சியள். ஆனா உங்கட மகள் கண்டவனையும் தேடிப் போய் ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடி வயித்திலயும் வாங்கிக் கொண்டு பிறகு செத்ததாயும் போட்டாளே?” இப்படியெல்லாம் கதைக்கட்டி, அங்கு உள்ள சாதிசனம் ஒரே சிரிப்பாக சிரிக்கும்! ஊரார்க்கு முன்னாலே மானம் போய் விட்டதற்குப் பயந்து உடம்பை போர்த்திக் கொண்டது போல இருந்து கொண்டிருக்கும் தன் குடும்பத்தாரினது நிலை அவளுக்கு இப்போது மனக் கண்களில் தெரிந்தது. வெட்கம் அடைந்தது போல உடலை குறுக்கிப் பிடித்தப்படி அவர்களெல்லாம் உட்காந்திருக்கிறார்கள்.

உதடுகள் ஏதோ சொல்ல முயன்று நிறை வேறாதது போல நிற்கும் நிலை! எவ்வளவு பெரிய அவமானம் என்னால் பிறகு அவர்களுக்கு...! தன் சாவிலே பிறகு அவர்களும் கூடுவது போல அவளுக்கு தெரிந்தது.

“கடவுளே என்னை காப்பாற்றப்பா...!” என்று அப்போது உரக்க சத்தமிட்டாள்.

தன் கல்வித்திறமையால் தான் பிறந்த அந்த குடிசைகளின் தோரணைக்குள் இருந்து மீண்டும் கொழும்புமா நகரத்திற்கு வந்து நாலு பேரும் மதித்து மரியாதை செய்யக்கூடியளவுக்கு தகுதியான உத்தியோகம் பார்த்தவள் அவள். அவளது உத்தியோகச் செழிப்பாலே அவளது வீடும் கூட நன்றாகவே வாழ்ந்தது. முன்பு வறுமையில் கிடந்தவர்கள், இவளது உழைப்பாலேதான் ஸ்திரம் பெற்றார்கள். நாற்றம் மிக்க குழலுடைய குடிசை பக்கத்திலிருந்து தார்ச் சாலையடி வீடொன்றுக்கு வாடகைக்கு மாறி மெலிதான வாழ்க்கையிலிருந்து உச்சம் பெற்றார்கள். இப்படி தன் குடும்பம் சீராய் முன்னேறி வர தன் உழைப்பு பணத்தை அனுப்பி நிம்மதித்தாள் அவள்.

ஆனால், “இப்போது தன் இழப்பினாலேயே அதெல்லாம் உடைந்தது போல ஆகிவிடுமே!” என்று நினைக்கவும் அவளுக்கு துக்கத்திலே மூச்சிரைத்து, உடலின் எல்லாத் திக்குகளிலும் அவளுக்கு வெப்பச் சூடு எரிந்தது. பார்வையை மறைப்பது போல பிறகு அவளுக்கு, கண்ணீர் குளம் கட்டி நின்றது.

அவன் தன்னை ஏகமாக ஆசை தவிக்க வைத்துத் தன் காரியம் முடிந்ததும் சபித்தது போல் தள்ளி விட்ட அந்த ஏமாற்றத்தை நினைத்து துடித்துடித்தாள். ஆனாலும், அவன் இன்பத்தின் ஈரத்தையெல்லாம், கொடுமை என்ற வெயில் வந்து துடைத்தெறிந்து விட்டுப் போய் விட்டதைப் போல இப்போது வருந்தினாள். அவன் சிற்பித்ததை அழிக்க தான் அலைபடும் இன்றைய நிலை நினைவிலே அவளுக்கு இப்போது பார்வை கொள்ளச் செய்தது. “விசமேறிக் கசந்த எந்த மருந்தைக் குடித்தும் கூட, இந்த சிசு அசைவே இல்லையே”

தாமரை இலையிலே தெளிவடைந்த நீர் போல கிடக்கும் தன் நண்பியின் ஞாபகம் இப்போது அவளுக்கு வந்தது.

“அடங்கி மடங்கிப்போய் இவ்வளவு நாளும் ஒழிவு மறைவாய் இரகசியமாய் தான் வைத்து கொண்டிருந்த இந்த விசயத்தை, தலை குனிந்த நிலையில் நின்றாவது இன்று முழுவதுமாக அவளிடம் கூறிவிட வேண்டும்.”

கவற்றிலிருந்து கடிக்காரம் நான்கு தடைவகள் “டாங் டாங்” என்று அப்போது ஒலித்தது.

அவளுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. மனப்பாரத்தில் சிக்கலாக மூச்சு விடத் தொடங்கினாள். இன்னும் சில வினாடிகளில் அவள் இந்த அறைக்கு வந்து விடுவாள்.

அவள் வந்த பின்பு:

“என் அந்தரங்கத்தில் உள்ள அற்பத்தனத்தை அவளுக்கு செல்லிவிட வேண்டும். அவளுக்கு இந்த விசயத்தை நான் இனி இருட்டாகவே வைத்திருக்க முடியாது.” நினைத்துக்கொண்டு அவள் இருந்த வேளை கதவு சாவி போட்ட நிமிடத்தோடு திறந்தது. அவள் வந்து விட்டாள்தான்! உறக்கமற்ற நிம்மதியற்ற மனத்தோடு அவசியமான எண்ணத்துடன் - அவள் உள்ளே அறைக்கு வந்து கொண்டிருந்த சபியாவைப் பார்த்தாள்.

துக்கத்தின் இலைகளை உதிர்த்தது போல

தெரியும் இவளின் தளர்ந்த பார்வையை சபியா கண்டு விட்டு, என்ன முறையீடு...! எதை குறித்தது?

என்றதான தனக்குள்ள யோசனையோடு : “திரும்ப திரும்ப உன்னை நான் பார்க்கக்கேக்கிள்ள எல்லாம்... என்ன நீ ஒரேடியாய் ஏதோ சரியான யோசனையாய் இருக்கிறாய்?”

என்று ஞாபகம் மின்னும் ஊசிமுனை உப்பு கல்லின் பார்வைக் கூர்மையோடு சலோமியைப் பார்த்து கேட்டாள். சந்தேகம் மின்னும் அழுத்தமான கேள்வியாக அது சலோமியைத் தைத்தது. எனவே பொறுமையை உடைத்ததாய் அவள் உடனே அழத் தொடங்கி விட்டாள். இது வரை காலம் சந்தேகத்துடன் அவளைக் கண் காணித்துக் கொண்டிருந்த சபியாவிற்கு இது பிடியாகிவிட்டது. “நீ உனக்குள்ள என்னவோ நடந்து இப்பவா சரியாய் பயந்து கொண்டிருக்கிறாய்! அது தான் நீ கிடந்து அழுகிறாய்....! நெஞ்சு வலிக்கிற மாதிரியும் கவலப்படுறாய்....! நான்... உன்ர சினேகிதிதானே! உன்ர நல்லது கெட்டதுகளில் எனக்கும் பங்கு இருக்குத்தானே! உனக்கு என்ன கேடுவந்தாலும் அதப்போக்காட்ட நான் உதவி செய்வேன். அழாத சொல்லு நீ என்ன நடந்தது உனக்கெண்டு..?”

என்று சொல்லி கொண்டு அவளுக்கு பக்கத்தில் கட்டிலின் மேல் இருந்தபடி அவளை பாசமாக தன்னோடு அணைத்தாள் சபியா. நண்பியின் பாசமான அணைப்பு சலோமியின் சோர்ந்து போன நரம்புகளை அவளுக்கு சல்லி வேர்களாய் முரடித்து நிமிர வைத்தது போல ஆக்கியது. மனதில் அவளுக்கு பெரிய கவலை அசைவுகள் அசைந்தன. அந்த அலைகள், கரையில் உடைந்து சிதறியதைப் போல அவளுக்கு சிதறின.

தன் சினேகிதியை தாயின் ஸ்தானத்தில் வைத்து சலோமி அவளை ஏற்றெடுத்து பார்த்தாள். அவளுக்கு இரத்த ஓட்டம் இழந்து வலு குன்றியது போல அப்போது இருந்தது. என்றாலும் தன் மனச் சுமையை அவளிடம் தலைச்சுமையாக இவ்வேளை இறக்கி வைத்து விட வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தில் தன் கதையை சொல்ல அவள் வாய் திறந்தாள்.

“உனக்கு அவனை தெரியும் தானே சபியா...?” அதற்கு மேலே அவளுக்கு சொல்ல சொற்கள் வெளி வரவில்லை. “எவன் எண்டு என்னத்தை நீ எனக்கு சொல்லுகிறாய்?” அவள் கேட்டாள். “அவன் தான் தியாகு” சொல்லும் போது அவளின் முகம் விகாரமாய் கறுத்தது.

“காம்பிலிருந்து பூ இப்போது ஓடிந்து விட்டதா? அலகு முறிந்ததா? சிறகு அறுந்ததா? அவன் என்று சொல்லி அப்படியெல்லாம் பேச்சு மாறுகிற போது இவர்களுக்குள்ளே நடந்ததென்கிறது, இவள் இனி சொல்லுற கதையளில் எப்படி இருக்கும்?” கணப்பொழுதில் அவளுக்கு இதையெல்லாம் தன் நினைவில் தேடியும் ஒன்றுமே தட்டுப்படவில்லை. எனவே யோசனையோடு அந்த அறைக்குள்ளாக அவள் முன்னும் பின்னுமாக நடந்தாள்.

“என்ன நடந்தது உங்களுக்குள்ள?” என்று

எச்சரித்த ஒரு நிலைப்பாட்டோடு சலோமியை கேட்டாள் பிறகு சபியா! “நானே என்ற தலையில இப்ப நெருப்பை அள்ளி வைச்சுக் கொண்டன் சபியா. அப்படியான ஒரு வேலையைத்தான் நான் ஆருக்கும் தெரியாம உனக்கும் கூட அதச் சொல்லாம நடத்திப் போட்டன்... அதை இப்ப நான் என்னென்று சொல்லுறது...?” என்று அவள் சொல்ல உடனே அந்த சம்பவத்தை உடனே நினைத்ததில் விகாரம் அடைந்து விட்டாள் சபியா.

நண்பியினது வெவ்வேறு குரல்கள் மூலம் வெளிப்படும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவளுக்கு பயமும் வந்து விட்டது.

“நீ சொல்லுற தினுசைப் பார்த்து என்னாலேயே என்னை கட்டுப்படுத்த முடியாம கிடக்கு... எனக்கு என்ற நெஞ்சே கிடந்து இப்ப பதறுது... ஒரே வேதனையாயிருக்கு... சொல்லடி உனக்கு என்ன அப்படி நடந்ததெண்டு?”

மன அமைதியின்மை கூடிக்கொண்டிருக்க அவள் கேட்டாள். ஆனால் சலோமி அடங்கிய அமைதியாக இருந்தாள். அவர்கள் இருந்த வீட்டிற்கு வெளியே கடினமான சலசலப்பும் கலகலப்புமாயிருந்தது. “எனயத் தொல்லப்படுத்துற மாதிரி நீ வைக்காம உனக்கு என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லு சலோமி?” அவள் இன்னும் தான் வார்த்தையில் அவளைத் துரத்தினாள். “அவன் என்னை சரியா ஏமாத்திப் போட்டான்.. சபியா!”

தன்னை கொலைப் படுத்தின மாதிரி அவள் சொன்ன விதம் இருந்தது சபியாவிற்கு. “சில மிருகம் மாதிரி உட்பட உள்ள ஆக்களிள்ளாமல் வேறே யாரும் இந்த வேலையை யாருக்குமே செய்யாங்கள்...” என்று அவள் சொன்னதற்கு இவள் பாம்பு சீறின மாதிரி பதில் சொன்னாள். “ஆம்பிளைக்கொரு சட்டம் பொம்பளைக் கொரு சட்டமா? நீயும் தள்ளி விட்டுப் போட்டு வேறேதும் உள்ள உன்ர சோலியப்பாரன்.” என்றாள் திரும்பவும் அவளுக்கு. “ஆனாலும் என்ற நிலைமை, நான் இப்ப கொலை படுகிற மாதிரி ஆகிப்போச்சு சபியா!” என்று பதை பதைப்போடு சொன்னாள் இவள். “என்னடி நீ சொல்லுறாய்?” இந்த கேள்வியோடு மேலே ஒன்றும் கேட்க முடியாமல் தருணத்தை அடைந்தது சபியாவிற்கு! மன நிலையும் குண நிலையும் மாறி சலோமி விக்கலும் அழுகையுமானாள். அந்த அழுகையினூடே “என்னோட அவன் கூடி பிறகு என்ற வயித்திலயும் தந்திட்டு போட்டான். நான் என்ன செய்ய..? என்ன செய்ய?” களைப்போடு வயிற்றைப் பிடித்து கொண்டு, ஆனால் இறுதி வரிகளை மட்டும் உரக்கச் சொல்லி கத்தினாள் அவள்.

“ஐயோ அறுந்தவளே துலைஞ்சவளே எது வரமட்டும் இப்படியா போயிருக்காயடி.. நாசமறுத்த வளே! என்ன வேலையடி நீ இப்ப செய்து போட்டிருக்கிறாய். ஐயோ எனக்கு சதுரமெல்லாம் இப்ப நடுங்குது.” அவள் தன் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு விரலில் சிக்கிய மயிர்களைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

“ஐயோ நான் இனி என்ன செய்ய?... கடலில் போய் நான் விழுந்தெண்டாலும் என்றை பிணம்

எங்கயாவது கரை ஒதுங்கட்டும்... சாகிறத விட நான் கண்டு கொள்ளறது வேறொன்றுமில்ல. கடவுளே என்ற யேசுவே” அவள் அழுது கொண்டே எழுந்து போய் சுவரில் தன் தலையை போட்டு மோதத் தொடங்கினாள். அவள் அப்படி மோதுவதைப் பார்த்து விட்டு ஒருகணம் மரக் காய் போல கல் போல, அதிர்ச்சியில் இருந்தாள் சபியா. பிறகு ஓடிச்சென்று அவளை சுவரருகில் இல்லாமல் தூரத்தில் அவள் தள்ளி விட்டாள். “என்ன பேய் வேலை செய்யுறாய்? நீ சாக போகிறாயாடி சாக போகிறாயாடி?”

“சாக இல்லாம என்ன நான் இனி செய்ய? என்ன செய்ய?” அவள் கத்திக் கிழித்தாள். “நீ செத்தாப் போல இதுக்கு ஒரு முடிவு வந்திடுமா? இன்னும் செத்து போன உன்ர இந்த பிணத்துக்கும் கூட கேவலம் தானே பிறகு வரும்?”

“ஐயோ”

“என்ன ஐயோ...? இப்ப அழுது என்ன வரப்போகுது? இதெல்லாம் நீ முதலில யோசிச்சிருக்க வேணும்?..”

“ஐயோ”

“உன்ர உடம்பைக் கொலைப் படுத்தியும் நன்மை ஒன்றுமே வராது இதை இனி யோசி..?”

“ஐயோ நான் என்னதான் செய்ய?”

“இதுக்கு மட்டும் தான் நீ என்னட்ட கேள்! என்ன நான் செய்யவெண்டு..? இதுக்கு முதல் நீ நடந்ததுக்கு சரி பிழை என்னதெண்டு நீ என்னட்டையா ஒரு தடவையெண்டாலும் கேட்டிருக்கலாம் தானே...?”

“ஐயோ என்னையேன் இப்படியெல்லாம் சொல்லி சொல்லி கொல்லுறாய்? எனக்கு மூளை அப்பத்திற்க்காம கெட்டுப் போயிற்றுது நான் அவனை நம்பி, நம்பி நல்லா ஏமாந்து போனான் சபியா...?”

“ஓ...ஓ... நம்பினாளாம் நம்பினாள்...! தன்ர மயக்க அந்தரத்தில் அவன்ர பேய் பசிக்கும் இடங் குடுத்திட்டு இப்ப வயித்த ஊத வைச்சு கொண்டு கிடக்கிறாள். இப்ப உன்ர உயிர தின்னப் போகுதடி நீ செய்த நாசம் கெட்ட வேல...”

“சபியா உண்மையாயடி... நான் இந்த உயிரை விடக்கூட பயப்படலேயடி.. ஆனா நான் உயிரை விடவும் பயப்படுறது என்ன பெத்த தாய் தகப்பன் சகோதரர்கள் நினைச்சதான்...! நான் இப்ப இந்த நிலபரத்தில் இப்படியெல்லாம் கேடு கெட்டதாச் செய்தா ஊரல் அங்க உள்ளதுகளெல்லாம் செருப்பு களை தங்கட கையில் தூக்கி வைச்சி கொண்டு என்ற தாய் தகப்பன் மாரை சுற்றி வட்டம் சுத்துமே.. எல்லாரையும் அதுகள் அங்க விழுங்கிப் போடுற மாதிரியல்லே எழும்புங்கள்?” கண்ணை மூடிக்கொண்டு அவள் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினாள்.

“ஓமடி ஓமடி இப்படியெல்லாம் நடந்தாப் பிறகு இப்பத்தான் உனக்கு பிறந்த வீட்டுப் பிறவி வாசனையடிக்கிறதோ? இப்படி நீ அழுது கொண்டிருந்து தான் என்ன செய்ய போறாய்...? உன்ர வயித்தில வந்திருக்கிறது இண்டைக்கிரவும் இன்னொரு நாளைக்கிரவுமா வளர்ந்து கொண்டிருக்கத்தான் போகுது.. உன்ர வயித்தில உள்ளத்துக்கு உனக்கொரு

சரியான கணக்கெண்டாலும் தெரியுமாடி...?

தன் கண்களை நன்றாக திறந்து வைத்துக் கொண்டு அவளை கேட்டாள் சபியா... தன் நேர் எதிரில் நின்று கொண்டு அவ்வாறு அவள் கேட்க, சலோமி குருடான மாதிரி நின்றாள்.

“நாலு மாசம்... பதினைந்து நாள்...!”

“அட நாசமா போன சனியனே...!”

ஏங்கி விட்டாள் சபியா. அவளுக்கு கடிக்காரத்தின் நிமிட முள் நின்று விட்டது மாதிரியாக இருந்தது. தனக்கு உடல் அசைவு நின்று போல ஒருகணம் நின்றாள்.

ஐன்னலுக்கு வெளியே பதறுகிற சிறகடிப் போடு ஒரு புறா பறப்பதை வெடித்த சோகத்தோடு அவள் பிறகு பார்த்தப்படி யோசித்து கொண்டிருந்தாள்.

இரவு முழுக்க சினேகிதிகள் இருவருக்கும் மரணப் படுக்கையில் அவதியுறுகிற வேதனைகளாக இருந்தது. கவலைகள் மௌனமாய் ரம்பத்தால் அறுப்பது போல் இருக்க, முகம் கோணி அழுதப்படி இருவரும் படுக்கையில் நித்திரையின்றிக் கிடந்தார்கள்.

காலையில் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. சபியா கட்டியில் இருந்து எழுந்தாள். முகம் கழுவி விட்டு அவள் கோப்பி தயாரித்து குடித்தாள். கட்டிலால் எழும்பாமல் படுத்தி கிடந்த சலோமிக்கும் அவள் கோப்பி கொண்டு வந்து தம்ளரை அவள் அருகிலேயே வைத்தாள்.

“உன்ர விசயமா நான் ஒரு இடத்த போயிட்டி வாறன்... நீ ஒண்டும் கவலப்படாம இரு...!” என்று அவளுக்கு சொல்லி விட்டு அந்த மழைக்குள்ளும் வீதியில் இறங்கி பிறகு நடக்க தொடங்கினாள்.

குறித்த இடத்தடிக்கு அவள் சென்ற போது, அவளின் கண்கள் வெளிச்சம் கண்டது. அவள் நினைத்தவாறே அவனும் அவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

தண்டவாளங்கள் உள்ள பக்கம் அவ்வேளை புகையிரதம் சென்றுகொண்டிருந்தது தூரத்தில்!

சபியா தன் சினேகிதிக்கு ஏற்பட்ட துர்பாக்கியமான இன்றைய நிலையை பேச்சினில் பெருக்கிக் கொண்டே அவனுக்குச் சொன்னாள். ஒரு சாம்பல் பறவை போல எச்சலமும் இன்றி அவள் சொல்வதை அவன் கேட்டு கொண்டிருந்தான். அவன் கேட்ட உதவியிலே நாற்ற கைகளையுடைய அந்த கருக்கலைப்பு மருத்துவரை தேடிக் கண்டுப்பிடித்து அவரிடம் இவர்களை அனுப்பி வைப்பதாக அவன் அவளுக்கு வாக்களித்தான். “மரத்தின் பட்டைய கூட எந்த வித பிரச்சினையுமில்லாமல் உரித்து நாராக்கிப் போடக்கூடிய கடின மருந்தெல்லாம் அவனிடம் இருக்கிறது. நீ மனம் தவித்து வீங்காம நிம்மதியாகப் போ” என்று அவளுக்கு அவன் கூறி அனுப்பி வைத்தான்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்பு, ஒரு ஹோட்டல் விடுதி மேல் மாடி அறையில் அவன் மூலம் எல்லாமே ஒழுங்கானது. சினேகிதிகள் இருவரும் பலரது கேள்விகளுக்குள் சிக்கியவாறே அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஹோட்டல் அறைக்குள், சுருக்கங்கள் விழுந்த படுக்கையில் இருவரும் இருந்தார்கள்.

அவ்வேளை டொக்டர் அவர்களின் முகங்களையும் இடங்களையும் பார்த்தவாறு மேய்ச்சல் நிலத்தை நாடும் மாட்டை போல உள்ளே வந்தார்.

“இவரென்ன ஒரு டொக்டர்! குப்பை யெல்லாம் சேர்த்தது போல, பொழுதே விடியாத ஒரு முகம்! சபியா முற்றாக கழன்ற வேறு ஏதோ யோசனைக்குள் அந்த டொக்டரை பற்றி யோசித்தாள். அந்த சிந்தனைக்குள்ளே ஒரு கோணத்தில் தன் உடல் அசைவினை வைத்து கொண்டு சலோமியின் விசயத்தை சொல்ல வாயெடுத்தாள்.

“இவவுக்கு டொக்டர்”

“ம்... எல்லாம் உங்கட போய் பிறன்ட் சொன்னார்...”

“அதில வந்து டொக்டர்”

“தேவையில்லை... இந்த விசயங்கள் கதைக்க இப்பத்தைக்கு ஏலாது. பிரச்சனையான விசயங்களில் மேலும் பிறகு பிரச்சினைகள் வரப்பாக்கும். இது ஒரு நோண்டியான இடம்! அதால சொல்லிடுங்க யாருக்கு புறோபிளம்?”

“இவவுக்குத்தான் டொக்டர்!” என்று சபியா சொல்ல, பொய் சடை வைத்திருக்கும் ஒருவரை பார்ப்பது போல சலோமியின் வயிற்றை பார்த்தார் நரேஷ். பிறகு அவளுக்கு கிட்டவாக அவர் வந்தார். எவ்வளவு மாதம் நாள் எண்டு சொல்லேலுமா..?”

“மூன்று மாதமும்...?”

“மூன்று மாதமும்...மும்... கணக்கு தெரியேல்லயா...? அல்லாட்டி தெரிஞ்சும் அதுகள் மறைக்கிறியளா?”

“இல்ல...?”

“பாதுகாப்புக்கு கருத்தடை சாதனங்களிருக்கு! இதையெல்லாம் தெரிஞ்சும் கொண்டும் அசண்டையினமாய் நடந்ததுக்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்?”

“என்டாலும் நீங்கள்தான் ஒரு விமோசனத்தை காட்ட வேண்டும்.”

“ஓ அது என்னால முடியும்... மனிதாபிமானம் எண்டுறது என்னட்டையும் இருக்கு... என்டாலும் உதவுகிற, எண்டு நான் எதையுமே சும்மா செய்ய ஏலாதே...?”

“அதுக்கு நீங்க கேக்கிறத நாங்களும் தாறம் எண்டுறமே டொக்டர்” சபியா சொன்னாள்! அவள் சொல்ல டொக்டரிடம், மெதுவான குரமான புன்னகை அரும்பியது. “நீங்க அவவினர் பிரண்ட்! அவ எனக்கு பேசன்ட்! இதில யார் இப்ப என்னோட ரேட்கதைக்க போறீங்க?” “டொக்டர் நான் தான் இந்த விசயத்தில் ஆப்பிட்டு போனன். அதால நான் தானே உங்களோடு கதைக்க வேணும்...! அவ என்ர சினேகிதி! இவ்வளவு செய்ததே அவவால அது எனக்கு பெரிய உதவி! அதுதான் என்ர நெஞ்சில பெரிசா இருக்கு!”

“ஓ... இப்படித்தான் பிறண்சிப் இருக்க வேணும்! அது எனக்கும் பிடிச்சிருக்கு...! நீர் கேட்ட தால என்ர வழமையான ரேட்டை சொல்லுறன்...! பெரிய காசில்ல ஒண்டும் இது...! ஒரே ஒரு லட்சம் மட்டும்தான்...! ஒன்லி வன் லேக்...!”

டொக்டர் இப்படி சொல்லவும் சலோமி

திகைத்தாள். சபியாவும் திகைப்புற்றாள். இந்த அதிர்ச்சிக்குள்ள சலோமி “என்னட்ட நாற்பதாயிரம் தான் இருக்கு டொக்டர்! வேற சல்லி காசும் இல்லை... நான் வரேக்க இதைத்தான் கொண்டு வந்தனான்...” என்று அவரை கெஞ்சுகிற மாதிரி சொன்னாள்.

“என்ன விளையாடுகிறீகளா? கேசுக்கு ஏற்ற மாதிரி தானே நேட்...! பிள்ளய பெறுகிற அளவுக்கு வயித்தில வளந்த பிறகு சாக்காட்டுற அளவுக்கு வைத்தியம் செய்ய நாற்பதாயிரம் என்ன நாய்க்காசு... நாட்டில எருக்கலம் குச்ச வைச்ச இடிச்ச கருக்கலைக்கிற ஆக்களெண்டு என்னயும் கூட அவயளா நினைச்சியனோ? நான் எம்.பி.பி.எஸ் படிச்ச தொழில் நடத்துறனான். உந்தப் பிச்சைக்கார! காசுக்கெல்லாம் உந்த வேலை பாக்க எனக்குத் தெரியாது.”

என்று சொல்லிவிட்டு ஏதோ மனதுக்குள் ஒரு திட்டமிட்ட யோசனையை வைத்து கொண்டு சபியா நின்ற பக்கத்து மேசையருகில் போய் தான் வரும் போது கொண்டு வந்த சூட்கேசை அவர் கையில் எடுத்தார். டொக்டரின் செய்கையை கண்டு சலோமிக்கு, மனம் மூச்சு விடும் கடலைப் போல பேரதிர்ச்சியை கொடுத்தது. கட்டிலருகில் நின்ற அவள் விரைவாக எழுந்து டொக்டரின் அருகில் வந்தாள். அவரின் முன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“சேர் சேர்! பிளீஸ் சேர்! இந்தக் காசை இப்ப நீங்க வாங்கிக் கொண்டு இதச் செய்து விடுங்கோ சேர்... நான் வாங்கிற சம்பளத்தில் மிச்சத்தை நான் மாதம் மாதம் உங்களுக்கு தந்து கழிச்சு விடுறேன் சேர்...!”

“இந்தாப் பார்! சாராயக் கடயிலயும் கடன் இல்ல! சிகரட் கடயிலயும் கடன் இல்ல! இந்த வேலையிலயும் கூட கடன் கிடன் ஒண்டுமே கிடையாது...!”

கண்டிப்பாக சொன்னார் டொக்டர்.

“சேர் இவ்வளவுக்கும் நீங்க இங்க எங்கட்டயா வந்து இப்ப இப்படி சொல்லி விட்டு போயிற்றா... நாங்கள் பேந்து வேற ஆரிட்ட இதுக்கெல்லாம் பிறகு போவோம் சேர்...?”

“ஆரிட்டயும் நீங்க போங்கோ... நான் என்ன உங்களுக்கு எழுதி வைச்ச ஆனே?”

“ஐயோ சேர்! பிளீஸ் சேர்...! என்ற பரிதாபத்தைப் பார்த்து எனக்கு உதவுங்கோ சேர்! இரங்குங்கோ சேர்...!”

“அப்படியெண்டா நான் வேற ஒரு தொழிலைப் பார்க்க வேணும்...! இந்தத் தொழில் இப்பிடித்தான்...! நீங்க கையில் காச வச்சாத்தான் நான் இந்த வேலையை செய்திட்டு போவன். இல்லாட்டி ஆள விடுங்கோ...” என்று சொல்லி விட்டு அவர் புறப்படத் தயாரானார். “ஐயோ போகாதயுங்கோ சேர்...! பிளீஸ் சேர்...! நான் உங்கட காலை பிடிச்சதாய்க் கேக்கிறேன்! சேர் பிளீஸ் சேர்...!” அவள் அடித்தொண்டையால் குரல் எழுப்பி விகாரமாய் அழுதாள்.

“இதென்ன கேவலம்...! நீ கேவலப்பட்டதுக்கும் அழுகிறதற்கும் நான் என்ன உனக்கு உடன்பாடு...! எனக்கு குடும்பம் இருக்கு! என்ற ஸ்டேட்டசுக்கு சீவிக்க எனக்கும் பணம் தேவை... உந்த மாதிரி அழுகையை பார்த்து நான் இரங்கினா என்ற சீவியம் எப்பிடி

போகும்? அதை விட இது பிடிப்பட்டு வழக்குக் கணக்கெண்டு தற்சமயம் என்னயக் கொண்டு போனா பத்து வருசம் உள்ள போட்டிடுவாங்கள். இப்பிடி கஷ்டம் எனக்குத்தான் இருக்கு. உங்களுக்கு இல்ல...” டொக்டர் தன் சுயமான தன் நிலையை காரமாக சொல்லி விட்டு அறை கதவருகே போனார். சலோமி அவர் போவதைக் கண்டு, தான் அவருக்கு முந்தியதாய்ச் சென்று கதவை அடைத்தது மாதிரியாக டொக்டரின் முன்னால் நின்றாள்.

“டொக்டர்! உங்கள நான் கெஞ்சி கெஞ்சி கேக்கிறேன். என்னட்ட உள்ள காச இவ்வளவுதான் டொக்டர்! என்னயக் காப்பாற்றி விடுங்கோ டொக்டர்!” மிக ஆழமாக தனக்குள் உள்ள அழுகையை தனக்குள் வெடித்ததாய் அவள் கதறி அழுதபடியே டொக்டரின் காலடியிலும் குந்தி இருந்தபடி கைகளால் அவரின் கால்களையும் பிடித்தாள்.

“சீ என்ன இது? உன்ர சொந்த குடும்பத்திலுள்ள ஆள் மாதிரி என்னயும் நெனச்சு கொண்டு காலை பிடிக்கிறாய்...?”

“அப்படி இல்லை டொக்டர்...! பிளீ...ஸ் டொக்டர்..”

“விடு என்றயக் காலை! சீ... உங்கட நாத்தத்தை யெல்லாம் நான் என்ற மூக்கில இழுத்துக் கொண்டு கிடக்க வேண்டும் என்ததாய் இதென்ன எனக்கொரு வலியே...! கால விடு...!” அவர் திரும்பவும் இப்படி சொல்லியபடி அவளின் கைப்பிடியில் அகப்பட்ட தன் காலை உதறினார். சபியாவிற்கு தன் சினேகிதி படும் அவஸ்தையைக் கண்டு மனம் துடித்தது. ஒரு பிணத்தைச் சுமந்து சுடலைக்கு நடக்கும் உதவியை விட அந்த சீவன் வாழும் காலத்தில்... அப்படியாக நினைத்தவுடன் தன் மனதில் உடனே திடம் கொண்டாள். தங்கள் இருவரின் முகங்களின் மீதும் கதவை சாத்தி விட்டு போவது போல இருந்து கொண்டிருக்கும் டொக்டரை அவரின் பக்கத்தில் வந்து அவள் உற்றுப் பார்த்தாள்.

“டொக்டர் கொஞ்சம் இரக்கத்தோட இவளையும் ஒருக்கா யோசிச்சொருக்காப் பாருங்கோ... நான் என்ற கையில் போட்டிருக்கிற காப்பையும் அவளின் காசோடேயாச் சேர்த்து தாறன். பெரிய மனது பண்ணி இந்த உதவியை அவளுக்கு செய்யுங்கோ டொக்டர்.... பிளீஸ்?”

அவள் சொல்ல டொக்டரின் சிரிப்பில் அவரது பல்லின் ஒளியும் கூடியிருந்தது. “ஆ... அப்படியெண்டா இனிமேல் கொஞ்சம் நான் நிண்டு கதைக்கலாம். ஆனாலும் இந்த காப்புகள் இரண்டும் எத்தனை பவுண்?” “ரெண்டு பவுண் டாக்டர்...!”

“ரெண்டு பவுனுக்கு இருபது படி நாற்பதாயிரம் தேறும்! உம்முடைய சினேகிதியின் பணம் நாற்பது! ஆக மொத்தம் எண்பது! அப்ப மிகுதி இருபதுக்கு?” அவர் குரலை ஒரு மாதிரி இழுத்தார். “சேர் பிளீஸ் சேர்.” அவள் எச்சிலை விழுங்கினாள்.

“நோ பிறோபிளம்! இந்த இருபதினாயிரம் சிம்பிள் விசயம்...! அந்த இருபதினாயிரம் காசுக்கு அவவில்லாமல் நீ நினைச்சால் அஜஸ்பண்ணலாம்!

அதுக்கு ஒரு வழியிருக்கு!”

டொக்டரின் இரகசியமான குரலில் வந்த கதையின் பிரவேசம் அவளை விழுங்குவது போல இருந்தது. என்றாலும் தன்னை சமாளித்தபடி “சொல்லுங்கோ டொக்டர்! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி நாங்களும் செய்யப்பாக்கிறம்!” என்று சொன்னாள். அவள் அப்படி சொல்ல டொக்டர் அவளின் உடலின் பொலிவுகளில் தன் பார்வையை உறைய வைத்தார். அவளின் குறுணி வாயிலே மோகாவேசமான தன் இன்பத்தை உறக்கம் கொள்ள வைத்து சுகம் அடைய அவர் மனம் துடித்தார். அவர் பார்வை விழுங்கித் தீர்க்கும் தணியாத இச்சை கொண்டு அவள் மீது விழுந்தது. அவருக்கு சாரைப்பாம்பு பிணைவது போன்ற ஒருதவிப்பு! சலோமிக்கு ஜன்னல் சேலை படபடத்தது மாதிரி மனம் அடிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

“நீ விரல் சூப்பத்தெரியாத குழந்தையில்ல... எல்லாமே நடத்தி முடிக்கிற துணிவிருக்கிற உங்களுக்கு இதெல்லாதையும் மூடி மறைச்சேன் நான் கதைப்பான். உங்களுக்கு காரியம் ஆகி முடிய வேணுமென்டா முன்னம் சொன்னதையெல்லாம் நீங்கள் தரவேணும் மிகுதிக்காக உன்னை எனக்கு நீ தரவேண்டும்...?”

சலோமிக்கு டொக்டரின் பேச்சு முட்செடி வீச்சுடன் வந்து குத்திய கடுகடுப்பாய் வலித்தது. “ஐயோ இப்படியெல்லாம் எங்களிட்ட நீங்க கேக்கலாமா? கதைக்கலாமா? நீங்கள் படிச்ச ஒரு ஜெண்டில் மன் எல்லே டொக்டர்?” சபியா பதறியப்படி சொன்னாள்.

“யார் ஜெண்டில்மன் என்று சொன்னது? ஒரு ஜெண்டில்மன் செய்கிற வேலையா நான் செய்யிறன்? நான் செய்யிற பாவங்களுக்கு ஒரு மன ஆறுதலும் வேணுமே? உங்களுக்கு இதெல்லாம் இஷ்டமில்லாட்டி விடுங்கோ” அவர்களிடமிருந்து தன்னை முற்றாக கழற்றிக்கொள்வது போல போக்குக்காட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட ஆயத்தமானார் டொக்டர். “அவர் போனால் போகட்டும் இனி நீ அவருடன் ஒன்றும் பேசாதே சபியா?” என்று சலோமி உரத்து சத்தம் வைத்தபடி சொன்னாள். தான் மெலிந்து போனதான ஒரு நிலையோடு கதவு குழியில் கைவைத்தார் டொக்டர்.

“நீங்கள் போக வேண்டாம் டொக்டர்! என்ற காப்பை இந்தாங்கோ பிடியுங்கோ” அவள் கையிலுள்ளதை கழற்றினாள். சலோமி விறைந்தாள். “ஐயோ வேணாமடி இதெல்லாம்.” அவள் சத்தம் போட்டு கத்தினாள். ஆனால் டொக்டர் சபியா கொடுத்த வளையல்களையும் தன் கையில் வாங்கி கொண்டார். “இந்த நிலைபரத்தில் குதர்க்கமாக பேசிக்கொண்டிருக்காம பாத்ரூமில் நீ போய் இரு.” என்று அவர் சலோமிக்கு சொல்லியபடி அவளை கதவு மட்டும் தள்ளிக்கொண்டு போய் விட்டார். அவள் மௌனமாய் கதவருகே நிற்க விஷமேறித் திருகிய நரம்புகளுடைய அவரது கை அவளைப்பிடித்து உள்ளே மெதுவாய்த் தள்ளியது. கதவு பூட்டிக்

கொண்டது. சலோமிக்கு சுவர்களெல்லாம் தனக்கு மேலே விழுவதைப் போன்று இருந்தது. தன் சினேகிதியின் அவலச்சத்தம் நெளிந்து அழைப்பதைப் போன்று அவளுக்கு கேட்பதான ஒரு பிரமை எழுந்து கொண்டிருந்தது. வெறியோடுள்ள அவனது சூதினால் சூழப்பட்டு தன் சினேகிதி பாழாவதை நினைத்து அவளுக்கு நரம்புகளெல்லாம் திருகி எரிவதை போல் இருந்தது. குழாயிலிருந்து தண்ணீர் தொட்டிக்குள் சலசலத்தபடி விழுந்துகொண்டிருந்தது. கதவை தட்டும் சத்தம் கேட்கவும் சலோமி திறந்தாள். சபியா உள்ளே வாயைக் கையால் பொந்திக் கொண்டு வந்து ஓங்காளித் துப்பினாள். சபியாவின் கண்களில் நீர் வழிந்தமைக் கண்டு சலோமி சத்தம் போட்டு அழத்தொடங்கினாள்.

“இப்ப ஏன் நீ அழுகின்றாய்? உன்ர வேலை நடந்தேற வேணும். தவறுகள் பிரதானமில்ல! அது எங்கட தலைவிதியாய் எல்லாத்தையும் நாங்க ரெண்டு பேரும் இனி மறந்து விடப்பாப்பம். இப்ப நீ உன்னய காப்பாற்றப்பார்! போய் நீ ஆகிறத செய். அந்த நாகம் தீண்டி நான் விஷமானதை எப்படி இனிமேல் சரிகட்டிக்கொள்ளறது.”

“சபியா”

“போ சலோமி!” என்று அவள் தன் ரோம கால்களில் உதிரம் துளிக்கிற அளவுக்கு உணர்ச்சி வசப்பட்டு பலத்து கத்தினாள். சலோமி உடனே கதவை பூட்டிவிட்டு குளியலறைக்கு வெளியே வந்து விட்டாள். டொக்டர் கட்டிலருதில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவள் வெளியில் வந்ததை கண்டுவிட்டு கையால் சைகை காட்டி கட்டில் பக்கம் வருமாறு அவளை அழைத்தார். பிறகு கட்டில் மேல் படுத்துக் கொள் என்றதாய் சைகை காட்டினார். அவளும் மனமொத்த முழு ஈடுபாட்டுடன் அந்த கட்டிலில் படுக்கவேண்டியதாயிருந்தது. இதன் பிறகு டொக்டர் தன் வைத்தியசாதனங்கள் உள்ள பெட்டியை திறந்தார். அதிலிருந்து கையுறைகள் எடுத்து அணிந்துக் கொண்டார். மெல்லிய துவாரம் உள்ள பிளாஸ்டிக் டியூப் நீட்டத்திற்கு கையிலெடுத்தார். அதை வேண்டிய இடத்திலே உள்செலுத்தி அதன் வழியாக மருந்து செலுத்தி ஆக வேண்டும் என்ற செயற்பாட்டிலே மிக்க கவனமாக அவர் காரியமாற்றினார். ரியூப் சரியாக உள்ளே போய் பொருந்தும் வேளை அவளுக்கு உச்சியில் அடித்தது மாதிரி எல்லா நரம்புகளின் வேதனைகளையும் உடலுக்குள் கொத்தி கிளறி நட்ட மாதிரியாய் இருந்தது. ரியூப் செருகி முடிந்ததும் ஊசி மருந்தை குழாய் வழியாக அவர் உள்ளே செலுத்தினார். இவளை இரண்டு கால்களையும் மடித்து நிமிர வைத்து கொண்டு படுக்குமாறு சொல்லி தொடையிலே அந்த ரியூபின் நுனியை அனைத்ததாய் வைத்து அது அசைந்து சரிந்து விழாதபடிக்கு பிளாஸ்டர் ஓட்டினார்.

“இனிமேல் நீ இப்படியே அசையாமல் இருந்து கொள்ள வேணும்! மருந்து உள் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த மணித்தியாலத்துக்குள் உடல் அசைவே உன்னட்டவாய் இருக்கக் கூடாது.”

அவர் அப்படி சொல்ல அவரது மூஞ்சியும் அதிலே சுழலும் கண்களும் அவளுக்குப் பார்க்கப்

பயமாயிருந்தன. இந்த நேரம் தொண்டையை என்னமோ பண்ணுகிறது என்கிற நிலபரத்தில் செருமிப் பிடித்துக் கொண்டு குளியல் அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள் சபியா. டொக்டர் இப்போது யோக புருஷன் மாதிரி ஒன்றும் நடக்காதது போல அவளைப் பார்த்தார்.

“எல்லாம் சரி இனி தானே அது டெலிவரியாகி விடும்! சிலநேரம் காய்ச்சல் வரலாம்! பயப்பட தேவையில்லை! சாதாரண குளுசையே அதுக்கு போட்டுக் கொள்ளலாம்! அதைமீறி காய்ச்சல் அதிகப்பட்டா எனக்கு போண் பண்ணுங்க. என்ற நம்பர் உங்களிட்டயும் இருக்குத்தானே?” சபியா அவர் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டு தலையை குனிந்தபடி நின்றாள்.

“என்ற தொழிலில நான் எப்பவும் ஆரையும் ஏமாத்தினதில்ல... நான் செய்த வைத்தியம் சக்சஸ்தான்! நீங்க இப்ப என்ற எல்லா பீசையும் எடுங்க. உன்ரய அந்த கணக்கக் கழிச்சு மிச்சம் அதுக்கு காப்பையும் தந்திருக்கிறாய். அதுக்கெல்லாம் சரி.” அவளுக்கு டொக்டர் சொன்ன கடைசி வார்த்தைகள் பாம்பு விசத்தைப் போல் பச்சை காட்டுவதாக இருந்தது. என்றாலும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு, சினேகிதியின் காசையும் கொடுத்து டொக்டரின் கணக்கை அவள் கொடுத்து முடித்தாள். டொக்டர் உடனே அறையை விட்டு வெளியே புறப்பட்டும் போய் விட்டார்.

சலோமியவள் வயிற்றுக்குள் உருண்டைக்கல் திரண்டு நோகிற மாதிரியாய் இருந்தது. ஜலத்துள் அமுங்கிய குடம் போல் தன் உடல் வேதனையில் அவள் மூழ்கிக்கிடந்தாள். அண்டி அசைவை கொடுக்கும் வலி, விறுவிறுத்து அவளுக்கு பலத்துக் கொண்டிருந்தது. இறுகி இறுகிக் கனத்துக் கொண்டு வரும் வலி வேதனைகளோடு காய்ச்சலும் அவளுக்கு காய்ந்தது. சபியாவிற்கு சற்று முன் நடந்த சம்பவங்களெல்லாம் அதிர்ச்சியில் ஆடின மாதிரியாய் நினைவில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. தன் மீதாய் ஒரு கண்ணும் தன் சினேகிதி மீதாய் ஒரு கண்ணுமாய் அவள் நேரத்தை கடத்திக் கொண்டிருந்தாள். எல்லாம் ஒரு மங்கலான நினைவாய் அவளுக்கு பிறகு இருந்து கொண்டிருந்தது. நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. சினேகிதியிடம் இருந்து ஒரு கூக்குரல் வலியுடன் எதிர் பாய்ந்தது போல அவளுக்கு கேட்டது. ஒவ்வொரு காலடியையும் நிலத்திலிருந்து கஷ்டப்பட்டு எடுத்து போய் அவள் படுத்திருந்த கட்டிலிலே பார்த்தாள். தன் பார்வைக்கு புலனாகாது அவள் பொத்தி வைத்திருக்கும் அந்த துண்டுக்குள் என்னதான் இருக்கும்? “இது” என்று விட்டு சலோமியிடமிருந்து ஒரு கூக்குரல் பாய்கிறது. சபியா சீலைத்துண்டை விலக்கி பார்த்தாள். சாவின் எல்லையை கண்டடைந்ததோடு உள்ள சதைப் பிண்டத்தின் உருவம் வராத சவம் ஏதோ துயரச் செய்திகளை அவளுக்கு சொல்லியபடியே இருப்பது போல தெரிந்தது. தன் சினேகிதியின் கண்களும் அவ்வளவு தூரம் ஓடுங்கி கண்ணீரும் கவலையும் ஒருமித்து மடை திறந்ததை போல இருப்பதையும் அவள் கண்டாள்.

“இதை இனி நான் என்ன செய்கிறது சபியா? என்ன செய்கிறது சபியா?” அவள் தன் அழுகையோடு கேட்டாள். “நானே இதை எங்கேயாவது கொண்டு போய் போட்டு விட்டு வரவா?” சலோமி இப்படி சொல்லி சபியாவின் பதிலுக்கு பார்த்திருப்பது போல் தோன்றவே அவளின் பேச்சொழுகும் வாயை சபியா பார்த்தாள்.

“நீ பச்சை உடம்புக்காரி இந்த வருத்தத்துக்குள்ள நீ எங்க வெளிய கிளியப் போகப் போறாய்? இரு நானே இதைக் கொண்டு போய் எங்கயென்டாலும் ஒரு இடத்தைப் பார்த்து மறைவாய்ப் போட்டிட்டு வாறன்.”

என்று அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டு உடல் கூசும் அருவருப்புகளை தன்னிலிருந்து தொலைத்து விட்டு, சிசுவின் அந்த இறந்த உடலை துணியால் அவள் நன்றாக சுற்றி கையிலெடுத்தாள். மனத்தின் அசைவற்ற சுவத் திரைக்குள் தான் செய்ய வேண்டிய ஆயத்தங் களைப் பற்றி அவள் யோசித்தாள். பெரிய சொப்பிங் பையிலே அதை நீளத் துணியாலே சுற்றி, துணிப் பொட்டலத்தை அதற்குள் போட்டுக்கொண்டு அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அவள் வெளியே வெளிக் கிட்டாள்.

அவள் நடந்து நடந்து வெகு தூரமாய் போய் விட்ட, ஒரு வெற்று நிலமான இடத்தில, குப்பை போடும் பீப்பா ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருப்பது போலக் கிடந்தது. திடீர் திடீரென நடந்ததாய் தான் செய்ய வேண்டியதை அதற்குள் அவள் நடத்தி முடித்தாள். அந்த பீப்பாய்க்குள் தான் கொண்டு வந்ததை போட்டுவிட்டுத் திரும்பி வருகிறபோது, அவள் கண்கள் நீர் பூத்து அழுதது. நடந்த சம்பவங்களெல்லாம் அவள் மனதிலிருந்து மறைய மறுத்துத் தோன்றி தோன்றி நிலைத்தது. அவள் அந்தத் தாக்கத்தின் வேகம் குறையாமல் வந்து மும் கதைவைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தாள். சலோமி இந்நேரம் அந்தக் கட்டிலில் இருந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் அமைதியுடன் மறதியை வழிக்காட்டியாக கொண்டு மௌனமாக நடந்தவாறே சினேகிதி இருந்துகொண்டிருந்த அந்த கட்டிலருகில் போய் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே, அனுதாபமான நிலையில் இருந்தபடி ஒன்றும் பேசாமல் ஒரு கணம் மௌனமாய் நின்றாள். அவளுக்கு தன் இழப்புக்களின் கூடுதலான உணர்ச்சியும் இவ்வேளை மிகுந்திருந்தது.

நூல்
நடுநிசி வெயில்
(கட்டுரைத்தொகுதி)

ஆசிரியர்
ம. பிரசாலினி

வெளியீடு
ஜீவநதி

விலை : 200.00

6

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

“பூமியிலேயே மிகப் பாதுகாப்பான இடம் என்பது தனது குடும்பம் இருக்குமிடமாக இருக்க வேண்டும்” என்ற இலக்குடன் திருமணத்தை அணுகுங்கள் என்றார் Greg Smalley.

இருபத்தொரு வயதை அடைந்த பின் இருவர் தாம் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதான முடிவை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று வைப்போம்.

உடம்பொடு உயிரிடை என்ன மற்றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு

என்று வள்ளுவர் கூறியது போல, அவர்களுக்கிடையேயுள்ள நெருக்கமானது இப்போது உடம்புக்கும் உயிருக்கும் இடையேயுள்ள நட்பினது உருக்கம் அளவுக்கு வலிமையாக ஆகிவிட்டது எனவும் வைத்துக் கொள்வோம். இருந்தாலும் கூடத் திருமணம் முடிக்கப்போகும் இருவரும் திருமணத்தின் பின் உறுதியான ஆரோக்கியமான உறவொன்றைக் கட்டி எழுப்பவும் நிரந்தரமான திருப்தியான வாழ்வை அமைக்கவும் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியது முக்கியமாகும். ஆயத்தத்தில் தோல்வி அடைவதே, தோல்வியடைவதற்கான ஆயத்தமாக அமையலாம். இந்த ஆயத்தம் அவர்கள் தமக்குள்ளே சுயமாகச் செய்வதாகவும் இருக்கலாம். அல்லது பொருத்தமானவர்களிடம் ஆலோசனை அல்லது வழிகாட்டல் அல்லது துணை பெறுவதாகவும் இருக்கலாம்.

கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் திருமணத்திற்கு முன் மதகுருவிடம் ஆலோசனை பெறும் வழக்கம் பரவலாக இருக்கிறது. பைபிளில் சொல்லப்பட்ட “அன்பு” தொடர்பான விடயங்களோடு, ஆண்மகன் இனிக் குடும்பத் தலைவராவது எப்படி என்றும் அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்து ஆசிரவதிப்பார்கள் என்று கருதப்படுகிறது. மணமகனும், மணமகளும் தமது மனதை முடிந்தவரை ஆரோக்கியம் மிக்கதாகி இனி அமையப்போகும் குடும்பத்தையும் ஆரோக்கியமானதாக வளர்த்தெடுக்கத் தேவையான துணையை ஒரு திறன் மிகுந்த உளவளத்துணையாளரும் செய்யலாம். அவ்வாறு செய்யப்படுமானால் அந்த உளவளத்துணை ஏறத்தாழ ஆறு அமர்வுகளைக் கொண்டமையும்.

நடக்கப் போகும் திருமணத்தை விளைதிறன் மிக்கதாகக்கல், அழகான எதிர்காலம் ஒன்று அமையச் செய்தல், பெருமளவுக்கு நேரான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் வாழ்வொன்றை அமைத்து, வாழ்வு பூராகவும் ஆளுக்காள் அன்பு செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்தல், உறுதி மிக்க குடும்பம் ஒன்றை அமைப்பதனுடாக எதிர்கால வாழ்வை வலிமையானதாகத்தல், ஆகியவையே இந்த உள வளத்துணையின் இலக்குளாக இருக்கும் என்று புரிந்து கொண்டால் தம்பதியர் தமது அறிவு, ஆற்றல், மேலதிக வாசிப்பு ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு தாமே தமக்குள் உரையாடி இந்த இலக்குகளை அடைந்து கொள்ளவும் வழி உண்டு. Dr.H.Norman Wright என்பவர் திருமணத்துக்கு முந்திய உளவளத்துணை தொடர்பான கைநூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார்.

சம்பந்தப்படப்போகும் இருவரும் முதலில் தமது உண்மையான பலங்களைத் தமக்குள் இனங்கண்டு, மற்றவருடன் பகிர்ந்து உறவைக் கொண்டாடத் தொடங்கலாம். வெறுமனே பெண்ணின் புற அழகும், ஆணின் வருமானமும், இருவருக்குமிடையிலான பாலியல் ஈர்ப்பும் மட்டும் வாழ்வை அழகான எதிர்காலத்தினுள் இழுத்துச் செல்லாது. பெருமளவு நேரம் திருப்தியுடன் சந்தோஷமாக இருத்தல் (அதற்காக மறை உணர்வுகள் ஒன்றும் வருவதில்லை என்று கொள்ளத் தேவையில்லை) தனது ஒரு பலம் என்று ஒருவர் இனம் கண்டால் அதைத் தனது துணையிடம் கூறலாம். எடுத்துக் கொண்ட வேலையை அர்ப்பணிப்புடன் செய்து முடித்தல் தனது பலம் என்று மற்றவர் நினைத்தால் அதையும் கூறலாம். பலங்களை இனம் காணவும் பகிரவும் இருவரும் சமநேரத்தை எடுத்துக் கொள்வதும் அவசியம். அந்தப் பொழுதுகள் எதிர்காலத்துக்கு மிகப் பெறுமதியானவையாக இருக்கும்.

தாங்கள் இல்லற வாழ்வில் இணையப் போகிறோம் எனத் தீர்மானித்துள்ள இருவரும் தமது தனிப்பட்ட அடையாளங்களை முடிந்தவரை மாற்றா திருப்பதே உகந்தது. ஒருவரது கையெழுத்து, அவரது கைரேகை, கடவுச்சீட்டு இலக்கம், தேசிய அடையாள அட்டை இலக்கம் போன்றவை எப்படி மாறாதோ (அவற்றையே மாற்ற முனைபவர்களும் உண்டுதான்) அதே போல, உடல் ரீதியாக, உளரீதியாக அமையும் சில சில தனித்துவங்களும் அவர்களுக்கே உரித்தானவை தான். நெருக்கீடு வரும் போது ஒருவர் எப்படியான பாதுகாப்புப் பொறிமுறையைக் கையாளுகிறார் என்பது அவரது தனித்துவம். ஒரு இடத்திலே பல வகைப் பொருள்கள் பார்வைக்கு இருக்கின்றன எனக் கொண்டால், அவற்றிலே எது ஒருவரைக் கவருகிறது என்பது அவரது தனிப்பட்ட விருப்பம். சமூகத்திலே ஒருவர் கலந்து கொள்ளக் கூடிய பல நிகழ்வுகள் நடைபெறும் போது ஒருவர் எத்தகைய நிகழ்விலே கலந்து கொள்ள விரும்புகிறார் என்பது அவரது தனிப்பட்ட ஆளுமையால் தீர்மானிக்கப்படலாம். இத்தியாதி விடயங்கள் திருமணத்தின் காரணமாகக் கட்டாயம் மாறவேண்டியதில்லை. திருமணம் ஆகிவிட்டது என்ற ஒரே காரணத்தினால் ஒருவருக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒரு சினிமாப் பாடல் பிடிக்காததாக ஆகாது. ஆகத் தேவையுமில்லை. திருமணம் செய்வதற்கு முன்னரான

வாழ்வுக் காலத்தில் ஒருவர் பல நண்பர்களைத் தேடிக்கொண்டிருப்பார். நட்பை வளர்த்து வைத்திருப்பார். உறவினர்கள் பலர் அல்லது சிலர் நெருக்கமாக இருக்கலாம். அவை எல்லாம் திடீரென்று காணாமல் போய்விட வேண்டும் என்று நிச்சயமாக எதிர்பார்க்க முடியாது. அந்த நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கவனியாது விட்டுவிடுவது புத்திசாலித்தனமில்லை. இருவரது நண்பர்களையும் இருவரது உறவுகளையும் இருவருமாகச் சேர்ந்து பாதுகாத்து வந்தால் அது இரட்டைப்பலமாக நின்று உதவும்.

இருபத்தொரு வயதின் மேல் ஒருவருக்குத் திருமணம் ஆகும்போது, அதற்கு முன்னரே அவர் தனக்கென்று ஒரு தொழிலைத் தேடியிருப்பார். தேடியிருக்கத்தான் வேண்டும். அதன் மூலம் ஒரு நிதிசார் சுதந்திரம் ஏற்பட்டிருக்கும் அந்தச் சுதந்திரம் பறிபோகத் தேவையில்லை என்பது பற்றி இருவரும் கலந்துரையாடலாம். கல்யாணம் ஆகினால் சம்பளம் அல்லது வருமானம் முழுவதையும் கணவர் கையில் அல்லது மனைவி கையில் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று யார் சொன்னார்கள்? இருவரும் அமர்ந்து பேசி மாதத்திற்குரிய மொத்தத்தில் வருடத்திற்குரியதும் - பாதிட்டு முறைத்திட்டத்தை வரைந்து கொள்ளலாம். அதன் மூலம் மாதாதம் வரவும் செலவும் திட்டமிடப்படும். (எமது நாட்டின் இன்றைய பணவீக்கம் இருப்பது போன்ற நிலையில் ஒரு திட்டமும் கரிவராதது என்பது வேறு) வரவை அதிகரிக்கும் வழிகளும் செலவைக் குறைக்கும் உபாயங்களும் தீட்டப்படுதல் சிறப்பு. குடும்ப இலக்குகளை நோக்கி நிதி செலவு செய்யப்படுதல் உறுதியாக வேண்டும். குடும்பத்தில் பிள்ளைகளின் கல்வி விருத்தியே முக்கிய இலக்காக வேண்டும். திட்டத்தைப் செயற்படுத்தும் போது “ஐம்பதுக்கைப் பது” முறையைப் பாவிக்கலாம். அப்படியென்றால் குடும்பத்தின் மொத்த வருமானத்தில் ஐந்து வீதம் கணவரிடமும் ஐம்பது வீதம் மனைவியிடமும் இருக்கும். குடும்பத்தின் திட்டமிடப்பட்ட செலவுகளில் ஐம்பது வீதமானதைக் கணவர் செய்ய மீதி ஐம்பது வீதமானதை மனைவி செய்வார். இந்த நடைமுறையில் “மிச்சம்” வந்தால் அது சேமிக்கப்படும். பற்றாக்குறை வந்தால் துணையிடம் கடன் வாங்கலாம். வீட்டுக்கு வெளியே கடன் வாங்காதிருப்பதே சிறப்பு. “கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்காதிருக்கும்” வழி!

திருமணம் ஆகமுதலே துணையாக வரப் போகிறவர் மீது அதீத கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் பழக்கம் எமது நாட்டில் அதிகம் உண்டு. ஒருவருடைய நடத்தை அல்லது செயற்பாடு அவரது ஆரோக்கியத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்குமென்பது நிச்சயமெனில் அது பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத் துணை தெரிவிக்கலாம் தெரிவிக்க வேண்டும் கணவராக வரப்போகிறவர் மது அருந்தும் பழக்கம் உடையவராக இருப்பின் அதைக் குறைக்குமாறு அல்லது நிறுத்துமாறு கோரலாம். அவர் செய்யாது விடில் அவரைத் திருணம் செய்யும் முடிவைப் பற்றி இன்னொரு முறை யோசிக்கலாம். திருமணம் ஆனபிறகு பார்க்கலாம் என்று விட்டுவிட்டால், “உளவினையாட்டுகள்” தொடர்பான பழக்கங்களில் மாற்றம் கொண்டு வருவது கொஞ்சம் சவாலாகவே இருக்கும் என்பதையும் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

ஒருவர் வெளலால் இறைச்சி சாப்பிடும் வழக்கம் உள்ளவர் எனக் கொள்வோம். அதனால்தான் கோவிட் 19 வந்ததென்பது ஒரு கருத்து என்பது ஒரு புறமிருக்க, அது எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையாயினும் அதற்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும் விஞ்ஞான ரீதியான தொடர்பில்லை என்பதால் அதை மாற்றும்படி கோர முடியாது. அவர் அந்தச் சாப்பாடு தனது சுதந்திரம் எனலாம். ஒருவர் ஆட்டிறைச்சி சாப்பிடுவதற்கும் மற்றவர் பன்றி இறைச்சி சாப்பிடுவதற்கும் இன்னொருவர் வெளலால் இறைச்சி சாப்பிடுவதற்கும் (எல்லாம் முலையூட்டிகளே) பெரிய வேறுபாடு இல்லை என்பதை ஏற்கத்தான் வேண்டும்.

திருமணம் ஆகிறது என்பதால் ஒருவர் தனது சொந்த இலக்குகள், கனவுகள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டுவிட வேண்டியதில்லை. இசை, நடனம், நாடகம், இலக்கியம், ஓவியம் என்று பலவித கலைகளில் ஈடுபாடு காட்டும் பெண்பிள்ளைகள் பலர் திருமணம் ஆனவுடன் அவற்றை முற்று முழுதாகக் கைவிட்டுவிடும் நிலையை எமது பிரதேசத்தில் நிறையவே கண்டிருக்கிறோம். “அவர் இனி நான் மேடையிலே பாடக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டார்” என்று கூறி ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விடுவதில் சில பெண்கள் ஒருவித பெருமை அடைவதாகவும் தெரிவதுண்டு. காலப்போக்கில் கலை பற்றிய கனவெல்லாம் மறந்து, மறைந்து போக சமையலும் சாப்பாடும் பிள்ளைகளை ரியூசனுக்கு ஏற்றி இறக்குவதுமே வாழ்வு என்றாகிவிடும். கலை, இலக்கியம் போன்ற விடயங்கள் எல்லோருக்கும் கை வருவதில்லை. பரம்பரை அலகுகளின் செல்வாக்கும் அதில் நிறையவே உண்டு. ஆகவே கைவரக் கூடியார்கள் அதை மேலும் மேலும் வளர்த்துக் கொள்வதோடு, அடுத்த தலைமுறைக்கு அதைக் கையளிக்கவும் வேண்டும். அதுவே அவர்களின் ஆரோக்கியத்திற்கும் குடும்பத்தின் ஆரோக்கியத்திற்கும் உகந்த நடத்தை யாகும்.

திருமணம் ஆனவுடன் சிலர் புதிதாகப் பல தேவைகள் உள்ளவராக ஆகிவிடுவதுடன் பாது காப்பற்றவர் போல நடிக்க முயலுவதும் உண்டு. முன்னர் தனியாகச் சமைத்த ஒரு பெண்ணுக்கு இப்போது ஒரு உதவியாளர் தேவைப்படுவது போல நடிக்கலாம். திருமணம் ஆவதற்கு முந்திய காலத்தில் ஒருவராகக் கடைக்குப் போய்ப் பொருள்கள் வாங்கி வந்த ஒரு ஆண்மகன் இப்போது இருவராகப் போனால் தான் மனிகைப் பொருள் கொள்வனவு செய்ய முடியும் எனக் கூறலாம். உண்மையில் மனிதவளர்ச்சியைச் சற்று ஆழ்ந்து கவனித்தால், வயது முதிர் முதிர் தனியாகச் செய்யக்கூடிய விடயங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க வேண்டுமே தவிரக் குறையக் கூடாது. ஒரு வயதுவரை தனியாக நடக்க முடியாதிருக்கும் குழந்தை தளிர்நடை நடக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பின்னர் முதுமைவரை நடப்பதற்குத் துணைதேவையில்லை என்பதே உயிரியல் அவதானிப்பு. (இடையில் விபத்து ஏதும் நேர்ந்தால் அது விதிவிலக்கு) ஆகவே குடும்பப் பொறுப்பு வந்தவுடன் தனியாகச் செய்யக்கூடிய விடயங்கள் அதிகரிப்பதே ஆரோக்கியமான நடத்தையின் சுட்டியாகும்.

“அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால் பெரும் பயனும் ஆற்றவே கொள்க”
ஆகவே செய்வதற்குப் பல விடயங்கள்

இருக்கும் போது சுயமாகப் பல விடயங்களைச் செய்யும் ஆற்றல் கைகூடும் போதே இல்லறம் இனிக்கும்.

ஒருவர் இல்லற வாழ்வில் இறங்கப் போகிறார் என்று தெரிந்தவுடனேயே பல நண்பர்களிடமிருந்து அறிவுரைகள் கேட்காமலே வந்து குவியும். “கணவரே கண்கண்ட தெய்வம் என்றிருக்க வேண்டும் காலில் தொட்டு வணங்க வேண்டும். எதிர்த்து எதுவும் பேசக் கூடாது” என்று பெண்ணிடம் சிலர் சொல்லக்கூடும் “தொடக்கத்திலே இருந்தே விடக்குடாத சில விஷயங்களுக்கு விட்டுக்குடுத்தால், பிறகு அவைன்றை இராச்சியம் ஆகிடும். கவனம்” என்று ஆணுக்கும் பலர் கூறக் கூடும். இவ்வாறான புறக்காரணிகளால் திடீரென்று கணவருக்கோ அல்லது மனைவிக்கோ பணிந்து போகிறவராக ஒருவர் தன்னை மாற்ற முயலலாம். அல்லது எப்போதுமே ஆக்ரோஷம் மிகுந்த நடத்தையைக் காட்டத் தொடங்கலாம். ஓர் அவசியமும் இல்லாமல் எந்த நேரமும் குரலை உயர்த்தி உயர்த்தி வைத்திருக்கக் கூடும். ஆயினும் எப்போதுமே உறுதியான நடத்தையை, உறுதியான கதைக்கும் முறையைக் கொண்டிருப்பதே சிறப்பானது. சாதாரணமாக இருக்கிறேன் என்று நினைத்துக் கொண்டு பொய்யாகச் சரிக்கட்டும் நிலை மிக ஆபத்தானது. எப்போதும் பணிவாக இருக்க வேண்டியதில்லை. சிலவேளை சாத்வீகமாகவும் சிலவேளை ஆக்ரோஷமாகவும் இருப்பதும் சிறந்த நிலையாகாது. எப்போதுமே உறுதியான நிலை, உறுதியான கதை அதுவே வெற்றியின் திறவுகோல்.

குடும்பம் ஒன்று புதிதாக அமைகிறது என்ற காரணத்தால், வாழ்வின் சகல முடிவுகளையும் எடுப்பவராக ஒருவர் அமையக்கூடாது. அப்படி அமைய மற்றவர்கள் அனுமதிக்க வேண்டியதுமில்லை. குடும்பத்தின் பொது முடிவுகள் விஞ்ஞான பூர்வமாக அமையும்படி பார்த்துக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாத போது, முடிவு எடுக்க வேண்டிய விடயம் எந்தத்துறை சார்ந்ததோ அந்தத்துறை அறிஞர்களின் ஆலோசனையைப் பெறலாம். ஒருவரின் தனிப்பட்ட விருப்பம் சார்ந்த விடயமெனில் மற்றவர்கள் ஒத்துழைப்பதே நல்லது. இவ்விடயம் தொடர்பாகக் கலந்து பேசும் போது, துணையாக வரப்போகிறவரின்” ஆத்மார்த்தமான ஆழ்ந்த ஆசை எது?” என்று கேட்டு விடையைப் பெற்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

அமையப் போகும் துணையிடமும் சாதாரண மனிதக் குறைகள் சில இருக்கும் ஒருவர் காலையில் நேரத்துக்கு நித்திரைப் பாயில் இருந்து எழும்பாதவராக இருக்கக்கூடும். இதுவும் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்லதில்லை தான் என்றாலும் “புகைத்தல்” போன்ற ஒரு பழக்கத்துடன் ஒப்பிடுகையில் சிறு குறை. இத்தகைய குறைகளைப் பிறகு, குடும்பத்தின் வாராந்த ஒன்று கூடல்களில் பேசித்த தீர்க்கலாம் என்று அமைதியடையலாம். இத்தகைய சிறு குறைகளை மற்றவர்களிடம் சொல்லாதிருப்பதும் நல்லது. இன்னொருவர் சற்று அதிகமாகவே இனிப்புச் சுவையை விரும்பிச் சாப்பிடுபவராக இருக்கலாம். இருக்கட்டுமே! அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வோம். அவருக்கு எதிர்காலத்தில் ஒரு வேளை நீரிழிவு அடையாளம் காணப்பட்டால் அதன் பிறகு தடுக்கலாம்.

“அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்து விட்ட” இந்த இருவருக்கும் வாழ்விலே பல தேவைகள் இருக்கும். உணவு, நீர், நித்திரை போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளும் இருக்கும். சுயதிறன் நிறைவுத் தேவை போன்ற உயர் நிலைத் தேவைகளும் இருக்கும். தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படக் குடும்பம் உதவினால் நல்லது. ஆயினும் ஒருவர் தனது தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படக் குடும்பம் உதவினால் நல்லது. ஆயினும் ஒருவர் தனது தேவைகள் அனைத்தையும் - கேட்காமலே- துணைதான் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தால் அது துன்பத்திற்கே வழி கோலும்.

சண்முகம் செட்டியார் என்பவர் “சுயமறுத்தல்” என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். அதைத் திருமணம் செய்யப் போகிறவர்கள் வாசிக்கலாம். எல்லா உறவுகளிலுமே” நரகம் போல இருக்கும் சில கண்பொழுதுகள் வந்து போகலாம். ஆயினும் உண்மையான உறவுகள் அவற்றைக் கடந்து வாழும். (தொடர்ந்து பேசுவோம்...)

மனிதம் மறந்து

ஏறி இறங்காதெகிறி உயருது
எம் ஊர் விலைவாசி நித்தநித்தம்.
ஏன்எதற்கென்றுமே கேட்கவும் ஆளில்லை
என்னதான் ஆகுமோ அன்னை முற்றம்?
பாறிச் சரியும் பணத்தின் பெறுமதி;
பாணுக்கும் முட்டைக்கும் கூட யுத்தம்
பக்கத்தில்... என்கிறார்; இன்னும் பசிப்பிணி
பஞ்சம் எழும் என்போர் வாக்கு... சுத்தம்!

இன்று பசியின் நெருப்பு எரியுது
ஏழை எளியோர் வயிற்றினிலே!
இப்படி எங்கள் வருமானம் கூடாது
ஏறும் விலைவாசி என்றிடிலே...
மண்ணின் அனைத்து வயிறும் பசியில்
வதங்கிக் கருகும் விரைவினிலே!
வளரும் பசியனல் நூர்க்க எவர் தாம்
வழங்குவர் பாலும் அமுதமுமே?

எப்படி இந்த இடரைக் கடப்பது
என்று எவர் உண்மையாய் முயன்றார்?
இந்தத்துயரிலும் எப்படித் தம்மை
வளர்ப்பது என்றே சிலர் உழைத்தார்.
இப்பவும் அள்ளிப்பதுக்கி... பணம், பொருள்
ஏய்த்துத்தாம் வாழ்ந்தாலே போதுமென்பார்
எம்மிற்பலர்; வழியற்றவர், வல்லமை
இல்லாதோர் நாளை என்னாகிடுவார்?

- த.ஜெயசீலன்

அவங்களுக்கு எங்கே வெளங்கப்போவது...

■ உக்குவெல்லை அகர்ம

என் பெயர் சிவராம். சிவராம் என்பதால், கிராமத்தில் முக்கியமான நபர், தொழிலதிபர், தலைவன் என்றெல்லாம் நீங்கள் கற்பிதம் கொள்ளக்கூடாது.

கண்ணியத்திற்கும் மரியாதைக்குரியவனாகவும், நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவனென்றும் எண்ணிடவும் வேண்டாம்.

பரதேசி, அன்றாடங்காய்ச்சியானவன். கிடைக்கும் ஏதோவொரு தொழிலை செய்தவாறு, வாழ்வை நகர்த்தி கொண்டிருந்தேன். இது கோடை காலமாக விருந்ததால், வானம் தொடர்ந்து அழுவதும், விட்டு விட்டு சிணுங்குவதாகவும் இருந்தது. என்னை போன்றவர்கள் தொழில்வாய்ப்பை இழந்து அவதிக் குள்ளாகியிருந்தோம். ஒவ்வொரு நாளின் நகர்வும் பெரும் சோதனையாகவும் நெருக்கடிமிக்க வாழ்வாகவும் நொண்டியடித்தது.

அந்த இரவின் தொடக்கத்தில் வானம் சிணுக்க மற்றிருந்தது. மழையின் கருக்கலின்றி ஆகாயத்தில் நிலா நாணப்பட்டவளாக மேகத்தினூடே எட்டிப் பார்த்தாள். நட்சத்திரங்கள் கண் மினுக்கி மினுக்கி சுற்றியிருந்து நிலாவை நையாண்டி பண்ணியது.

நட்சத்திரங்களின் சேட்டை தாளாமல், மேகப்படு தாவுக்குள் தன் முகத்தை உள்ளிழுத்து, கரும்போர்வை போர்த்திக்கொண்டது நிலா.

நாளை வேலைக்கு போக முடியுமாகவிருக்கும். மழை தன் ஜலதோஷத்தை விட்டிருந்தது பெரும் ஆறுதலாகவிருந்தது சிவராமுக்கு.

ரொட்டி மாவு, குர்னல் அரிசி, மய்யோக்கா, ஈரப்பலாக்கா, பலாக்கா, அகத்தி கீரை, முருங்கைக் கீரென்னு சூழவிருந்தவர்களின் தோட்டங்களிலில் பறித்து கடந்த ஏழு நாட்களை ஒப்பேற்றியிருந்தாள் சிவராமின் மனைவி. நாளைக்கு மழை பெய்தால், கூலி வேலை எதுவுமே கிடைக்காமல் பட்டினி கிடக்க வேண்டும். சிந்தனைக்குள் தொலைந்திருந்தவனை சின்ன பாதடிகள் இடையறுத்தன.

மகன் என்னெதிரே வீற்றிருந்தான்.

“அப்பா”

“ம்” சொல்லு.

“நாளை ஸ்கூல் சிரமதானம்

சில கட்டிடத்திற்கு பெயிண்ட் அடிக்கணும்

டீச்சர் சொன்னாங்க.

“சரி”

“போப்பா எப்பயும். சரின்னு சொல்லுவ.

ஆனா, வர மாட்ட. க்ளாஸ் மெடம் பையன்க முன்னால ஏசுறான்க பையன்களும் தெனமும் கேலி பண்ணானுங்க.. ஸ்கூலுக்கு போகவே மனசு வரல்லப்பா.” உடைந்து விழி கண்ணீர் கோடுகள் கன்ன கதுப்பு வழியே வழிந்தன.

“இல்லடா நீ அழதே அப்பா கட்டாயமா ஸ்கூலுக்கு காலை வாரேன்.

“நிஜமா...” அப்பா

“ஆமாம்”

ஆயிரம் மின்மினிகள் அவனில் பிரகாசித்தன. நான் தூங்க போறேன் அப்பான்னு குடிசையின் சின்ன ரூமுக்குள் புகுந்தான்.

மனைவி பலவித எண்ண மோதலுடன். என்ன செய்யிறது. என்ன செய்யப்போறீங்கன்னு விழி சாடையால் பேசியவாறே பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

(2)

என்ன செய்யப் போறீங்க மனைவி அழுத்தமாகவே கேட்டாள்

சின்னவன் நாலு பசங்களோட படிக்கிறவன். அவன் மனசு கலங்கிடக்கூடாது. நம்மோட கஷ்டம் புள்ளேயோட படிப்ப பாதிஞ்சிரக்கூடாது. பச்ச களி மண்ணு அவன் மனசு, அதுல நல்ல விஷயம் மட்டுத் தான் பதியணும் அப்பதான் நல்லா வருவான். அவமதிப்பு, அவமானம், புறக்கணிப்பு, அவன் பிஞ்சு மனசு தாங்காது ஒடஞ்சிடுவான். அதுக நம்மோடயே போயிரட்டும். கடவுள் விட்ட வழி. மனைவிடம் கூறியவாறு பெருமூச்செறிந்தான்.

எனக்கும் என்ன செய்யிறதுன்னு வெலங்க கல்லங்க.. கொஞ்ச நேரத்துக்கு பெறகு ஆ... கொஞ்சம் கோதும் இருக்குன்னு நெனைக்கிறேன்னா..

அப்ப காலயில பக்கத்து வீட்டு அக்காடா தோடத்துல பலாக்கா ஒண்ணு கேட்டு சமாளிச்சிரு. சரின்னு தல ஆட்டினாள்.

நான் பேசிக்கிட்ட இருக்கேன். நீ என்னத்த யோசிக்கற?

டீச்சர் மாரும் சேர் மாரும் படிச்சவங்கத் தானே..! நம்மளமாதிரி தினக்கூலி ஆக்கள ஏன்..? நெனச்சி பாக்க மாட்டேங்குறாங்க..

அவங்க படிச்சவங்க..நாங்க படிக்காதவங்கன்னு சொல்லி ஹாஸ்யமாக சிரிக்கும் கணவனயே பார்த்துக்கொண்டிருந்தா..

நீங்க நல்லா சிரிங்க..

அவங்கள் மாதிரி நெறந்தற தொழிலா செய்றோம். மாசம் முடிய சம்பளம் கெடக்க வேல கெடச்சா சாப்பாடு, இல்லேன்னா அர வயிறும் கா வயிறுமா வாழ்க்க..இத உணர மாட்டேங்குறாங்க

நெறந்தற தொழில் செய்றவங்களால், தினக்கூலிகளிட வாழ்க்கய புரிஞ்சுக்கறது கஷ்டம் எங்கட ஏக்கமும் பரிதவிப்பும் அங்கலாய்ப்பும் அவங்க புரியமாட்டேங்கிறாங்க.

புரிஞ்சவங்களா இருந்தா.. சிரமதானம், பெயிண்ட் அடிக்கிறோம். அந்த கூட்டம், இந்த கூட்டம், விழான்னு சொல்லி அம்மாஅப்பாவ கட்டாயம் வரச் சொல்வாங்களா...!

பெத்தவங்க கூட்டத்துக்கு போகலேன்னா... புள்ளகளை தண்டிக்கறது. அவங்க மேல எரிஞ்ச விழுந்தும் என்ன நியாயம்னு வெளங்களை இத பத்தி சேர் மாறோடெல்லாம் பேச முடியாது.

எல்லாரும் அப்படி இல்லிங்க, செல நல்ல கண்ணியமான வாத்தியாரும் இருக்காங்க.. மெழுகாய் சமூகத்துக்காக புள்ளகளுக்காக உருகுற ஸேர் மாரும் இருக்காங்க.

மனைவிய பார்த்து விரக்தியாகவே அவனால் சிரிக்க முடிந்தது.

அந்த சிலர ஒதுக்கிட்டு இன்னும் செல பேர் தானே... ஸ்கூல்ல அதிகாரமும் அடாவடியும் பாண்டறாங்க.

நீங்க யாரயோ மனசுல நெனச்சுட்டு பேசுறிங்க அப்படியில்ல புள்ள..உண்மையை சொன்னா அவ்வாறான குணநலன் கொண்டோரை குறிப்பிடுவ தாகவே அமையும். இதுவொரு பொதுமை என்பதை அவர்கள் உணராதவரை அவர்களுக்கு இது குத்தலா கவே இருக்கும்.

ஸ்கூலுக்காக நேரம் காலத்த தியாகம் செஞ்ச ஒழிச்ச ஸேர் மாருங்களும் இருக்காங்க... செல பேரு செத்தும் போயிட்டாங்க அவ்வாறானவங்க மாணவர்க மனசுலா வாழ்ந்துட்டே இருக்காங்க, அவங்கள் மாதிரி கண்ணியமான ஆசான்கள யாரு புள்ள இப்ப இருக்கிறாங்க..!

இருக்கிறத சுருட்டி, பாடங்கள் புள்ளகளுக்கு படிச்சி குடுக்காம அரட்ட அடித்து, நல்லவங்க பேர்ல வயிறு வளர்க்கிற வாத்தி கூட்டமே தம்ம நல்லவங்கன்னு ஊருக்கு காட்டுது.

“சரி சரி நேரம் போறதே தெரியல்ல..

இப்ப படுத்தாத்தான் காலையில எந்திரிச்சி போகலாம் ” கணவனின் பேச்சுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தாள்.

(3)

ஸ்கூல் வளாகம் குறிப்பிட்ட பல பெற்றோர் களின் ஒன்று கூடுகையில் ஆங்காங்கே சிரமதான பணிகள் நடந்தன.

அதிபரும் சில ஆசிரியரும் செல்வந்த புள்ள களின் பெற்றோருடன் அரட்டயில் நேரத்த போக்கினர். ஏழை மாணவர்களின் பெற்றோர் தமது பணிகளில் மும்முரம் காட்டி வியர்வை சிந்தினர்.

சிவராமின் உடம்பு பசியால் தொய்ந்தது காலைல வரும்போது ரெண்டு டம்ளர் தண்ணியை மொண்டு வந்தது தாக்குப்பிடிக்க தடுமாறியது.

நீங்க சுதர்ஸனின் அப்பா தானே..!”

“ஆமா டீச்சர்.”

“ஸ்கூல் கூட்டத்துக்கு நீங்க ஒழுங்கா வாரதில்ல, சிரமதானம்னு சொன்னா ஒங்கல போன்ற பெற்றோர் கண்ணுலயே படுறதில்ல..,இது உங்க புள்ள படிக்கிற ஸ்கூல், இதுல ஈக்கிற கொற நெறய ஒங்களை போன்ற பேரன்ஸ்தான் செய்யனும் வெளங்குதா...?”

“சரிங்க மெடம்”

“அங்க பாருங்க அந்த எடத்துல கூரயிலர்ந்து தண்ணி வடிஞ்சு, பாசி புடிஞ்ச மாதிரி அசிங்கமா இருக்கு..அங்கின நல்லா சுத்தமாக்கிட்டு கொஞ்சம் நல்லா பெயிண்ட் அடிங்க சரியா

“சரிங்க மெடம்.”

பக்கத்துலர்ந்த பிளாஸ்டிக் வாளிய தூக்கிட்டு, டெப்கிட்ட போய், வாளிக்கு தண்ணிய நெறஞ்சுட்டு, தன்ட வயிற்றயும் தண்ணியால நெறஞ்சான்.

மதியம் மூணு மணிகெல்லாம் சிரமதானவேல முடிஞ்சது, சிவராம் தன் தன்ட வேலய முழுமயா முடிஞ்ச திருப்தி அவனுக்குள்.

ஒவ்வொருவரா ஸ்கூல விட்டு வெளிவர ரெடியாகுன்னாங்க..

அதிபரும் ஆசிரியரும் பசவுள்ள பேரன்ஸை யும், அவங்களுக்கு தெரிஞ்ச பெற்றோரையும் ..

வாங்க டீ பார்ட்டி ஏரன்ச் பண்ணியிருக் குன்னு ஒரு கட்டிடத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டிரு தாங்க.

சிவராமப்போன்ற பெற்றோரை கண்டதும் காணாத மாதிரி அதிபரும் ஆசிரியரும் பார்வைய தாழ்த்திக்கொண்டாங்க.

பசி கெரக்கம்ஒரு புறம். ராவு சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது என்ற நெனப்பே சிவராமை எட்டி உதைத்தது. என்ன செய்வதுன்னு நெனைக்கும் போதே தல சுத்தியது அவனுக்கு.

அனிச்சையாக அந்த குறுக்கலான பாதையில் அவன் பாதங்கள் நடக்கத்தொடங்கின.

(4)

நிலார் வீட்டிலிருந்த வந்த சாப்பாட்டு பக்கட்டை பார்த்து அதிர்ந்தான். இவக்கு என்ன புடிஞ்சோ, ரெண்டு பேர் திங்கிற சோத்தயும் கறியையும் போட்டு அனுப்பிருக்கா..

என்ன யோசனயில சோத்தயும் கறியையும் போட்டாளோ..!தனக்கு போதுமானதை எடுத்திட்டு, மிச்சத்த சோத்து பக்கட்டிலேயே மூடி வெச்சான்.

சோத்த தின்னுட்டு கைய கழுவு எழும்புனவன். கட. முன்னாடி தள்ளாடி நின்ன

சிவராமை கண்டு, நெஞ்சு பதறினான் . வவுறு பகீரென்றது.

“ என்னடா சிவா ஒனக்கு..!”

ஒண்ணுமில்ல.. ஒரு வாரமா மழையில் வேல இல்ல. இன்னைக்கு போகலாம்னு நெனச்சேன். ஸ்கூல்ல சிரமதானம்ன்னு புள்ள சொன்னதால்.. அங்க போய் வந்தன்.

“பேருக்குத்தான் கவர்மெண்ட்டு ஸ்கூல்.. எலவச கல்வியை பிஸினஸாக்கிட்டான்கள். படிச்சீ கொடுக்குறோமுனு, அந்த தாள், இந்த நாள், பயிற்சி, ஒப்படன்னு இல்லாம, அத வாங்கு ,இத வாங்கு ,அத போட்டோ கொப்பி அடி, அந்த பேப்பர இன்னார்ட கடைல வாங்குன்னு என்னமா மனுஷன பைத்தியக் காரனாக்குறான்கள். ஸ்கூல்ல படிச்சி கொடுக்கறத உட்டுட்டு, ஊட்டுக்கு வா டியூஷன் கிளாஸ்ன்னு பீஸ் வேற அவனுக்கு.

ஸ்கொலர் ஷிப்னா சொல்லவே வேணாம், விடிய விடிய புளுந்து புளுந்து படிச்சி கொடுக்குறான்கள். ஒவ்வொரு கடைல அவனுக்களட டியூட்ட வச்சிட்டு, அங்க எடு, இங்க எடுன்னு, உசர புடுங்குறான்கள். எல்லாத்தயும் பிஸினஸ் ஆக்கிட்டான்கள். ஒழுங்கா யாவாரத்த சரி பண்ண உடுராண்களா..! கூட்டம் கூட்டமுன்னு, மாசத்து முணு நாலு கூட்டம் வேற.. புள்ளகளை படிக்க வைக்கிறவன்களட பொழப்பு நாய் பொழப்பா போச்சின்னு.. முணுமுணுத்துக் கொண்டேயிருந்தான் நிஸார்.

தண்ட முணுமுணுப்பிடையே சிவா மேசையில சோறு இருக்கு வந்து முதல்ல சாப்பிடுன்னான்..

கைய தண்ணில நனைத்தவாறே கண் கலங்கினான். ,எண்ணக்கலவையுடன் உணவை பிசைந்து சாப்பிட தொடங்கினான். ரெண்டு பேரும் பால்ய நண்பர்கள். ஒரே க்ளாஸ்ல படிச்சி, ஒண்ணாவே பெயிலானவர்கள். ரெண்பேரும் ஸ்போட்ஸ்ல காட்டுன ஆர்வத்த படிப்புல காட்டியிருந்த உருப் படியா வந்திருப்போம்னு நெறய தரம் ரெண்டு பேரும் பேசி கவல படுவதுமுண்டு.

நிஸார் சிவராமை மறந்து கஸ்டமர் கேட்ட சாமான்களை பார்சல் கட்டிகொடுத்தவாறிருந்தான்.

சிவராம் சாப்பிட்டு முடிந்து, நிஸாரோடு பேசிவிட்டு, கிளம்ப தயாரானான்.

“சிவா கொஞ்சம் நில்லு...”

ஏனென்றறியாது தடுமாறும் உள்ளத்தோடு நின்றான்.

“இதுல கொஞ்சம் வீட்டு சாமான் இருக்கு. இதுல ஆயிரம் ரூவாவும் இருக்கு இதையும் வச்சிக்கோ..

சிவராம் ஏதோ சொல்ல வாய திறந்தான். நீ எதுவும் பேசாத .. இத ஒனக்கு சும்மா தரல. எப்போ வசதி படுமோ .அப்போ தான்னான். ஒன்ன போல நானும்..இதுலதான் வண்டி ஓடீரேன் .. செலவு போக ஏதோ நட்டமில்லாம் மிய்யுதுன்னான்.

பிறகு, சரி...சரி சிவா நேரமாயிட்டுது, வீட்டுல பார்த்துட்டு இருப்பாங்கன்னு வழி அனுப்பி வைத்தான்.

முகத்தில் மலர்ந்த சந்தோஷம்.

நம்பிக்கையோடு,நிஸாரிடமிருந்து விடைப்பெற்று, வீட்டை நோக்கி அவன் பாதங்கள் விரைந்தன.

சிறிது தூரம் கடந்த பின் நிஸாரின் சிறிய பெட்டிக்கடையை திரும்பி பார்க்கிறான்.

அந்த பலகை கடை எந்த சலமுமின்றி அப்படியே இருந்தது. ஆனால், அங்கு மனிதம் வானளவ நிறைந்திருப்பதை கண்ணுற்றான்.

படித்தவன். பணக்காரர்களுக்கு அன்றாட காய்ச்சி ஒருவனுக்கு உதவிடவோ, ஒத்தாச பண்ணவோ, அவங்கட நெலமய ஏறெடுத்து பார்க்கக்கூட மனசில்ல. படிக்காத ,சாதாரணமான ஒருவன். தன்ன போல ஒருவனின் துயறறிந்து துயரத்தை, தன்னாலி யன்ற உதவிய சக மனிதனுக்கு செய்ய முனைகிறான்.

படிக்காதவனுக்கும் இல்லாதவனுக்கும் இயலாதவருக்கு உதவிடும் மனிதப்பண்பு இருப்பத போல...

இருப்பவனுக்கும் படிச்சவனுக்கும் இந்த பண்பு இல்லாமலிருப்பதேன்..?

ஏன்னா..?!

சிவராமுக்கு இக்கதையின் தலைப்பே ஞாபகத்தில் நின்றது.

கடன்

கடன் பெற்றுப்பசி போக்கலாம்-பட்ட கடன் தீர்க்க கடன்கேட்டும் பொழுதோட்டலாம். கடன் பட்டுக் கலியாணமும்-கட்டிக் கடனோடு பதினாறும் பெறக்கூடலாம். கடன் தீர்க்கும் வழிமறந்து-நாளை கடன் தீர்ப்பான் பிறனென்றும் விளையாடலாம். கடனின்றி கலைக்கின்றது-மீளக் கதியென்ன தெரியாதார் தடுமாறுது!

“கடன் பட்டம் தினம்” என்றுமே-யாரும் கலங்கலை... கவலைகள் எதுமற்றுமே கடன் மேலே கடன் பெற்றமே-இன்று கடன் மீள...கடன் வாங்கி அலைகின்றமே கடன்காரர்களை நம்பியே - இன்று கறிசோறும் கிடையாமல் பசி வீழ்ந்தமே கடன் தீர்க்கும் நிலை தாண்டியே-சென்று கடனுக்கு அடைமானம் எமை வைத்தமே!

உழைக்கின்ற மனமில்லை காண்-யாரும் உபகாரம் செய உண்டு உயிர் காத்ததால் களைக்காமல் பசி போக்கவும்-காசு கடல் தாண்டி நிதம் அன்று வரை வந்ததால் பழுதான நிதி ஆளுகை-மாற்ற பரிகாரம் எதும் செய்ய முயலாததால் அழுகின்றோம்...பசி சூழுதாம்-இன்றிவ் அவலங்கள் தமை மாற்றிக்கடன் தீர்ப்பதார்?

- த.ஜெயசீலன்

கதை இல்லாக்கதைகள் - 16

நித்திரை கொள்ளுறதுக்கோ...?

கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்

அது ஒரு பழையமையான ஆதார வைத்தியசாலை. இங்குதான் குழந்தைகளுக்கான விடுதியில் அபிராமியை அனுமதித்திருந்தார்கள். அபிராமிக்கு மூன்று வயது தான். தொடர்ச்சியாக வாந்தி வயிற்றோட்டம் காணப்பட்டமையால் மாலை நான்கு மணியளவில் இங்கு கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

மீனாட்சியம்மா குழந்தைக்குத்துணையாக நிற்கின்றாள். வயது அறுபதாகிவிட்டாலும் திடகாத்திரமான உடல்வாகு. ஏழு பிள்ளைகளுக்குத்தாயான மீனாட்சியம்மா இருபத்தியாறு பேரப் பிள்ளைகள் பிறந்தபோதெல்லாம். உரலில் இடித்து அம்மியில் அரைத்து பத்தியச்சாப்பாடுகள் செய்து பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகளைப் பராமரித்த மனிஷி. பெண் பேரப்பிள்ளைகள் சிலர் வயதுக்கு வந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் இதே பணியைச்செய்த ஒரு சீமாட்டி.

இப்போது மீனாட்சியம்மாவின் ஆறாவது மகள் அதாவது அபிராமியின் தாய் இரண்டாவது குழந்தையையும் பெற்றிருந்த காரணத்தினால் குழந்தையும் அடம்பிடிக்காமல் ஒத்துப்போகக் கூடிய ஒருவரான மீனாட்சியம்மா வைத்தியசாலையில் குழந்தை யோடு நிற்கின்றாள்.

இரவு பதினொரு மணியளவில் அபிராமிக்கு மீண்டும் வயிற்றோட்டம் அதிகரிக்கின்றது. குழந்தை சோர்ந்து சோர்ந்து போகிறது. விடுதியில் கடமையில் இருக்கின்ற தாதி கதிரையில் இருந்தபடியே தலையைச் சரித்து அரைகுறை உறக்கத்துடன் காணப்படுகிறாள்.

மீனாட்சியம்மா தயங்கியபடி மெல்ல மெல்ல நெருங்கி வந்து சொன்னாள்.

“மிஸ்ஸியம்மா... மிஸ்ஸியம்மமா... பிழையாக நினைக்காதையுங்கோ உங்கட நித்திரையைக் குழப்பிறனெண்டு பிள்ளைக்குப் பிறகு தொடர்ந்து வயிற்றாலை போகுது. ஒருக்கா வந்து பாருங்கோ அம்மா...”

தாதி உடனே எழும்பி வந்து குழந்தையைப் பார்த்து மேலும் சில குளிகைகளைக் கொடுத்து விட்டுப்போனாள்.

இப்போது பிற்சாமம் இரண்டு மணி. இப்போதும் வயிற்றோட்டம் சுட்டுப்பாடுக்குள் வரவில்லை. மீனாட்சியம்மா தயங்கித் தயங்கி தாதியிடம் வந்தாள். தாதி இப்போது கதிரையில் அமர்ந்த படியே தலையைச் சரித்து வாயைத்திறந்தபடி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள்.

“மிஸ்ஸியம்மா... மிஸ்ஸியம்மா... குழந்தைக்கு வயிற்றாலை போறது சுட்டுப்பேடெல்ல. ஒருக்கா வந்து பாருங்கோ அம்மா...”

நித்திரை கலைந்ததும் தாதிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“சும்மா சும்மா வந்து நித்திரையைக் குழப்பியபடி...”

சினந்து கொண்டே தாதி கதிரையை விட்டு எழும்பினாள்

மீனாட்சியம்மா சுற்றும் முற்றும் கவனித்தாள்

குழந்தைகளும் குழந்தைகளுக்குத் துணையாக நிற்கின்ற தாய்மார் முதலான உதவியாளர்களும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு தாதியின் காதருகே நெருங்கி மெதுவாக மீனாட்சியம்மா கேட்டாள்.

தெரியாமல்த்தான் கேட்கிறன்

“ஏன் பிள்ளை... நீங்கள் இஞ்சை வந்து நித்திரை கொள்ளுறதுக்கே கவுண்மேந்து உங்களுக்குச் சம்பளம் தருகுது?” ●

ஹைக்கூ கவிதைகள்

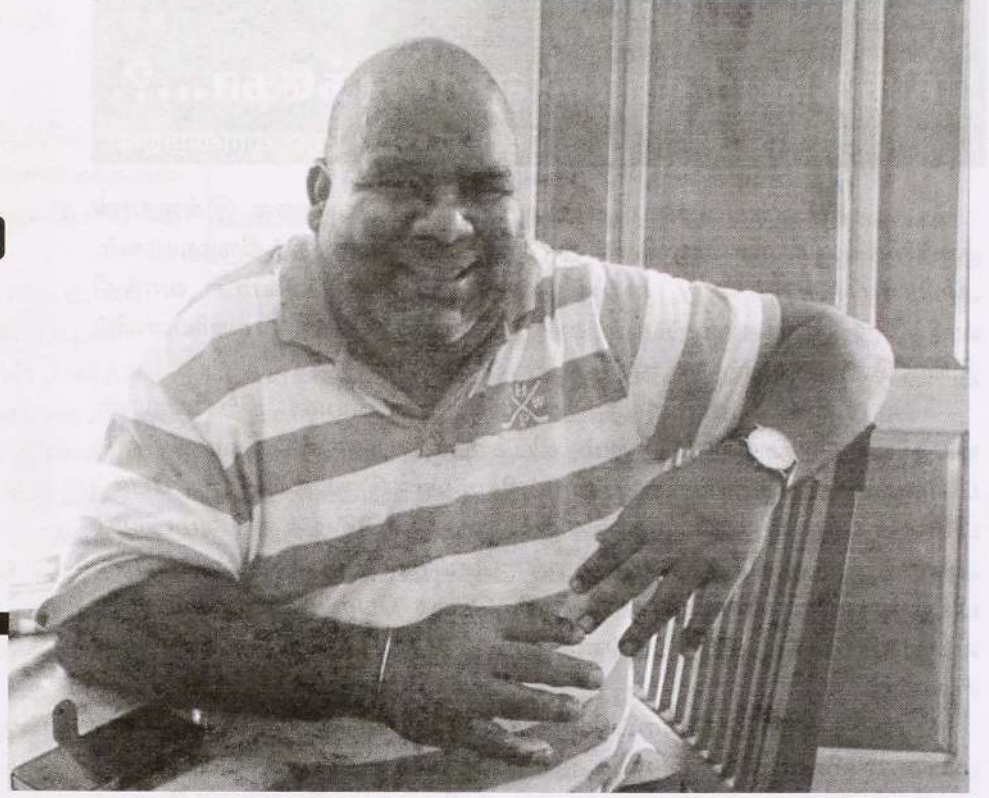

1. செருப்பு
விற்பவன் காலில்
முற்கள்
2. வானம் கறுத்தது
கவலையில் அழுகிறது
வெள்ளை மழை
3. காகம் வந்தது
கைபேசியும் வந்தது
காது கோளாத போது
4. இரத்த உறவு
நெருங்கிய சொந்தக்காரன்
நுளம்பு
5. சேவல் கூவியது
விடிந்தது உலகம்
தொங்கியது சேவல்
6. காவோலை விழ
குருத்தோலையும் அழுகிறது
மரம் வெட்டப்படுகிறது
7. இருளினை
கண்டதும் சிரிக்கிறது
தெரு விளக்கு
8. குப்பை கூலம்
கொட்ட இடமில்லை
மனக்கிடங்கு
9. நண்டின் கால்
சுவையாக உள்ளது
காலிழந்தவன்
10. காகத்தின் நிறம்
கண்டதும் சிரிக்கிறது
எச்சம்

- பொன்.சுகந்தன்

கோமகன் என இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட தியாகராஜா இராஜராஜன்

■ க.பரணீதரன்

ஒரு நாள் மதியவேளை தொலைபேசியில் அழைத்து “பரணீ, நான் கோமகன் கதைக்கிறேன். உங்களை ஒருக்கா சந்திக்க வேணும், எங்கை சந்திப்பம்” என்றார் கோமகன். இதற்கு முன்னர் எனக்கும் அவருக்கும் எந்த அறிமுகமும் இருக்கவில்லை. “அண்ணா நீங்களே சொல்லுங்க நான் எங்கே வர வேண்டும் என, அங்கு நான் வருகின்றேன்” என பதிலளித்தேன். பின்னரம் 5 மணிக்கு பருத்தித்துறை “ஜெற்றி” அடியில் சந்திப்போம் எனச் சொல்லி அழைப்பு துண்டானது. 5 மணிபோல் எனது மோட்டார் சைக்கிளில் பயணித்து பருத்தித்துறை “ஜெற்றி”யை அடைந்து விட்டேன். அங்கு ஒரு லேடிஸ்சைக்கிள் ஒன்றில் ஒரு காலை சீற்றில் போட்டபடி ஒரு பருத்த உருவம் ஒரு wresler போன்ற ஒரு நபர் நிற்கிறார். என்னைக் கண்டவுடன் “பரணீ நான் தான் கோமகன் வாங்கோ...” என அழைக்கிறார் இவ்வாறு தான் எங்களுக்கிடையே யான அறிமுகம் ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து கடற்கரையில் இருந்து ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாக பேசினோம். இன்றைய இலக்கிய நிலைமை, சஞ்சிகைகள், எழுத்தாளர்கள், நூல்வெளியீடுகள், கூட்டங்கள் எனப்படலும் பத்தும் பேசினோம். இவ்வாறாக எமது நட்பு தொடர்ந்து வந்தது.

தமிழ் எழுத்துப்பரப்பில் கோமகன் எனவும் வீட்டில் கண்ணன் எனவும் அழைக்கப்பட்டு வந்தவர் தான் கோமகன். தபாலதிபர் தியாகராஜா அவர்களுக்கும் மலேசியாவில் பிறந்த இராஜேஸ்வரி அவர்களுக்கும் மகனாக கோப்பாயில் பிறந்த இவருக்கு வடகோவை வரதராஜன், யோகராஜா(தோழர் வளவன்) ஆகிய இரு ஆண் சகோதரர்களும் மூன்று பெண் சகோதரிகளும் கிடைக்கப்பெற்றார். ஆரம்பக்கல்வியை கோப்பாய் இந்து தமிழ்கலவன் பாடசாலையில் பெற்றுக் கொண்ட இவர் இடைநிலைக்கல்வியை கோப்பாய் கிறிஸ்தியன் கல்லூரியில் பெற்றுக் கொண்டார். நடராஜா மாஸ்டர்,

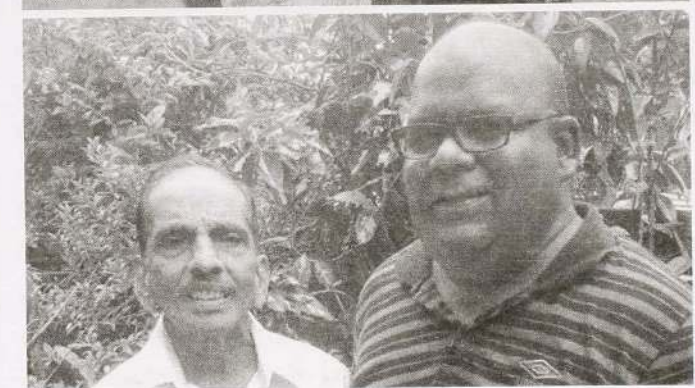
மீசைக்கந்தையா போன்ற ஆசிரியர்களிடத்தே தமிழைக் கற்று தமிழில் பிடிப்புள்ள ஒருவராக விளங்கினார். யாழ். இந்துக்கல்லூரியில் வர்த்தகப்பிரிவில் உயர்தரக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டு நாட்டு சூழ்நிலை காரணமாக 1984 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிற்கு புலம் பெயர்ந்து கணினி மென்பொருள் துறையில் கல்வி கற்று 23 வயதில் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கு புலம்பெயர்ந்தார். அங்கு Hotel Management கல்வியைப்பெற்று உதவி சமையல் வேலைக்காரராக பணியாற்றி பின் உல்லாசத்துறை தொழில்சார் கற்கையை மேற்கொண்டு நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் காலை நேர உணவுப் பொறுப்பாளராக பணியாற்றினார். 2001 இல் திருமணம் நடைபெற்றது.

இலக்கிய ஆர்வம் மிகுந்த இவர் 1990 களில் வெளியான எக்சில் பத்திரிகையில் பத்தி எழுத்துக்கள் சிலவற்றை எழுதினார். பின்னர் நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் 2010-2011 யாழ் இணையத்தில் தொடர்ச்சியாக எழுதினார். “வாடா மல்லிகை” என்ற நெடுங்கதையை எழுதி பலரது பாராட்டையும் கவனத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். 2011 இல் சிறுகதை நாவல் என்பவற்றை எழுதத்தொடங்கினார். மலைகள், ஜீவந்தி, முகடு, ஆட்காட்டி, ஒரு பேப்பர், எதுவரை, அம்ருதா, தமிழ் நண்பர் இணையம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் இவரது ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றன. ஆட்காட்டி சஞ்சிகை யினருடன் ஆரம்பத்தில் இணைந்து செயற்பட்டவர். பல்வேறுபட்ட படைப்பாளிகளையும் இணைக்கும் பாலமாக ஒரு இணைய இதழ் இருக்க வேண்டும் எனக் கருதி “நடு” என்னும் இணைய இதழை ஆரம்பித்தார். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், நேர்காணல், அரசியல், சர்வதேச இலக்கியம், பத்தி என பல்வகைப் பட்ட விடயங்களையும் வாசகர்களுக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கோடு முழு மூச்சாக இயங்கினார். சினிமா சிறப்பிதழ், கிழக்கிலங்கை

சிறப்பிதழ் என்பவற்றை வெளியிட்டார். கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர்கள் பலருடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பை பேணிவந்தார். முகநூலில் “சுருக்கர்” என்ற பெயரில் வலம் வந்த இவரது அர்த்தத்துடன் கூடிய நகைச்சுவைகள் பலரது சிந்தனைக்கு விருந்தளித்தன. சுருக்கர் பதிவிடும் பதிவுகள் சிலவும் முக்கியமான பதிவுகளாக அமைந்தன.

இவருடைய முதல் சிறுகதைத்தொகுதியாக “தனிக்கதை” சிறுகதைத் தொகுப்பு 2015 இல் வெளியானது. மகிழ் பதிப்பகம் இந்நூலை வெளியீடு செய்தது. பதினாறு சிறுகதைகள் அடங்கிய இத்தொகுப்பிற்கு தாட்சாயணி அவர்கள் முன்னுரை எழுதியுள்ளார். புலம்பெயர்வு, சாதிய அடக்குமுறைகள், போராட்ட சூழல், சமூகப் போக்குகள், புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் எம்மவர்களுக்கு ஏற்படும் நெருக்கடிகள், புலம்பெயர் தேசத்தின் வாழ்க்கை முறைகள், போருக்கு பின்னான எமது தேசம், புலம் பெயர்ந்தவரது தாயகம் பற்றிய ஏக்கம், இந்திய இராணுவம் மேற்கொண்ட கொடுமைகள், புலம்பெயர் தேசத்தில் எம்மவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு ஏமாற்றுவேலைகள், ஊர் பற்றிய எதிர்பார்ப்பு-ஏக்கம் போன்ற விடயங்களை தன் கதைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் கோமகன். கோமகனின் இயல்பான எள்ளலும் கிண்டலும் கதைகளின் சில இடங்களில் வெளிப்படுகின்றன. எளிமையான வசனங்களால் வாசகர் மனதைக்கவரும் வகையில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் புலம்பெயர்ந்த ஒரு மனிதனின் ஆழ் மனதில் இருந்து வெளிப்பட்ட ஏக்கப் பெருமூச்சு எனவும் கருதலாம்.

கோமகன் தனது இரண்டாவது நூலாக “குரலற்றவர்களின் குரல்” என்னும் நேர்காணல் தொகுப்பை மகிழ் பதிப்பக வெளியீடாக 2017 ஆம் ஆண்டு வெளிக்கொணர்ந்தார். யோ. கர்ணன், பொ.கருணாகரமூர்த்தி, அ.யேசுராசா, லெ.முருகபூபதி, கருணாகரன், புஷ்பராணி சிதம்பரி, கோ.பத்மநாதன், புலோலியூரான், ஆர்.டி.மீ.தீரன் நௌசாத், இளவாலை விஜேந்திரன், கேசாயினி எட்மண்ட், நிவேதா உதயராஜன், க.சட்டநாதன், சோலைக்கிளி போன்ற உன்னத எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்களையும் நூலின் இறுதியில் ஆதவன் தீட்சண்யாவின் பின்னுவரையையும், எதிர்வினைகளையும் தாங்கி “குரலற்றவர்களின் குரல்” வெளியானது. இந்நேர்காணல்கள் ஆக்காட்டி, ஜீவந்தி(3 நேர்காணல்கள்), முகடு, மலைகள், எதுவரை, நடு, காலம், காலச்சுவடு போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் வெளியானவை. இந்த நேர்காணல்களில் வழி வெளிக்கொணரப்பட்ட விடயங்கள் மிகக் கனதியாவை. மிகவும் மாறுபட்ட கோணத்தில் பல விடயங்களை இந்நேர்காணல்கள் வெளிப்படுத்தின. அரசியல், கலை, இலக்கியம், போராட்டம், பெண்ணியம், சாதியம், மதம் போன்ற பல விடயங்களை இந்நேர்காணல்கள் வழி வெளிக்கொண்டு வந்தார். பல உண்மைநிலைகளை இந்நேர்காணல்கள் வெளிப்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. இத்தொகுப்பு வவுனியா, கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, நிந்தவூர் போன்ற பல

இடங்களில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

மேலும் ஜீவநதி சஞ்சிகைக்காகவும் கவிஞர் கருணாகரணை நேர்காணல் கண்டு இருந்தார், இந்த நேர்காணல் ஒரு காலப் பதிவாக அமைந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் பரதநாட்டியத்துறையில் வித்தியாசமான கோணத்தில் தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வரும் “கவிதா லட்சுமி”யின் நேர்காணலையும் ஜீவநதிக்காக மேற்கொண்டிருந்தார். இவரது கேள்விகள் பல்வேறுபட்ட தகவல்களையும் பெறக்கூடிய வகையில் அமைந்து காணப்படுவது சிறப்பு. ஒரு படைப்பாளியிடம் இருந்து பெற வேண்டிய தகவல்கள் அனைத்தையும் பெறக் கூடிய வகையில் கேள்விகளை முன்திட்டம் போட்டு கேட்பதில் இவர் வல்லவர்.

கோமகனின் மூன்றாவது நூலாக 2019 இல் “முரண்” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியானது. இந்த தொகுப்பில் கோமகன் சில பரிசோதனை முயற்சிகளையும் மேற் கொண்டு வெற்றி கண்டுள்ளார். இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகளின் கருப்பொருட்கள் வித்தியாசமான சிந்தனை வழி ஏற்பட்டவை என்பதோடு பேசப்பட வேண்டியவையாகவும் அமைந்துள்ளது. தொகுதியின் முதற் கதையான “அகதி” கதை வாயிலாக புகலிடத்தில் அடுக்குமாடித் தொடர் ஒன்றில் வசிக்கும் இலங்கைத் தம்பதிகளை கொண்டு கதையை நகர்த்தி ஒரு புறாவை கதை கொல்லியாகக் கொண்டு கதையை வளர்த்திருக்கிறார். மேலும் முகவரின் உதவியுடன் குடும்ப கஷ்டம் காரணமாக பாரிஸ் நகர் நோக்கி புலம் பெயரும் மாதுமை என்னும் சிறுமியையும் அவள் தாயாரான மகேஸ்வரியையும் மையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட கதையாக “மாதுமை” கதை காணப்படுகின்றது. புலம்பெயர்தலில் ஒரு பெண் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் இந்தக் கதையினூடாக வெளிப்படுகின்றது. கதையின் ஆரம்பத்தில் விபரிக்கப்படும் இலங்கைப் போர்குழலும் இராணுவம் மக்கள் மீது நடாத்திய குண்டுத் தாக்குதல்களும் மனதை பிழிந்து எடுக்கின்றன. என் பார்வையில் இந்தக்கதை இத்தொகுப்பில் வெளியான சிறந்த கதை எனக்கூடச் சொல்லலாம்; துன்ப அலைகளை வீசும் கதை. “பருப்பு” என்னும் கதையில் போர்க்காலத்தில் சந்தேகத்தின் பேரில் துரோகியாக்கப்பட்ட ஒருவனின் கதை. இந்திய இராணுவத்தில் சிக்கிக் கொண்ட போது பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாகி அவன் பாலியல் பிறழ்வுக்கு ஆளாகிறான். உளவியல் ரீதியாக அணுகக் கூடிய சிறுகதையாக இக்கதை வெளிப்பட்டுள்ளது. “சுந்தரி” கதையும் சற்று வித்தியாசமான கதை தான். எனினும் இன்றைய சில சினிமாக்களையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றது. ஈழத்தில் போர் காரணமாக வறுமையில் வாடும் சுந்தரி 2 பிள்ளைகளின் தந்தைக்கு இரண்டாந்தாரமாக வெளிநாடு செல்கின்றாள். அங்கே அவள் “சீட்டு சுந்தரி”யாக மாற்றம் பெற்று அவளது அட்டுழியங்களை புலப்படுத்தும் கதையாக புனைப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பின் மேலும் ஒரு சிறந்த கதையாக ஜீவநதியின் 101 ஆவது இதழில் கேமகனால் எழுதப்பட்ட “ஏறுதழுவுதல்” கதையைக் குறிப்பிடலாம். காளை கறுப்பனை மையமாக வைத்து அங்கதச்

சுவையோடு புனைப்பட்ட இக்கதை வெளிப்படுத்தும் கருத்துகள் ஆழமானவை. இக்கதையின் கதை கூறல் முறையும் சிறப்பு. இக்கதையில் வரும் கறுப்பன் வாசகர் மனதில் என்றும் இடம்பிடிக்கக் கூடிய பாத்திரமாக அமையும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. “தகனம்” என்னும் கதை எம்மவர்கள் மத்தியில் ஒரு பிணத்தை சுடுகின்ற இடத்தில் உள்ள தகராறுகளை பேசுகின்றது. இறுதி முடிவு மிகச் சிறப்பானது. காலவோட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் பல பிற்போக்கு தனங்களக்கு முடிவைக் கட்டுகின்றன. நல்லதொரு முடிவாக கதை முடிவு அமைந்துள்ளது. “டிலிப் டிடியே” காதலை மையப்படுத்திய கதை. மொத்தத்தில் இந்த தொகுப்பின் கதைகள் வாயிலாக கோமகனின் மாறுபட்ட சிந்தனைகளை தரிசிக்க முடிகின்றது. எனினும் சில கதைகள் ஏற்க முடியாத முரண்களாகவே உள்ளதையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. சில கதைகளில் ஏற்படுத்தப்படும் திருப்பங்கள் தேவையற்றவை; அதீத கற்பனையானவை.

கோமகன் எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகி வந்தார். குறிப்பாக தானே எழுத்தாளர்களை தேடிச் சென்று உரையாடி அதன் வழியாக நட்பைப் பேணுவதுடன் அவர்கள் படைப்புகளையும் பெற்று பிரசுரித்து வந்தார். ஈழத்து வருகின்ற சமயங்களில் எல்லாம் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளுக்கு நேராகச் சென்று இலக்கிய சந்திப்புகளை மேற் கொண்டு வந்தார். நகைச்சுவையான இருக்க வேண்டிய இடங்களில் நகைச்சுவையாளராகவும் சீரியஸாக இருக்க வேண்டிய இடங்களில் சீரியஸாகவும் இருந்துள்ளார். பல இளம் ஓவியர்களுக்கு “நடு” வாயிலாக களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார். சில எழுத்தாளர்களுக்கு தனது சிபாரிசில் நூல்களையும் பதிப்பித்துக் கொடுத்துள்ளார். இலக்கிய செயற்பாட்டாளராக கடந்து பத்து ஆண்டுகளாக வாழ்ந்த கோமகனின் திடீர் மறைவு ஈழம் - புலம் பெயர் இலக்கியச் சூழலுக்கு பேரிழப்பேயாகும்.

பேசும் இதயங்கள்

ஜீவநதியின் இதழ் 173 இல் சு.மகேஸ்வரனால் எழுதப்பட்ட “தெணியானின் பத்துறை வளர்ச்சியும் ஆளுமையும்” என்னும் கட்டுரையில் தெணியான் பற்றிய தகவல்களைக் காண முடியவில்லை. கட்டுரையாளரின் சுய புராணமே கட்டுரையில் மிகுந்து காணப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக “அக்னி” இதழின் ஆசிரியர் நீலாவாணன் என்று அவர் குறிப்பிடுவது தவறு. அக்னி இதழின் ஆசிரியர் பெயர் ஈழவாணன். தயவு செய்து இவ்வாறான பிழைகளை சரிவரக் கவனியுங்கள். தற்போது பலர் பட்டங்கள், விருதுகளுக்காக பல அவசர தயாரிப்புகளை மேற்கொள்கிறார்கள். தங்களை தாங்களே படைப்பாளி, நாடககாரர் ஆக்குகிறார்கள். போலிகளை இனம் கண்டு தரமான ஆக்கங்களை பிரசுரியுங்கள். எங்கேயோ ஏதோ ஒரு கவிதையை எப்பவோ எழுதிய ஒருவரும் தன்னை கவிஞராக அடையாளப்படுத்தும் காலமிது. எல்லாம் கலாபூஷணம், ஆளுநர் விருது பெறுவதற்கான முன்னேற்பாடுகளே. பத்திரிகை சஞ்சிகை நடாத்தும் உங்களைப் போன்ற இளைஞர்கள் மிகுந்த கரிசனையுடன் இதழ்களை வெளியிடுங்கள். ஜீவநதி கனதியாக வெளி வந்து கொண்டு இருக்கிறது. அதைப் பேணுங்கள். முகத்துக்காக தரமற்ற ஆக்கங்களை பிரசுரிக்காதீர்கள்.

- ந.விமலநாதன்(நல்லூர்)

மதி கலர்ஸ்

பிளாஸ்டர்ஸ்

தீருமண அழைப்பீதழ்களின் கரட்சியறை

PLATE MAKING

OFFSET

DIGITAL COLOUR
PRINTING

GRAPHIC DESIGN
COMPUTER & SCREEN

BINDING

MATHI
COLOURS

10, Murugesar Lane, Nallur.

mathicolours@gmail.com

021 2229285

077 7222259

070 2222259

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org / aavanaham.org

இச் சஞ்சிகை அல்வாய் கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி கு. கலாமண அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.